

Jézus Krisztus és az örökkévaló evangélium

hitoktatói kézikönyv

Hittan 250

Szegletkő kurzus

Jézus Krisztus és az örökkévaló evangélium hitoktatói kézikönyv

Hittan 250

Kiadja:
Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza
Utah, Salt Lake City

Méltányoljuk e könyvvel kapcsolatos megjegyzéseidet és javaslataidat. Kérjük, a következő címre küldd el ezeket:

Seminaries and Institutes of Religion Curriculum Services

50 E. North Temple St., Floor 8

Salt Lake City, Utah 84150-0008

USA

Email: ces-manuals@ldschurch.org

Kérjük, tüntesd fel nevedet, címedet, egyházközségedet és cövekedet.

Ne felejtse el megadni a kézikönyv címét! Ezt követően írd le a megjegyzéseidet.

© Intellectual Reserve, Inc., 2015, 2016.

Minden jog fenntartva

Printed in Germany

Az angol eredeti jóváhagyva: 8/14

A fordítás jóváhagyva: 8/14

A Jesus Christ and the Everlasting Gospel Teacher Manual fordítása

Hungarian

12554 135

Tartalomjegyzék

Bevezetés a <i>Jézus Krisztus és az örökkévaló evangélium</i> hitoktatói kézikönyvhöz	V
1 Jézus az élő Krisztus	1
2 Jézus Krisztus az egész emberi történelem középpontjában áll	5
3 Jehova és az Ő halandóság előtti szolgálata	10
4 Jehova megteremtette a földet	14
5 Jézus Krisztus volt az Ószövetség Jehovája	18
6 Jézus a Krisztus mintái, árnyékképei és jelképei	23
7 Jézus Krisztus – Isten Egyszülött Fia a testben	27
8 Jézus Krisztus minden igazságot betöltött	32
9 A Szabadító mélységes hatása	36
10 Jöjj, kövess engem!	40
11 Jézus Krisztus „széjjeljárt jót tévén”	44
12 Csodatételek Palesztina útjain	49
13 Jézus Krisztus elhívott tizenkét apostolt	54
14 Jézus Krisztus a Messiás	59
15 Jézus Krisztus bevezette az úrvacsorát	63
16 A Szabadító kiengesztelt az egész emberiség bűneiért	68
17 A Szabadító szenvedett és meghalt a Kálvária keresztyén	73
18 A Szabadító szolgált a lélekvilágban	78
19 Feltámadott!	84
20 A Szabadító szolgált az Ő „más juhainak”	90
21 Jézus Krisztus megszervezte az egyházát	94
22 Az Atya és a Fiú megjelent Joseph Smithnek	99
23 A Szabadító visszaállította papságát, egyházát és evangéliumát	103
24 Ő él!	108
25 Jézus Krisztus egy napon vissza fog térni	113
26 Jézus Krisztus királyok Királyaként fog uralkodni és megítéli a világot	118
27 Jézus Krisztus a világ világhossága, élete és reménysége	123
28 Személyes tanúbizonyság Jézus Krisztusról	127
Anyagokat	131

Bevezetés a *Jézus Krisztus és az örökkévaló evangélium hitoktatói kézikönyvhöz* (Hittan 250)

Mit várunk el egy hitoktatótól?

Amikor tanítani készülsz, fontos, hogy megértsd az Ifjúsági és Felsőfokú Hitoktatás célkitűzését:

„Az a célunk, hogy segítsünk a fiataloknak és a fiatal felnőtteknek megérteni és rábízni magukat a Jézus Krisztus engeszteléséről szóló tanításokra, érdemessé válni a templom áldásaira, és felkészíteni magukat, családjukat és más embereket a Mennyei Atyánkkal való örök életre (Az evangélium tanítása és tanulása: Kézikönyv ifjúsági és felsőfokú hitoktatók és vezetők számára [2012]. X.).

Úgy tudod elérni ezt a célt, ha az evangélium szerint élsz, hatékonyan tanítod az evangéliumot a tanulóidnak, és megfelelően igazgatód az osztályod vagy a programod. Amikor e módokon készülsz fel és tanítod az evangéliumot, méltó leszel a Szentlélek hatására.

Lehetőséget kaptál, hogy segíts a tanulóidnak a Lélek által tanulni, hogy megerősíthessék a hitüket és elmélyíthessék a megtérésüket. Azzal segíthetsz a tanulóknak elérni ezt, ha elvezeted őket oda, hogy megtalálják, megértsék, felkészüljenek alkalmazni Jézus Krisztus evangéliuma jelentős tanait és tantételeit, valamint átérezzék azok igazságát és jelentőségét.

Az *evangélium tanítása és tanulása* kézikönyv alapvető forrást jelent ahhoz, hogy megértsd a tanítási folyamatot és azt, hogyan válhatsz sikeressé az osztályteremben. Gyakran lapozd fel ezt a kézikönyvet!

Mik e kurzus célkitűzései?

Ez a kurzus, *Jézus Krisztus és az örökkévaló evangélium* (Hittan 250) lehetőséget nyújt a tanulóknak Jézus Krisztus örök szolgálatának tanulmányozására, isteni szerepköreire összpontosítva a halandóság előtti, a halandó és a halandóság utáni életén át. A kurzus sugalmazott forrásait az alaplátékok, a mai próféták szavai, illetve Az élő Krisztus: Az apostolok bizonyossága (*Liahóna*, 2000. ápr. 2–3.) című dokumentum képezik. Richard G. Scott elder a Tizenkét Apostol Kvórumából kihangsúlyozta, milyen fontos Jézus Krisztus életének és küldetésének tanulmányozása:

„Nyomatékosan buzdítalak benneteket, alakítsatok ki egy személyes tanulási tervet, hogy képesek legyetek jobban megérteni és méltányolni Jézus Krisztus Szabadítónkként és Megváltónkként tökéletesen betöltött mennyei elhívásának páratlan, örök és végtelen következményeit. A szentírások feletti mélyreható, személyes elmélkedés, melyet átható, szívből jövő ima kísér, megerősíti az Ő megfizethetetlen engeszteléséről való tudásunkat és az eziránt érzett nagyrabecsülésünket” (Ő é! Neve legyen áldott! *Liahóna*, 2010. máj. 77.).

Amikor a tanulók megértik és nagyra becsülik a Szabadító isteni elhívásának jelentőségét és a hatást, amelyet Ő az életükre gyakorol, akkor védelmet kapnak az élet kihívásaival szemben, és felkészültebbnek fogják érezni magukat arra, hogy beszélgessenek a Szabadító isteni szerepköreiről a szabadítás tervében, amelynek szerves részét képezi az ő életük.

Mit várunk el a tanulóktól?

A tanulók olvassák el az egyes leckékben lévő Tanulói olvasmányok rész alatti szentírásrészeket és prófétai beszédeket. Tegyenek eleget a részvételi követelményeknek is, és tanúsítsanak jártasságot a kurzus anyagát illetően.

Hogyan épülnek fel a leckék e kézikönyvben?

Ezt a kurzust egy szemeszterre szántuk. 28 leckét tartalmaz, melyeket 50 perces órákra terveztünk. Ha az osztály heti kétszer találkozik, akkor minden óra alkalmával egy leckét taníts. Ha csak heti egyszer, 90–100 percre jöttök össze, akkor minden órára vonj össze két leckét, úgy taníts. Minden lecke vázlatja négy részre van tagolva:

- Bevezetés
- Háttérolvasmányok
- Javaslatok a tanításhoz
- Tanulói olvasmányok

Bevezetés

Ez a rész röviden ismerteti az adott lecke témáit és célkitűzéseit.

Háttérolvasmányok

Ez a rész forrásokat javasol, például mai próféták üzeneteit, amelyek segíthetnek jobban megértened a vázlatban szereplő tanokat, tantételeket és evangéliumi igazságokat.

Javaslatok a tanításhoz

A Javaslatok a tanításhoz rész információt tartalmaz arra vonatkozóan, hogy *mit* taníts, és arra vonatkozóan is, hogy *azt hogyan* tanítsd (lásd még a 4.3.3-as és 4.3.4-es szakaszt *Az evangélium tanítása és tanulása* kézikönyvben). A javasolt tanulási tevékenységeket azzal a céllal terveztük, hogy azok segítsenek a tanulóknak meghatározni, megérteni és alkalmazni szent igazságokat. Dönthetsz

néhány vagy akár az összes javaslat felhasználása mellett, miközben egyéni tanítási stílusodhoz alakítod őket, hogy a lehető legjobban eleget tudj tenni tanulóid szükségleteinek és körülményeinek. A lecke anyagának átdolgozásakor kövesd ezt a tanácsot Dallin H. Oaks eldertől a Tizenkét Apostol Kvórumából:

„Packer elnök gyakran tanította azt a fülem hallatára, hogy először is elsajátítjuk, és csak azután alakítjuk át. Ha szilárdan, két lábbal állunk az előírt és tanítandó leckében, akkor tudjuk majd követni a Lelket, hogy átalakítsuk azt. Ám amikor erről a rugalmas megközelítésről beszélünk, fennáll a kísértés, hogy az ember eleve az átalakítással, nem pedig az elsajátítással kezdje. Egyensúlyt kell tartani. Ez egy állandó kihívás. Az a megközelítés azonban, hogy először elsajátítjuk, és csak azután alakítjuk át, megfelelő módot biztosít arra, hogy szilárd talajon maradjunk” (“A Panel Discussion with Elder Dallin H. Oaks” [Seminaries and Institutes of Religion Satellite Broadcast, Aug. 7, 2012]; si.lds.org).

A Javaslatok a tanításhoz rész legalább egy vastaggal szedett tant vagy tantételt tartalmaz. Amikor a tanulók felfedezik ezeket a tanokat és tantételeket, valamint megosztják, amit megtanultak, lehet, hogy szóhasználatuk el fog térni a könyvben megfogalmazottaktól. Ha ez történik, ügyelj arra, hogy ne sugald számukra azt, hogy válaszaik helytelenek. Ha azonban egy kijelentést pontosabban is meg lehet foglalmazni, akkor körültekintően segíts tisztázni a jelentését.

Hogy segíts a tanulóknak a szentírások élethosszig tartó tanulóivá válni, tanítsd meg nekik, hogyan használják a szentírások utolsó napi szent kiadásában található tanulmányi segédleteket. Biztosíts lehetőségeket az órák során, hogy a tanulók gyakorolják a szentírás-tanulmányozási készségeket és módszereket (lásd *Az evangélium tanítása és tanulása*. 21–24.). Ha így teszel, a tanulók elmélyítik a szentírások iránti szeretetüket, kifejeleztik annak képességét, hogy válaszokat találjanak a kérdéseikre, és megtanulnak a Szentlélek hatalmának vezetése alatt állni.

Tanulói olvasmányok

Ez a rész szentírásrészeket és az egyház általános felhatalmazottaitól származó beszédeket tartalmaz, amelyek gazdagítják a tanulók tudását a leckékben található témákat illetően. Biztasd a tanulókat arra, hogy olvassák el ezeket az anyagokat az egyes órák előtt. E sugalmazott olvasmányok tanulmányozása által nem csupán felkészültebbek lesznek az órai beszélgetésekben való részvételre, hanem alaposabb tudásra is szert tesznek a kurzus témaköreiről. A félév elején adj minden tanulóknak egy példányt a Tanulói olvasmányok felsorolásából.

Hogyan készülhetek fel a tanításra?

Az Úr segítségével lesz, amikor a tanításra készülsz. Felkészülésed során hasznosnak tarthatod feltenni magadnak az alábbi kérdéseket:

- Imádkoztam-e, hogy elnyerjem a Szentlélek útmutatását?
- Tanulmányoztam-e a kijelölt szentírásblokkokat és háttérolvasmányokat?

- Olvastam-e a tananyagot, és meghatároztam-e, hogy van-e benne valami, amit tanulóim szükségleteinek megfelelően be kell építenem vagy át kell alakítanom?
- Hogyan tudom nyomon követni a tanulók olvasását, hogy meggyőződjek arról, hogy tanulóim a lehető legtöbbet nyerik az olvasmányaikból?
- Hogyan segíthetek minden egyes tanulónak teljes mértékben részt venni az órán?

A következő javaslatok szintén hasznosak lehetnek:

- Biztasd a tanulókat a kijelölt szentírásrészek és cikkek elolvasására minden egyes lecke előtt.
- Várd el a tanulóktól, hogy tegyenek eleget tanuló szerepüknek.
- Gyakran adj lehetőséget a tanulóknak arra, hogy saját szavaikkal elmagyarázzanak tanokat és tantételeket, megosszanak odavágó élményeket, illetve bizonyosságot tegyenek arról, amit tudnak és amit éreznek.
- Óráról órára váltogasd a leckék tanítása során alkalmazott tanulási tevékenységeket és megközelítéseket.
- Hozz létre olyan tanulási környezetet, amely meghívja a Lelket, és amelyben a tanulóknak megadatik a kiváltság és a felelősség egymás tanítására és az egymástól való tanulásra (lásd T&Sz 88:78, 122).

Richard G. Scott elder a Tizenkét Apostol Kvórumából azt tanította:

„Győződjetek meg a nagyfokú részvételtől, mert a tanulók önrendelkezésének ilyen használata felhatalmazza a Szentlelket a tanításra. [...] Amikor a tanulók kimondják az igazságokat, ezek az igazságok megerősítést nyernek a lelkükben, és elmélyítik a személyes bizonyosságukat” (“To Understand and Live Truth” [evening with Elder Richard G. Scott, Feb. 4, 2005], 3; si.lds.org).

Hogyan tudom átalakítani a leckéket a fogyatékkal élők számára?

A tanításra készülve tartsd szem előtt azokat a tanulóknak, akiknek esetleg sajátos igényeik vannak. Alakítsd át a tevékenységeket és az elvárásokat úgy, hogy ők is sikerrel járhassanak. Például lehetnek tanulók, akiknek segít, ha a szentíráásokat hangfelvételtől tudják meghallgatni. Ezek letölthetők az LDS.org honlapról.

További ötletekért és forrásokért lásd a fogyatékosokkal kapcsolatos források oldalát a disabilities.lds.org oldalon, valamint az Ifjúsági és Felsőfokú Hitoktatás irányelveinek kézikönyve fogyatékosokkal foglalkozó részét.

1. LECKE

Jézus az élő Krisztus

Bevezetés

Napjaink tanúi kijelentették: „Felszentelt apostolaiként bizonyágunkat tesszük, hogy Jézus az Élő Krisztus” (Az élő Krisztus: Az apostolok bizonyága. *Liahóna*, 2000. ápr. 3.). Mivel úgy tűnik, a világ nem ismeri Jézus Krisztus valódi természetét és az Atyaistenhez fűződő kapcsolatát, fontos,

hogy legyenek hű tanúi Isten Szeretett Fiának. Ez a lecke segíteni fog a tanulóknak, hogy felismerjék ezt a szükségletet, és megtanulják, hogyan tudnak jobban tanúbizonyágot tenni Jézus Krisztusról a családtagjaiknak, barátaiknak és ismerőseiknek.

Háttérolvasmányok

- Az élő Krisztus: Az apostolok bizonyága. *Liahóna*, 2000. ápr. 2–3.
- Dieter F. Uchtdorf: A személyes bizonyág hatalma. *Liahóna*, 2006. nov. 37–39.

Javaslatok a tanításhoz

Az élő Krisztus

Írd fel a táblára a következő kérdést:

Ki Jézus Krisztus, és miért hisztek Benne?

Mondd el a tanulóknak, hogy sokan a bizonyáguk megosztásával válaszolják meg ezt a kérdést. Ilyen bizonyágot juttat kifejezésre a Tudom, hogy jó Megváltóm él című himnusz is (*Himnuszok*, 78. sz.). Add ki a himnusz szövegét az osztálynak, és oszd négy csoportra a tanulókat. Minden csoport kapja meg az egyik versszak szövegét, és kérd meg őket, hogy olvassák el. Elegendő idő után tedd fel a következő kérdéseket:

- Mely szavakkal vagy kifejezésekkel fejezi ki ez a himnusz azt, hogy ki Jézus Krisztus és mit tesz Ő értünk? (A válaszok között szerepeljenek a következők: „tanítóm”, „Barátom a mennyben”, „Királyom s Főpapom”, „ki engem megváltott”. Jézus megáld minket a szeretetével, közbenjár értünk, vezérel bennünket, vigaszt nyújt nekünk és élettel megáld.)
- Milyen szavakkal fejezi ki ez a himnusz azt, hogy milyen hatással lehet ránk a Jézus Krisztusról való bizonyág? (A válaszok tartalmazzák ezeket: megvigasztal, öröm.)

Mondd el az osztálynak, hogy az Első Elnökség és a Tizenkét Apostol Kvóruma nyilvánosan kijelentették közös bizonyágukat Jézus Krisztusról Az élő Krisztus: Az apostolok bizonyága című dokumentumban (lásd *Liahóna*, 2000. ápr. 2–3.). Adj minden tanulóknak egy példányt ebből a bizonyágból, és mondd el, hogy e kurzus sok leckéje témájának az ebben a sugalmazott dokumentumban álló tanok és tantételek képezik az alapját. Kérj meg egy tanulót, hogy olvassa fel az első bekezdést:

„Amint megemlékezünk Jézus Krisztus kétezer évvel ezelőtti születéséről, bizonyágunkat tesszük az Ő páratlan életének valóságáról, nagyszerű engesztelő áldozatának végtelen tisztaságáról és erejéről. Senki más nem volt hasonlóan mély hatással mindazokra, akik a földön éltek, és akik még ezután fognak élni” (Az élő Krisztus: Az apostolok bizonyága. *Liahóna*, 2000. ápr. 2.).

- Mit szeretnétek, milyen hatással legyen rátok Jézus Krisztus és örökkévaló evangéliuma tanulmányozása ebben a szemeszterben? (A tanulók válaszai közben kihangsúlyozhatod, hogy **Jézus Krisztus életének őszinte tanulmányozása segíteni fog nagyra becsülnünk, milyen mély hatással volt eddig és lehet továbbra is Ő az életünkre.**)
- Mi módon volt és van hatással a Szabadító mindenkire, aki valaha is élt vagy élni fog a földön? (A tanulók válaszai során mindenképpen fektess hangsúlyt a Szabadító egyetemes engesztelésére.)

Mondd el a tanulóknak, hogy ez a kurzus a Szabadítónak a halandóság előtti, halandó és halandóság utáni életén át végzett örökkévaló szolgálatára fog összpontosítani. Amikor a tanulók tanulmányozzák a Szabadító számos isteni szerepkörét, elmélyül majd az Iránta érzett szeretetük és Róla való bizonyáguk.

János 20:30–31; 1 Nefi 6:4; 2 Nefi 25:23, 26

A szentírások azért íródtak, hogy az emberek hihessenek Jézus Krisztusban

Kérdezd meg a tanulóktól, szerintük hány könyv íródott Jézus Krisztusról. Mondd el, hogy Jézus Krisztus életét egyedül a szentírásokra összpontosítva lehet megfelelően tanulmányozni. Kérj meg három tanulót, hogy egymást váltva olvassák fel a következő szentírásrészeket: János 20:30–31; 1 Nefi 6:4; 2 Nefi 25:23, 26. Az osztály kövesse a szöveget, és keressék meg, mi okból jelentenek értékes forrást a szentírások a Szabadító örökkévaló szolgálatának tanulmányozása során.

- Milyen tantételt tanítanak ezek a részek a szentírások céljáról? (A tanulók talán más szavakat használnak, de fogalmazzák meg a következő tantételt: **Amikor tanulmányozzuk a Szabadítóról szóló szentírásrészeket, erősödni fog a Róla való bizonyágunk, és közelebb kerülünk Őhöz.**)

Tedd ki a következő idézetet D. Todd Christofferson eldertől a Tizenkét Apostol Kvórumából, és kérj meg egy tanulót, hogy olvassa fel:

„...minden szentírásnak az a célja, hogy betöltse lelkünket az Atyaistenbe és Fiába, Jézus Krisztusba vetett hittel...

A hit a Szentlélek lelkünknek tett tanúbizonyosságából ered. [Lélek szól a lélekhez], amikor Isten szavát halljuk vagy olvassuk. Aztán pedig úgy lesz egyre érettebb a hit, hogy továbbra is lakmározunk az igéből” (A szentírás áldása. *Liahóna*, 2010. máj. 34–35.).

- Hogyan segíthetnek a szentírások megerősítenünk a Jézus Krisztusba vetett hitünket, vagy közelebb kerülünk Őhöz?

- Nektek miként erősítette meg a Jézus Krisztusba vetett hiteteket és a Róla való bizonyosságokat a szentírások tanulmányozása?

Adj minden tanulónak egy példányt a Tanulói olvasmányok rész alatti, e kurzushoz kapcsolódó források felsorolásából. (Ez lehet papíralapú másolat, illetve elmondhatod a tanulóknak, hol találhatják meg a listát elektronikusan.) Kérd fel a tanulókat arra, hogy a kurzust kísérő tanulói olvasmányokat tegyék mindennapos szentírás-tanulmányozásuk részévé e szemeszter során. Biztosítsd őket afelől, hogy ha eleget tesznek e felkérésnek, akkor a Szentlélek tanítani fogja őket, és közelebb kerülnek a Szabadítóhoz.

Jézus Krisztus tanúivá válni

Mondd el a tanulóknak, hogy nem elegendő pusztán az, ha tanulunk a Szabadítóról a szentírásokból. Személyes lelki tanúságot, vagyis bizonyágot is kell nyernünk a Szentlélek hatalma által arról, hogy Jézus a Krisztus, a Felkent, a mi Szabadítónk és Megváltónk. Oszd meg az osztállyal a következő kijelentést Dieter F. Uchtdorf elnöktől az Első Elnökségből:

„Nem függhetünk mások bizonyágától. Saját magunktól kell tudnunk. Gordon B. Hinckley elnök azt mondta: »Minden utolsó napi szent felelőssége, hogy minden kétséget kizáró bizonyossággal tudja önmaga számára, hogy Jézus az élő Isten feltámadt, élő Fia« (”Fear Not to Do Good,” *Ensign*, May 1983, 80).

Ennek a biztos tudásnak és szilárd meggyőződésnek isteni kinyilatkoztatás a forrása, »mert a Jézus bizonyágtétele a prófétaág lelke« (Jelenések 19:10).

Akkor nyerjük el ezt a bizonyágot, amikor a Szent Lélek szól a bennünk lévő lélekhez. [...]

Ennek a bizonyágnak a lényege mindig is a Jézus Krisztusba és az Ő isteni küldetésébe vetett hit és tudás lesz” (A személyes bizonyág hatalma. *Liahóna*, 2006. nov. 38.).

- Mit gondoltok, miért Jézus Krisztusnak kell a bizonyágunk középpontjában állnia?
- Érzéseitek szerint mit szeretne Jézus Krisztus, mit tegyetek a Róla való bizonyágokkal?

Tedd ki a következő idézetet D. Todd Christofferson eldertől a Tizenkét Apostol Kvórumából, és kérj meg egy tanulót, hogy olvassa fel:

„Az embereknek látniuk kell bennünk valamit Jézus Krisztusból. A tetteink, a beszédünk, a tekintetünk és még a gondolataink is Őt és az Ő útjait tükrözik majd. [...] Bár nem voltunk jelen a szolgálatánál, ha kutatjuk a szentírásokat, *láthatjuk* Jézust, és azt, hogy mit mondott és mit tett. Ha pedig követjük ezt a mintát, azzal Őröla tanúskodunk” (Krisztus tanújává válni. *Liahóna*, 2008. márc. 60.).

Tedd fel a tanulóknak a következő ellenőrző kérdéseket:

- Hogyan láttatok másokat tanúságot tenni Jézus Krisztusról a saját cselekedeteik által?

- Figyelembe véve, hogy milyen világban élünk, mit tehetünk, hogy a Szabadítóról való tanúságtételünk és bizonyosságunk hatással lehessen másokra?

Tegyétek bizonyosságot arról, hogy **amikor bizonyosságot kapunk Jézus Krisztusról a Szentlélek hatalma által, felelősségünk azt meg is osztani.**

Kérd fel a tanulókat arra, hogy életük minden napján legyenek készek bizonyosságot tenni Jézus Krisztusról szavaik és tetteik által. Biztasd őket arra, hogy a következő órára olvassák el a kijelölt tanulói olvasmányokat, és legyenek készek megosztani a meglátásaikat, feltenni a kérdéseiket, és részt venni az órai beszélgetésben.

Tanulói olvasmányok

- János 20:30–31; 1 Nefi 6:4; 2 Nefi 25:23, 26.
- Az élő Krisztus: Az apostolok bizonyossága. *Liahóna*, 2000. ápr. 2–3.
- Dieter F. Uchtdorf: A személyes bizonyosság hatalma. *Liahóna*, 2006. nov. 37–39.

2. LECKE

Jézus Krisztus az egész emberi történelem középpontjában áll

Bevezetés

Bizonyoságot téve Jézus Krisztus létfontosságú szerepéről Mennyei Atyánk tervében, napjaink prófétái kijelentették: „Ünnepélyesen bizonyoságunkat tesszük arról, hogy élete, amely az egész emberi történelem középpontjában áll, nem Betlehemben kezdődött, és nem a Kálvárián ért véget” (Az élő Krisztus: Az apostolok bizonyága. *Liahóna*, 2000. ápr.

2.). Ez a lecke segíteni fog a tanulóknak jobban megérteni, hogy Mennyei Atyánk a halandóság előtti világban alkotta meg szabadítás tervét, és ott rendelte el előre Jehovát, a halandóság előtti Jézus Krisztust, hogy központi szerepet játsszon e tervben. A tanulókat arra ösztönözzük majd, hogy tegyék Jézus Krisztust halandó életük középpontjává.

Háttérolvasmányok

- Robert D. Hales: Önrendelkezés: létfontosságú az élet tervében. *Liahóna*, 2010. nov. 24–27.
- Dallin H. Oaks, “The Great Plan of Happiness,” *Ensign*, Nov. 1993, 72–75.

Javaslatok a tanításhoz

Alma 12:22–34

A Szabadító központi helyen áll Isten tervében

Tedd ki a következő idézetet Alexander B. Morrison eldertől a Hetvenektől, és kérj meg egy tanulót, hogy olvassa fel. Kérd meg az osztályt, hogy kövessék az olvasottakat, és határozzák meg, mit tárt gyermekei elé Mennyei Atyánk a halandóság előtti világban:

„Réges-rég, mielőtt létrejött volna a föld, amelyen ma élünk, Isten, a mi Atyánk, ...alkotott egy tervet. ...ez a terv tökéletes módot adott Isten minden gyermeke számára a halhatatlanság és az örök élet elnyerésére” (“Life—the Gift Each Is Given,” *Ensign*, Dec. 1998, 15–16).

- Mit mondott Morrison elder, milyen áldásokat kaphatunk végül Isten tervének részeként? (Magyarázd el, hogy a halhatatlanság a feltámadott létre utal, vagyis hogy soha többé nem halunk meg fizikailag, az örök élet pedig az olyan életre utal, amelyet Isten él.)

Kérd meg a tanulókat, hogy olvassák el magukban az Alma 12:25-öt, és keressék meg, miként utalt Alma Isten tervére, illetve hogy mit mondott, mikor készült a terv. Kérd meg őket, hogy mondják el, mit találtak. (Alma azt tanította, hogy Isten

„megváltás terve... a világ megalapítása óta el van készítve”. Miután a tanulók válaszoltak, rámutathatsz, hogy Isten tervét a következő megnevezésekkel is szokták illetni: „a nagy Teremtő irgalmas terve” [2 Nefi 9:6]; „a szabadulás terve” [Alma 24:14]; „az Örökkévaló Isten nagy terve” [Alma 34:9]; „a boldogság nagyszerű terve” [Alma 42:8]; illetve az „örök szövetség” [T&Sz 22:1; 45:9; 66:2].)

Azután kérd meg a tanulókat, hogy párokat alkotva tanulmányozzák az Alma 12:22–32-t, és keressék meg, vajon miért nevezik Isten tervét a megváltás tervének. Elegendő idő eltelte után kérj meg néhány tanulót, hogy osszák meg az osztállyal, mit találtak. Segíts a tanulóknak mélyebben megérteni e verseket a következő kérdések megbeszélésével:

- Alma tanításai szerint milyen nehéz helyzetben lennénk mindörökké a megváltás terve nélkül? (A megváltás terve nélkül nem létezhette a halottak feltámadása, sem a bűntől való megváltás, így az ember örökre elveszett és bukott lenne, a fizikai és lelki halál állapotában [lásd még 2 Nefi 9:6–13].)
- Miért volt létfontosságú, hogy módot adjanak számunkra ezeknek az állapotoknak a legyőzésére?

Kérj meg egy tanulót, hogy olvassa fel az Alma 12:33–34-et. Kérd meg az osztályt, hogy kövessék az olvasottakat, és keressék meg, mit biztosított Isten, hogy megváltsa a gyermekeit. Az alábbi kérdéssel segíts a tanulóknak megfogalmazni egy ebben a versben tanított tant vagy tantételt:

- Hogyan foglalnátok össze, mit tesz Jézus elérhetővé számunkra Isten tervében? (A válaszok között szerepeljenek a következők: **Ha bűnbánatot tartunk és nem keményítjük meg a szívünket, akkor Isten Egyszülött Fia révén irgalmat és bűnbocsánatot kaphatunk. Egyedül Jézus Krisztus által kaphatunk bűnbocsánatot, és léphetünk be Mennyei Atyánk jelenlétébe.**)

Tedd bizonyoságot arról, hogy Jézus Krisztus központi szerepet tölt be Isten tervében, valamint hogy az Ő engesztelése által módot kapunk a halhatatlanság és az örök élet elnyerésére.

Ábrahám 3:24–27; 1 Péter 1:19–20

Jézus Krisztus előre elrendeltetett, hogy a Szabadítónk legyen

Kérd fel a tanulókat, hogy nézzék át az Ábrahám 3:24–27-et és az 1 Péter 1:19–20-at, és keressék meg, mit tanítanak ezek a részek a Szabadító szerepéről Isten tervében. Azután tedd fel a következő kérdéseket. (Megjegyzés: Az efféle kérdésekkel segíthetsz a tanulóknak megtanulni, hogyan vizsgálják meg a szentírásrészeket és miként határozzák meg a bennük tanított tanokat.)

- Mit jelentenek az „első állapot” és „második állapot” kifejezések az Ábrahám 3:26-ban? (Az „első állapot” a halandóság előtti létre utal, a „második állapot” pedig a halandó életre.)
- Ki az a három egyén, akit az Ábrahám 3:27 említ, és mit tettek? (Mennyei Atyánk, Jézus Krisztus és Sátán. Hangsúlyozd ki, hogy **a halandóság előtti világban Mennyei Atyánk előre elrendelte Elsősülött Fiát, Jézus Krisztust, hogy tervének központi alakja legyen.**)

Győződj meg arról, hogy a tanulók értik: Jézus a halandóság előtti világban Jehova néven volt ismert. Ezután kérdezd meg:

- Amikor Jehova azt mondta az Atyának: „Itt vagyok, küldj engem”, minek a megtételére kötelezte el magát a halandóságban? (Arra, hogy tanítani fogja evangéliumát, megalapítja egyházát, szenved és meghal a bűneinkért, majd pedig feltámad a halálból.)
- Milyen jövőbeli lehetőségeket tárt fel előttünk az, hogy Mennyei Atyánk Jehovát választotta a Megváltónknak?

Kérd meg a tanulókat, hogy tanulmányozzák a Mózes 4:2-t, és keressenek további fontos igazságokat azzal kapcsolatban, hogy Mennyei Atyánk Jehovát választotta a Szabadítónknak és Megváltónknak. Miközben a tanulók elmondják, mit találtak, győződj meg arról, hogy megfogalmazzák a következő igazságokat: **Jehova a kezdettől fogva ki volt választva. Az egyik oka Jehova kiválasztásának az volt, hogy arra törekedett, hogy megcselekedje az Atya akaratát és minden dicsőséget az Atyának adjon.** Ezen igazságok további kihangsúlyozásához tedd ki és olvasd fel a következő kijelentést Jeffrey R. Holland eldertől a Tizenkét Apostol Kvórumából:

„...nyilvánvalóan [Jézus Krisztus] volt az egyetlen, aki hajlandó volt arra és elég alázatos ahhoz, hogy a halandó élet előtti tanácsban előre elrendeljük [a végtelen engesztelés véghezvitelére]” (Jézus Krisztus engesztelése. *Liahóna*, 2008. márc. 35.).

Kérd meg a tanulókat, hogy képzeljék el, milyen lehetett jelen lenni, amikor Mennyei Atyánk elmondta összes gyermekének, hogy Elsőszülött Fia, Jehova lesz a mi Szabadítónk. Azután tedd ki a következő kijelentést Joseph Smith prófétától (1805–1844), és kérj meg egy tanulót, hogy olvassa fel:

„A menny első összejövetelénél mindannyian jelen voltunk, és láttuk, ahogy kiválasztják és kijelölik a Szabadítót, és ahogy elkészítik a szabadulás tervét, [mi pedig jóváhagytuk azt]” (*Az egyház elnökeinek tanításai: Joseph Smith* [2007]. 217.).

- Szerintetek mit tudatok Jehováról, ami arra indíthatott benneteket, hogy támogassátok elhívását és kijelölését Szabadítónkként és Megváltónkként?

Tedd ki a következő kijelentést Neal A. Maxwell eldertől (1926–2004) a Tizenkét Apostol Kvórumából, azután adj pár percet a tanulóknak, hogy leírják gondolataikat és érzéseiket a Szabadítóról, miközben elgondolkoznak a Maxwell elder által tanított isteni igazságról:

„Soha senki nem ajánlott fel oly sokat oly sokaknak, oly kevés szóval, mint amikor Jézus így szólt: »Itt vagyok, küldj engem.« (Ábr. 3:27)” (“Jesus of Nazareth, Savior and King,” *Ensign*, May 1976, 26).

Ha gondolod, megkérhetsz néhány tanulót, hogy ossza meg az osztállyal, amit írt.

A Szabadítót helyezni halandó életünk középpontjába

Utalj vissza a tanulóknak Ábrahám 3:25-re, melyből megtudjuk, hogy Mennyei Atyánk a próbatétel idejének szánta a halandóságot, hogy meglássa, vajon engedelmeskedünk-e a parancsolatainak. Tedd ki a következő idézetet Robert D. Hales eldertől, a Tizenkét Apostol Kvóruma tagjától. Kérj meg egy tanulót, hogy olvassa fel az idézetet, miközben az osztály megkeresi benne, milyen döntést kell meghoznunk halandó próbatételünk részeként:

„...gondolatok csak bele: halandóság előtti állapotunkban úgy döntöttünk, hogy a Szabadítót, Jézus Krisztust követjük. És mivel ezt tettük, a földre jöhettünk. Tanúbizonyosságot teszek arról, hogy ha most, míg itt vagyunk a földön, ugyanúgy meghozzuk a Szabadító követésére irányuló döntést, akkor az örökkévalóságban még nagyobb áldást fogunk kapni. Egy azonban biztos: továbbra is a Szabadító követését kell választanunk. Az örökkévalóság forog kockán, és az önrendelkezésünk bölcs használata, valamint a cselekedeteink létfontosságúak ahhoz, hogy örök életet nyerjünk” (Önrendelés: létfontosságú az élet tervében. *Liahóna*, 2010. nov. 25.).

Tedd fel a következő kérdéseket, hogy segíts a tanulóknak meghatározni és megérteni egy tantételt vagy igazságot, melyet Hales elder tanított:

- Mit tanultok Hales elder kijelentéséből az ebben az életben hozott döntéseinkről? (A tanulók válaszai után tedd bizonyosságot arról, hogy **ha azt választjuk, hogy a Szabadítót helyezzük életünk középpontjába, míg itt vagyunk a földön, akkor nagyobb áldásokat fogunk kapni az örökkévalóságban.**)
- Mit gondoltok, mit értett Hales elder „az örökkévalóság forog kockán” kifejezés alatt?
- Milyen hozzáállás és cselekedetek jelzik azt, ha valaki Jézus Krisztus követését választja? (Írd fel a tanulók válaszait a táblára.)

Mondd el, hogy legtöbbünk számára könnyű a Szabadítóra összpontosítani vasárnaponként. De hogyan tehetjük életünk szervezettebb részévé Őt az egész hét folyamán? Adj időt a tanulóknak annak átgondolására, hogy mit tettek a mai napon azért, hogy a Szabadítóra összpontosítsanak. Kérd meg őket, hogy írjanak le valamit, amit megtehetnek ma, hogy a Szabadítót még teljesebb mértékben életük középpontjába állítsák. Biztasd őket, hogy magukban kötelezzék el magukat Mennyei Atyjuknak, hogy ezt meg fogják tenni.

A lecke zárásaként tegyél bizonyosságot a ma tanított igazságokról.

Tanulói olvasmányok

- Alma 12:22–34; 34:9; 42:8, 11; Tan és a szövetségek 22:1; 45:9; 66:2; Ábrahám 3:24–27; 1 Péter 1:19–20; Mózes 4:2.
- Robert D. Hales: Önrendelkezés: létfontosságú az élet tervében. *Liahóna*, 2010. nov. 24–27.

3. LECKE

Jehova és az Ő halandóság előtti szolgálata

Bevezetés

Napjaink prófétái szavai szerint Jézus Krisztus „az örökkévalóság igazságairól, a halandóság előtti létünk valóságáról, földi életünk céljáról, valamint Isten fiainak és lányainak az elkövetkezendő életben való lehetőségeiről tanított” (Az élő Krisztus: Az apostolok bizonyága. *Liahóna*, 2000. ápr. 2.). Ebben a leckében a tanulók arról fognak

tanulni, hogy a halandóság előtti életben az abba vetett hitük, hogy Jehova (Jézus Krisztus) ki fogja munkálni az engesztelést, lehetővé tette számukra Sátán legyőzését a mennyei háborúban. Látni fogják azt is, hogy a halandóság előtti világban Jehova messze kitént Isten összes többi gyermeke közül minden isteni jellemvonás tekintetében.

Háttérolvasmányok

- Richard G. Scott, “Jesus Christ, Our Redeemer,” *Ensign*, May 1997, 53–54, 59.
- “The Father and the Son: A Doctrinal Exposition by the First Presidency and the Quorum of the Twelve Apostles,” *Ensign*, Apr. 2002, 13–18.

Javaslatok a tanításhoz

Jelenések 12:7–11; Mózes 4:3

Jehova szerepe a mennyei háborúban

Írd fel a táblára a *háború* szót, és kérdezd meg a tanulóktól, milyen képek jutnak eszükbe, amikor háborúra gondolnak. Azután kérd meg őket, hogy fussák át a Jelenések 12:7, 9-et, és határozzák meg, milyen háborúról írnak ott (a mennyei háborúról). Kérd meg a tanulókat, mondják el, mit tudnak arról, mi történt abban a háborúban.

Tedd ki a következő idézetet Bruce R. McConkie eldertől (1915–1985) a Tizenkét Apostol Kvórumából, és kérj meg egy tanulót, hogy olvassa fel:

„Milyen háború [volt a mennyei háború]? Ugyanolyan, amilyen a földön dúl; az egyedüli olyan, amelyet Sátán és léleklényei folytatni tudnak – szócsaták, vélemények vihara, ideológiák egymásnak feszülése: az igazság és a tévedés közötti háború” (*Doctrinal New Testament Commentary*, 3 vols. [1965–73], 3:518).

Kérdezd meg a tanulóktól:

- McConkie elder szerint miben hasonlított a mennyei háború ahhoz a háborúhoz, melyet Sátán a halandóságban folytat Isten gyermekei ellen?

Kérj meg egy tanulót a Jelenések 12:10, egy másikat pedig a Mózes 4:3 felolvasására. Javasolhatod a tanulóknak, hogy készítsenek keresztutalást e két szakasz között: írják a szentírásuk margójára, hogy Mózes 4:3 a Jelenések 12:10

mellé, és fordítva. Magyarázd el, hogy „a mi atyánkfiainak vádolója” (Jelenések 12:10) Sátán volt, azután kérdezd meg:

- A Mózes 4:3 szerint hogyan lett Sátán kiűzve a halandóság előtti világból?

Kérd meg a tanulókat, hogy olvassák el magukban a Jelenések 12:11-et. Segíts nekik az e versben tanított egyik tantétel megfogalmazásában a következő kérdések megbeszélésével:

- Hogyan foglalnátok össze, mit tanít a 11. vers Jézus Krisztus engesztelésének hatásairól? (A tanulók határozzák meg az alábbi igazságot: **Mivel bizonyos volt, hogy Jézus Krisztus el fogja végezni az engesztelést, annak hatásai érvényben voltak már a halandóság előtti világban is.** Ezért utalnak Rá úgy mint „a Bárány..., a ki megöletett, e világ alapítása óta” [Jelenések 13:8; lásd még Móziás 4:7; Mózes 7:47].)
- Miként segíthetnek nektek a Jelenések 12:11-ben feljegyzettek a Sátán ellen ebben az életben vívott személyes háborútokban? (Miután a tanulók válaszoltak, írd fel a táblára a következő tantételt: **Le tudjuk győzni Sátánt azzal, hogy Jézus Krisztusra támaszkodunk, aki kimunkálta az engesztelést, valamint azzal is, hogy megosztjuk a bizonyosságunkat és ahhoz híven élünk.**)

Ábrahám 3:15–25; Tan és a szövetségek 138:55–56

Jehova minden tekintetben kitűnik közülünk

Mondd el a tanulóknak, hogy a halandóság előtti életben felkészültünk a földre jövetelünkre. Tedd ki a következő idézetet Joseph Smith prófétától (1805–1844), és kérj meg egy tanulót, hogy olvassa fel:

„[Maga] Isten, miután lelkek és dicsőség közepette találta magát, mivel intelligensebb volt náluk, ezért helyénvalónak látta, hogy törvényeket hozzon, amelyek által a többieknek kiváltságuk lehet hozzá hasonlóan fejlődni. Istenhez fűződő kapcsolatunk olyan helyzetbe hoz minket, melyben fejlődhet a tudásunk. Hatalma van törvényeket hozni, amelyek által taníthatja a gyengébb intelligenciákat, hogy vele együtt felmagasztosulhassanak” (Az egyház

elnökeinek tanításai: Joseph Smith [2007]. 218.)

Tedd fel az alábbi ellenőrző kérdéseket:

- Mit tanultok Joseph Smith kijelentéséből Mennyei Atyánk ránk vonatkozó kívánságairól? (Mennyei Atyánk azt szeretné, hogy haladjunk előre és fejlődjünk lelkileg – vagyis váljunk egyre hasonlóbba Hozzá.)

Írd fel a táblára a következő kérdéseket, és kérd meg a tanulókat, hogy a válaszok megtalálásához tanulmányozzák az Ábrahám 3:24–25-öt:

- *Ki volt az az „egy, amelyik hasonló volt Istenhez” (24. vers)?*
- *Milyen szerepet játszott?*

- *Mit mondott, mi lesz a halandóság egyik célja?*

Elegendő idő eltelte után kérd meg a tanulókat, hogy osszák meg válaszaikat az osztállyal. Azután kérd meg őket, hogy nézzék át a Tan és a szövetségek 138:55–56-ot, és keressenek benne betekintést arra vonatkozóan, mi módon készítették fel Isten gyermekeit, hogy sikerrel járjanak a halandóságban. Hogy segíts a tanulóknak magukra vonatkoztatni ezt a részt, kérdezd meg:

- E versek alapján hogyan készültünk fel arra, hogy a földre jöjjünk?

Kérd meg a tanulókat, gondolkodjanak el egy percre azon, hogy milyen jellemvonásai voltak a Szabadítónak a halandóság előtti világban. Kérj meg egy tanulót, hogy olvassa fel az Ábrahám 3:19, 21-et. Kérd meg az osztályt, hogy kövessék az olvasottakat, és keressék meg, mit tanítanak itt Jézus Krisztusról. A tanulók válaszaik után adj mindegyiküknek egy példányt a következő kijelentésekből Neal A. Maxwell eldertől (1926–2004) és Bruce R. McConkie eldertől (1915–1985), akik mindketten a Tizenkét Apostol Kvórumának tagjai voltak. Kérd meg őket, hogy olvassák el a kijelentéseket, és jelöljék meg azokat a szavakat és kifejezéseket, amelyek a Szabadítóról tanítanak:

„Intelligenciában és teljesítményben [Jézus Krisztus] messze felülmúlja mindazok egyéni és együttes képességeit és eredményeit, akik valaha is éltek, vagy most élnek, illetve ezután élni fognak! (Lásd Ábr. 3:19.)” (Neal A. Maxwell, “O, Divine Redeemer,” *Ensign*, Nov. 1981, 8).

„Kitéve a törvénynek és önrendelkezéssel bírva az összes emberi lélek, míg még az Örökkévaló jelenlétében volt, különféle mértékben kifejlesztett mindennemű és -rangú adottságot, hajlamot, tehetséget és képességet. Az élet akkori hosszú szakasza során tehetségek és képességek végtelen sokszínűsége jött létre. [...]

Az Úr mindannyiunkra önrendelkezést ruházott; törvényeket adott, melyek képessé tesznek bennünket arra, hogy előre lépjünk, fejlődjünk, és olyanná váljunk, mint Ő; továbbá azt tanácsolta és szorgalmazta számunkra, hogy kövessük a dicsőséghez és felmagasztosuláshoz vezető utat. Ő maga volt minden jó megtestesítője és megszemélyesítője. Minden kívánatos jellemvonás és tulajdonság benne lakozott azok örökkévaló teljességében. Összes engedelmes gyermeke elkezdett ilyen vagy olyan módon hasonlónak válni Hozzá. Épp olyan sokszínűség mutatkozott meg közöttünk a tehetségek és képességek sokaságában és mértékében ott, mint itt. Néhányan ezzel tűntek ki, mások pedig azzal. Az Elsősülött viszont mindenben kitűnt közülünk” (Bruce R. McConkie, *The Mortal Messiah*, 4 vols. [1979–81], 1:23).

Ellenőrizd a tanulók megértését azzal, hogy megkérdezed tőlük, mire figyeltek fel ezekben a kijelentésekben. Ha szükséges, kérdezd meg:

- Mit tanultok e két apostoltól Jehova egyedülálló jellemvonásairól a halandóság előtti világban? (A tanulók értsék meg, hogy **a halandóság előtti világban**

Jehova felülmúlta Mennyei Atyánk összes gyermekének együttes képességeit és sikereit.)

Adj jó pár percet a tanulóknak, hogy elmélkedjenek a Szabadító halandóság előtti szolgálatáról, és írják le ezzel kapcsolatos gondolataikat és érzéseiket. Kérd meg jó néhányukat, hogy osszák meg az osztállyal, amit írtak. A lecke befejezéseként biztasd a tanulókat annak átgondolására, hogy a Szabadító halandóság előtti szolgálatának és egyedülálló jellemvonásainak ismerete miként segíthet nekik nagyobb szeretetet és hitet táplálni Őiránta.

Tanulói olvasmányok

- Jelenések 12:7–11; Ábrahám 3:15–25; Tan és a szövetségek 138:55–56.
- Richard G. Scott, “Jesus Christ, Our Redeemer,” *Ensign*, May 1997, 53–54, 59.

4. LECKE

Jehova megteremtette a földet

Bevezetés

Az élő Krisztus: Az apostolok bizonyága című dokumentum kijelenti: „Atyjának irányítása alatt [Jézus Krisztus] volt a föld teremtője. »Minden ő általa lett és nála nélkül semmi sem lett, a mi lett« (János 1:3)» (*Liahóna*, 2000. ápr. 2.). Amikor a

tanulók megértik a föld teremtésének örökkévaló céljait, nagyobb eltökéltséggel élnek majd úgy, hogy betöltsék saját teremtésük célját.

Háttérolvasmányok

- Russell M. Nelson: A teremtés. *Liahóna*, 2000. júl. 102–105.
- Neal A. Maxwell, “Our Creator’s Cosmos,” in *By Study and by Faith: Selections from the Religious Educator*, ed. Richard Neitzel Holzapfel and Kent P. Jackson (2009), 37–50.

Javaslatok a tanításhoz

1 Mózes 1:1; János 1:1–3; Zsidók 1:1–2; Jákób 4:9; Tan és a szövetségek 38:1–3; 76:22–24; 104:14–17; Mózes 1:30–33; 2:1

Jehova megteremtette a földet

Tegyél ki egy tárgyat, amelyet valaki saját maga készített neked (például egy ajándékot). Oszd meg az osztállyal, mit érzel a tárgy és az ajándékozó iránt, ezután kérdezd meg:

- Volt-e már, hogy valaki valamit készített nektek? Mikor? Milyen érzéseitek vannak az iránt az ember iránt, aki azt készítette nektek?

Kérd meg a tanulókat, hogy hasonlítsák és vessék össze ezeket a szentírásokat: 1 Mózes 1:1; János 1:1–3; Efézusbeliek 3:9; Zsidók 1:1–2; és Mózes 2:1. Kérd meg a tanulókat, hogy soroljanak fel a táblán olyan hasonlóságokat és különbségeket, melyeket e szakaszok között észrevesznek. (*Megjegyzés:* Amikor a tanulók megtanulják összehasonlítani és összevetni a szentírásrészeket, élesebben felszínre jönnek a tanok és tantételek.) Ezután kérdezd meg:

- E szentírások szerint ki teremtette a földet? (Hangsúlyozd ki, hogy **Jehova teremtette a földet az Atya irányítása alatt**, vagy ahogy Russell M. Nelson elder a Tizenkét Apostol Kvórumából tanította: „Az egész teremtést [a Mennyei Atya] tervezte” (A teremtés. *Liahóna*, 2000. júl. 102.).

Adj időt a tanulóknak, hogy magukban elolvassák és összevessék a Tan és a szövetségek 76:22–24-et, 104:14–17-et és a Mózes 1:30–33-at, és megnézzék, még mit teremtett Jehova. Ha szükséges, mutass rá, hogy számtalan világot teremtett, és hogy „tele van a föld, és van elég, még marad is” (T&Sz 104:17). Segíts a tanulóknak megvizsgálni ezt a kifejezést a következő kérdés megbeszélésével:

- Mit sugall ez a kifejezés arról, hogy mit kellett a Szabadítónak tudnia, amikor megteremtette a földet? (Tudnia kellett, mennyi ember fog a földön élni, és mik lesznek a szükségleteik a történelem különböző időszakain át.)

Mondd el a tanulóknak, hogy egy dolog tudni, *ki* teremtette a földet, más dolog viszont tudni azt, hogy *milyen hatalom által* lett megteremtve a föld. Kérd meg a tanulókat, hogy hasonlítsák össze a Mormon 9:16–17-et, a Tan és a szövetségek 38:1–3-at és a Jákób 4:9-et. Készítsenek ezek között keresztutalásokat, és azonosítsák be, *hogyan* lett megteremtve a föld. Kérd meg a tanulókat, hogy saját szavaikkal magyarázzák el, mit jelentenek ezek a szakaszok, azután tedd ki a következő kijelentést:

„Jézus Krisztus teremtette ezt a világot és mindent, ami a színén van. Ő más világokat is teremtett. Munkáját Mennyei Atyánk irányítása alatt, a papság hatalma által vitte véghez” (Az evangélium tantételei [2009]. 23.).

Hangsúlyozd ki, hogy a szentírások valójában elég kevés részlettel szolgálnak a föld teremtésének mikéntjét illetően, bár azt az ígéretet kaptuk, hogy egy nap minden részletre fény derül (lásd T&Sz 101:32–34). Sokkal több mindent tanítanak a szentírásokban a teremtés céljáról.

Közösen beszéljétek meg a következő kérdéseket:

- Amikor megfigyelitek a minket körülvevő világot, mit tanítanak nektek Isten teremtményei a Szabadítóról, a papságról és arról, hogy milyen volt Ő a halandóság előtti világban?
- Ezeknek az igazságoknak a megértése milyen hatással van a Jézus Krisztus iránti érzéseitekre és a Róla való bizonyosságokra?
- Milyen hatással van arra, hogy milyen érzéseket tápláltok a föld iránt?

Mielőtt továbbmennétek, hangsúlyozd ki a tanulóknak, hogy noha a Szabadító teremtette a földet, Mennyei Atyánk a lelkünk Atyja, és Ő teremtette Ádám és Éva fizikai testét.

1 Nefi 17:36; 2 Nefi 2:23–25; Tan és a szövetségek 49:16–17; Mózes 1:27–33, 39

A föld teremtésének célja

Oszd párokra a tanulókat, és kérd meg őket a következő szentírások átolvasására: Mózes 1:27–33, 39; 1 Nefi 17:36; és Tan és a szövetségek 49:16–17. Javasolhatod, hogy jelöljenek meg e részekben olyan szavakat és kifejezéseket, amelyek segítenek választ adniuk erre a kérdésre: „Hogyan magyaráznátok el egy barátotoknak, *miért* lett megteremtve a föld?” Kérj meg néhány párt, hogy ossza meg válaszát az osztállyal. A tanulóknak látniuk kell, hogy **Jehova azért teremtette a földet, hogy egy olyan helyet biztosítson, ahol Isten gyermekei élhetnek és az örök élet irányába fejlődhetnek.** Kérdezd meg:

- Mit jelent „az ember mértéke” kifejezés a Tan és a szövetségek 49:17-ben? (Ehhez segítséget kaphattok a Tan és a szövetségek 49:16–17 alatti

magyarázatnál itt: *Doctrine and Covenants Student Manual* [(Church Educational System manual, 2001), 106].)

Kérd meg a tanulókat, hogy olvassák el magukban a 2 Nefi 2:18–25-öt, azután kérdezd meg:

- Miért akadályozták volna meg az Éden kertjében fennálló állapotok azt, hogy Ádám és Éva fejlődjön Mennyei Atyánk szabadítás tervében?
- Hogyan segítette elő Ádám bukása, hogy a föld betöltse teremtése célját? (Lehetővé tette, hogy Ádámnak és Évának gyermekeik szülessenek.)
- Miként segíthetnek nekünk fejlődni Mennyei Atyánk tervében a bukás 23. versben leírt következményei?

Adj minden tanulónak egy-egy példányt az alábbi idézetekből Bruce R. McConkie eldertől (1915–1985) a Tizenkét Apostol Kvórumából és Julie B. Beck nőtestvértől, aki korábban a Segítőegylet általános elnöke volt. Adj elegendő időt a tanulónak az idézetek elolvasására és annak átgondolására, hogy milyen szerepet tölt be a teremtés Istennek a gyermekei szabadítása érdekében alkotott tervében.

„Amilyen bizonyos, hogy a szabadítás az engesztelés miatt adatik, úgy bizonyos az is, hogy a szabadítás a bukás miatt adatik. [...]

És tartsuk emlékezetben, hogy a bukás azért volt lehetséges, mert egy végtelen Teremtő... olyan állapotban alkotta meg a földet és az embert és az élet minden formáját, hogy képesek legyenek elbukni. [...] Minden dolog úgy lett megalkotva, hogy képesek legyenek elbukni vagy megváltozni. Így került bevezetésre a létezésnek azon formája és fajtája, amely szükséges volt ahhoz, hogy működésbe hozza az Atya örökkévaló szabadítás tervének minden kikötését és feltételét.

Minden dolog első fizikai megteremtése... paradicsomi természetű volt. Az ősi, édeni időkben minden életforma magasabb rendű és másféle állapotban élt, mint amilyen most uralkodik. Az eljövendő bukás célja az volt, hogy lefelé, előre és tovább vigye majd őket. A halál és a nemzés ekkor még nem lépett be a világba” (Bruce R. McConkie, “Christ and the Creation,” *Ensign*, June 1982, 9).

© Busath.com

„Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyházában a családot érintő hitelvek a teremtésen, a bukáson és az engesztelésen alapulnak. A föld teremtése lakóhelyet biztosított a családok számára. Isten teremtett egy férfit és egy nőt, akik a család két létfontosságú felét jelentették. Mennyei Atyánk tervének részét képezte az, hogy Ádám és Éva összepecsételtessen és örökkévaló családot alkosson.

A bukás módot biztosított a család gyarapodására. Ádám és Éva vezetők voltak a családban, és azt választották, hogy halandó tapasztalatot szereznek. A bukás módot biztosított számukra, hogy fiaik és leányaik legyenek.

Az engesztelés lehetővé teszi, hogy a családok mindörökké össze legyenek pecsételve. Lehetővé teszi, hogy a családoknak örök gyarapodásban és tökéletesedésben legyen részük. A boldogság terve – melyet neveznek a szabadítás tervének is – családok számára alkotott terv. A felnövekvő nemzedéknek meg kell értenie, hogy vallási hitelveink fő pillérei a családra összpontosítanak” (Julie B. Beck, “Teaching the Doctrine of the Family,” *Ensign*, Mar. 2011, 12).

- Miként segítenek nektek ezek a kijelentések megérteni a teremtés kritikus szerepét Istennek a gyermekei szabadítása érdekében hozott terve egészében?
- Miért fontos megérteni, hogy a föld azért lett megteremtve, hogy segítse az egyének és a családok felmagasztosulását? (A tanulók válaszaik közben írd fel a táblára a következő tantételt: **Amikor megértjük a föld teremtésének célját, nagyobb vágy alakulhat ki bennünk arra, hogy betöltsük teremtésünk célját.**)

Mondd el a tanulóknak, hogy a papság pecsételő hatalma lehetővé teszi a férjek és feleségek, szülők és gyermekek számára, hogy együtt legyenek a halál után is. Az Illésen keresztül visszaállított pecsételő hatalom nélkül Isten gyermekei nem tudnák elnyerni a felmagasztosulás áldásainak teljességét, így a föld teremtésének célja nem vált volna valóra, vagy, amint azt a Tan és a szövetségek tanítja, a „föld teljesen elpusztulna” (T&Sz 2:3; lásd még Malakiás 4:6).

A lecke zárásaként tegyél bizonyosságot ezekről a fontos igazságokról: (1) Jehova teremtette a földet az Atya irányítása alatt; (2) azért teremtette a földet, hogy egy olyan helyet biztosítson, ahol Isten gyermekei élhetnek és az örök élet irányába fejlődhetnek; illetve (3) amikor megértjük a föld teremtésének célját, nagyobb vágy alakulhat ki bennünk arra, hogy betöltsük teremtésünk célját.

Buzdítsd a tanulókat annak átgondolására, hogy mit tehetnek, hogy kifejezésre juttassák hálájukat Jézus Krisztus teremtményei iránt. Biztasd a tanulókat arra, hogy cselekedjenek a lecke során a Lélektől esetleg kapott késztetések szerint.

Tanulói olvasmányok

- 1 Mózes 1:1; János 1:1–3; Zsidók 1:1–2; Mózes 2:1; Mormon 9:16–17; Tan és a szövetségek 38:1–3; 76:22–24; 104:14–17; Jákób 4:9; Tan és a szövetségek 101:32–34; Mózes 1:27–33, 39; 1 Nefi 17:36; Tan és a szövetségek 49:16–17.
- Russell M. Nelson: A teremtés. *Liahóna*, 2000. júl. 102–105.

5. LECKE

Jézus Krisztus volt az Ószövetség Jehovája

Bevezetés

A Szabadító Jézus Krisztusról bizonyágot téve napjaink prófétái kijelentették: „Ő volt az Ószövetség nagy Jehovája” (Az élő Krisztus: Az apostolok bizonyága. *Liahóna*, 2000. ápr. 2.). Jézus Krisztus Jehovaként az idő minden adományozási korszakában megalapította a Mennyei Atya

örökkévaló evangéliumát a földön annak érdekében, hogy egybegyűjtse Isten minden gyermekét, aki elveszett. A Jézus Krisztusba vetett hitünk megerősödhet, amikor felismerjük az Ő soha nem változó természetét és örökkévaló evangéliumát.

Háttérolvasmányok

- Russell M. Nelson: Szövetségek. *Liahóna*, 2011. nov. 86–89.
- “The Abrahamic Covenant,” *The Pearl of Great Price Student Manual* (Church Educational System manual, 2000), 93–98.
- “Enrichment Section A: Who Is the God of the Old Testament?” *Old Testament Student Manual: Genesis–2 Samuel*, 3rd ed. (Church Educational System manual, 2003), 45–48.

Javaslatok a tanításhoz

2 Mózes 3:11–14; 6:2–3; János 8:52–53, 56–59; 18:5, 8; 3 Nefi 15:5; Ábrahám 1:16; 2:8

Jézus Krisztus volt az Ószövetség Jehovája

Kérd meg a tanulókat, mondják el, milyen neveit és titulusait ismerik a Szabadítónak. Válaszaikat sorold fel a táblán. Mondd el a tanulóknak, hogy ma Jézus Krisztus egy fontos nevééről vagy titulusáról fogtok beszélgetni, melyen halandó szolgálata előtt volt ismeretes. Kérd meg őket, hogy olvassák el magukban a János 8:52–53, 56–59-et, azután kérdezd meg:

- Milyen kérdéseket tettek fel a zsidók a Szabadítónak?
- Mit gondoltok, mit értett Jézus e válasza alatt: „Mielőtt Ábrahám lett, én vagyok” (58. vers)?

Hogy segíts a tanulóknak meghatározni az „én vagyok” kifejezést, oszd őket párokra, majd kérd meg őket, hogy olvassák el a 2 Mózes 3:11–14-et és 6:2–3-at, és keressék ki, miként utalt magára az Ószövetség Istene. Elegendő idő után tedd fel a következő kérdéseket:

- E versek szerint milyen neveket használt az Ószövetség Istene önmaga meghatározására? (Mutass rá, hogy a 2 Mózes 6:3 Joseph Smith fordításában így hangzik: „Én vagyok a mindenható Isten, JEHOVA, az Úr. Nem volt-e nevem ismeretes előttük?” Lásd még Ábrahám 1:16.)

- Miként tisztazzák e versek Jézus Krisztus e kijelentésének a jelentőségét: „Mielőtt Ábrahám lett, én vagyok”? (A tanulók ismerjék fel, hogy **Jézus Krisztus Jehova volt, az Ószövetség Istene, a nagy VAGYOK.**)

Tedd ki a következő kijelentéseket:

„Olyan egyenes és félreérthetetlen kijelentése ez az isteni mivoltnak, amelyet senki más emberfia nem tett és nem is tehetett. »Mielőtt Ábrahám lett, voltam én Jehova.« Vagyis: »Én vagyok a mindenható Isten, a nagy VAGYOK. Én vagyok az önmagában létező Örökkévaló. Én vagyok atyáitok Istene. Nevem: »VAGYOK A KI VAGYOK«” (Bruce R. McConkie, *Doctrinal New Testament Commentary*, 3 vols. [1965–73], 1:464).

Jehova „Izrael Istenének szövetségben használatos, vagyis személyes neve. Arra utal, »Aki nem változik«” (Bible Dictionary, „Jehovah”).

- Miért fontos tudni, hogy Jézus Krisztus volt az Ószövetség Jehovája? (A válaszok között szerepeljen a következő igazság: **Isten mindig Fián, Jézus Krisztuson keresztül biztosította evangéliumát.** Lásd még 3 Nefi 15:5, amely feljegyezi a Szabadító azon tanítását, hogy Ő „az, aki a törvényt adta”).

Megkérhetsz egy tanulót, hogy olvassa fel a következő kijelentést Joseph Fielding Smith elnöktől (1876–1972):

„A bukás óta minden kinyilatkoztatás Jézus Krisztuson keresztül adatott, aki az Ószövetség Jehovája. [...] Az Atya [Elohim] soha nem lépett kapcsolatba az emberrel közvetlenül és személyesen a bukás óta, és soha nem jelent meg, hacsak nem azért, hogy bemutassa Fiát és tanúságot tegyen Róla” (*Doctrines of Salvation*, comp. Bruce R. McConkie, 3 vols. [1954–56], 1:27).

- Hogyan segít nektek hinni Jézus Krisztusban az a tudat, hogy Jehova, vagyis Jézus Krisztus soha nem változik? (A válaszok között szerepelhet az, hogy **a tudat, hogy Jézus Krisztus soha nem változik, segít hinnünk abban, hogy amiképp betartotta azoknak tett ígéreteit, akikről a szentírásokban olvashatunk, úgy be fogja tartani nekünk tett ígéreteit is.**)

Mutass rá, hogy közvetlenül a bibliai idők után Jehova héber nevét (melyet az irodalomban a *Jahve* néven jelenítettek meg) túlságosan szentnek tartották ahhoz, hogy kiejtsék. Ebből adódóan csekély kivételtől eltekintve (például 2 Mózés 6:3; Zsoltárok 83:19; Ésaías 26:4) a Biblia fordítói a *Jehova* nevet az Úr megnevezéssel helyettesítették. A zsidóság a szintén Urat jelentő *Adonáj* nevet használja.

1 Mózes 13:14–16; 17:1–9; Mózes 6:51–52, 64–66; Ábrahám 1:18–19; 2:8–11

Jehova az ősi időkben megalapította az örökkévaló evangéliumot

A tanulók továbbra is a párjukkal dolgozva olvassák el a Mózes 6:51–52, 64–66-ot, és figyeljék meg, mit tanított Jehova Ádámnak. Mondd el nekik, hogy az 51–52. versben Jehova az Atya nevében szólt. Ezután kérdezd meg:

- Mit figyeltetek meg az Ádámnak tanított evangéliumot illetően? (Ugyanaz az evangélium ez, mint amelyet ma tanítanak. [Lásd a 2 Nefi 31:10–16-ot, ahol ugyanezt az evangéliumot tanítják az amerikai földrészen.] Kiemelheted ezt az igazságot azzal, hogy felírod a táblára a következő kijelentést: **Jézus Krisztus evangéliuma örökkévaló és változatlan minden evangéliumi adományozási korszakban.**)

Jelezd a tanulóknak, hogy egy későbbi adományozási korszakban Jehova megújította örökkévaló szövetségét egy Ábráhámmal kötött szövetség révén, melyet az ábrahámi szövetségként ismerünk. Oszd ketté az osztályt. Az osztály egyik fele tanulmányozza az 1 Mózes 13:14–16; 17:2–8; Ábrahám 1:18–19; 2:8–11-et, és készítsen felsorolást az ígéretekről, melyeket az Úr Ábráhámnak tett. Az osztály másik fele tanulmányozza az 1 Mózes 17:1–5, 9; Ábrahám 1:19; 2:8–11-et, és sorolja fel, mit kellett Ábráhámnak megtennie annak érdekében, hogy elnyerje a megígért áldásokat. *(Megjegyzés: Amikor a tanulók megtanulják észrevenni a szentírásokban szereplő felsorolásokat, jobban fel tudják majd ismerni azokat a kulcsfontosságú elemeket, amelyeket a szentírás szerzője hangsúlyozni szándékozott.)*

Miközben a tanulók a nekik kiadott szakaszokat tanulmányozzák, másold fel a táblára az alábbi táblázatot, elegendő helyet hagyva a válaszok felsorolásának:

<i>Ábrahámi szövetség</i>	
<i>Ábráhámnak tett ígéretek</i>	<i>Ábrahám feladatai</i>

Elegendő idő eltelte után kérj meg néhány tanulót mindkét csoportból, hogy jöjjenek ki a táblához, és írják fel a megfelelő fejléc alá, amit találtak.

Összefoglalhatod az ábrahámi szövetséget azzal, hogy kiteszed és egy tanulóval felolvastatod a következő idézetet:

„Ábrahám megkapta az evangéliumot és el lett rendelve a magasabb papságba (T&S 84:14; Ábr. 2:11), celestsiális házasságra lépett, amely a felmagasztosulás szövetsége (T&S 131:1–4; 132:19, 29). Ábrahám ígéretet kapott arra, hogy e szövetségek minden áldása fel lesz ajánlva halandó utódainak (T&S 132:29–31; Ábr. 2:6–11). Együttesen ezek a szövetségek és ígéretek az Ábrahámi szövetségnek nevezetnek. E szövetség visszaállítása volt az evangélium visszaállítása

az utolsó napokban, mert ez által áldatik meg a föld minden nemzete (Gal. 3:8–9, 29; T&Sz 110:12; 124:58; Ábr. 2:10–11)” (Kalauz a szentírásokhoz: ábrahági szövetség; scriptures.lds.org).

Hangsúlyozd ki, hogy az Atya kezdettől fogva szövetséget kötött gyermekeivel, hogy összegyűjti őket az örökkévaló evangélium igazságain, szertartásain és áldásain keresztül. Az evangélium visszaállítása magában foglalja az ábrahági szövetség visszaállítását. Vagyis az ábrahági szövetség jelentős része az új és örök szövetségnek, amely Jézus Krisztus evangéliumának teljessége. Kérdezd meg a tanulóktól:

- Miként befolyásolja életviteletedet annak tudata, hogy Ábrahám leszármazottai vagyunk, mindannak örökösei, amit Isten neki ígért?
- Hogyan erősíti meg a családokat és vezet minket a döntéseinkben az, hogy elérhetőek az Ábrahámnak és utódainak ígért áldások?

Kérd meg a tanulókat, hozzanak példákat arra, hogyan tudják bebiztosítani a szövetség ígért áldásait saját maguk, illetve múltbéli, jelenlegi és jövőbeni családjuk számára.

Józsué 24:3–13; 1 Nefi 17:23–32

Jehova megáldotta és vezette az ősi Izráelt

Mondd el a tanulóknak, hogy az ábrahági szövetség részeként Jehova megígérte az evangélium áldásait Ábrahám utódainak és azoknak, akik velük egybegyűlnek. Kérd meg az osztály egyik felét, hogy olvassa el a Józsué 24:3–13-at, az osztály másik fele pedig olvassa el az 1 Nefi 17:23–32-t. Kérd meg a tanulókat, keressenek olyan szavakat és kifejezéseket, amelyek arról tanítanak, mit tett Jehova az ősi Izráelért. Javasolhatod, hogy jelöljék meg, amit találnak. Elegendő idő eltelté után kérj meg néhány tanulót, hogy ossza meg, amit megtudott. Fogalmazd meg a tanulók válaszait a táblán. Hogy betekintést nyerjenek azzal kapcsolatban, hogy miért tette Jehova azt, amit tett, kérj meg egy tanulót, olvassa fel a 2 Mózes 6:2–6-ot. Kérdezd meg az osztálytól:

- Mivel indokolta Jehova, miért tett sok olyan dolgot, amelyről Józsué és 1 Nefi könyvében olvastatok?
- Mit sugall ez számotokra az Úr nektek tett ígéretei vonatkozásában? (A tanulók válaszaik közben írd fel a táblára a következő tantételt: **Ha hithűen élünk, az Úr be fogja tartani számunkra tett ígéreteit.**)

Kérj meg egy tanulót, hogy olvassa fel Dieter F. Uchtdorf elnök következő kijelentését:

„Mivel Isten hűsége állandó, így ahogy a múltban is megtartotta ígéreteit, úgy a jelenben és a jövőben is bizton reménykedhetünk az Ő ígéreteiben. A nehéz időkben erősen belekapaszkodhatunk abba a reménybe, hogy... »minden dolog összefog a jav[unk]ért« [T&Sz 90:24]” (A remény végtelen hatalma. *Liahóna*, 2008. nov. 23.).

- Mi módon segíthet nektek a megpróbáltatások idején, ha tudtok Jehova ősi időkben véghezvitt cselekedeteiről?
- Mit tett Ő az ősi Izráélért, amit értetek is meg fog tenni?

Tégy bizonyosságot arról, hogy Jézus Krisztus az idő minden adományozási korszakában megáldotta Isten gyermekeit az örökkévaló evangéliummal. Éppen úgy, ahogyan az ősi időkben élt szövetséges nép ígért áldásokban részesült az Úrtól, ez velünk is így lehet, engedelmességünk feltételével.

Tanulói olvasmányok

- János 8:51–59; 18:5, 8; 2 Mózes 3:11–14; 6:2–3; 3 Nefi 15:5; Mózes 6:51–52, 64–66; 1 Mózes 17:1–9; Ábrahám 1:18–19; 2:8–11.
- “Enrichment Section A: Who Is the God of the Old Testament?” *Old Testament Student Manual: Genesis–2 Samuel*, 3rd ed. (Church Educational System manual, 2003), 45–48.

6. LECKE

Jézus a Krisztus mintái, árnyékképei és jelképei

Bevezetés

Napjaink prófétái kijelentették, hogy Jézus Krisztus „nagyszerű engesztelő áldozatának emlékeztetőjeként bevezette az úrvacsorát” (Az élő Krisztus: Az apostolok bizonyossága. *Liahóna*, 2000. ápr. 2.). Az úrvacsora szertartása mellett a szentírások számos további olyan eseményről, körülményről, tárgyról és személyről mesélnek, amelyek és

akik azzal a szándékkal adtak, hogy emlékeztessenek és tanítsanak minket Jézus Krisztus küldetését és szolgálatát illetően. Ez a lecke segíteni fog a tanulóknak fontolóra venni néhányat e Szabadítóra mutató szentírásbeli minták, árnyékképek és jelképek közül.

Háttérolvasmányok

- Russell M. Nelson, “In This Holy Land,” *Tambuli*, Feb. 1991, 10–19.
- “Enrichment Section C: Symbolism and Typology in the Old Testament,” *Old Testament Student Manual: Genesis–2 Samuel*, 3rd ed. (Church Educational System manual, 2003), 111–15.

Javaslatok a tanításhoz

2 Nefi 11:4; Mózes 6:63

Krisztus szentírásbeli jelképei

Mutass képet jó néhány, az alábbiakhoz hasonló közismert tábláról vagy jelképről:

Miután a tanulók meghatározták az egyes jelek jelentését, kérj tőlük példákat további könnyen felismerhető jelekre vagy jelképekre.

A tanulók alkossanak párokat. Kérd meg az egyes párokat, hogy tanulmányozzák és vessék össze a 2 Nefi 11:4-et és a Mózes 6:63-at. Beszéljék meg, mi a közös ezekben a szakaszokban, és mit tanítanak Jézus Krisztusról, valamint Isten teremtményeinek céljáról. Miután a párok megbeszéltek, hogy mit találtak, tedd fel ezt a kérdést:

- Hogyan fogalmaznátok meg egy létfontosságú igazságot, mely ezekben a szentírásrészekben van feljegyezve? (A tanulók határozzák meg a következő igazságot: **Minden dolog azért teremtett, hogy bizonyosságot tegyen Jézus Krisztusról.**)

- Milyen példákat tudtok mondani olyan dolgokra, amelyek Istentől adtak Jézus Krisztus jelképeként (lásd 2 Nefi 11:4)?

Mondd el a tanulóknak, hogy minden szentírásban található minták, árnyékképek, jelképek és hasonlatok Jézus Krisztusról. Mondd el, hogy a minták, árnyékképek, jelképek és hasonlatok nagyobb valóságokat tükröző megjelenítési formák. Például a Mormon könyvében szereplő Liahóna Krisztus szavainak jelképe. A lecke e részében az Ószövetségben található mintákra és képi megjelenítésekre fogunk összpontosítani. E képvilág javarészt embereken, tárgyakon, eseményeken és körülményeken keresztül jelenik meg (segítséget jelenthet, ha felírjátok a táblára ezeket a kategóriákat). Másold fel a táblára az alábbi szentírásutalások listáját, vagy külön lapon add ki a tanulóknak:

Jézus a Krisztus mintái, árnyékképei és jelképei

Krisztus Ószövetség-beli mintái, árnyékképei és jelképei	Beteljesedésük Krisztus életében
1 Mózes 22:1–14	János 3:16; 19:16–18; Jákób 4:4–5
2 Mózes 3:7–8, 10–12	Máté 1:21; 2 Nefi 6:17
2 Mózes 12:3, 5–7, 13–14, 46	János 1:29; 19:14, 31–36; 1 Péter 1:18–19
2 Mózes 16:14–15, 18	János 6:5–10, 48–51
3 Mózes 8:15, 30; 17:11	Zsidók 9:22; 13:12
3 Mózes 16:2–6, 17	Zsidók 9:6–12; 10:11–12
3 Mózes 22:19–22	Zsidók 9:14; Tan és a szövetségek 20:22
4 Mózes 21:4–9	János 3:14–15; Hélamán 8:13–15
Jónás 2:1; 2:11	Máté 12:38–40

Jelölj ki egy vagy több tanulót arra, hogy tanulmányozzák az adott szentírásrészeket és készüljenek fel elmagyarázni az Ószövetség-beli jelképet és azt, hogy az miként mutat Jézus Krisztusra. Elegendő idő eltelte után kérd meg a tanulókat, osszák meg, mit találtak.

Ha van rá idő, megbeszélhetitek Krisztus néhány további jelképét, melyet Russell M. Nelson, a Tizenkét Apostol Kvórumának tagja felsorolt ebben az írásában: *“In This Holy Land”* (*Tambuli*, Feb. 1991, 10–19).

Közösen beszéljétek meg az alábbi kérdéseket:

- Mit gondoltok, miért teremtett minden dolog azzal a céllal, hogy a Szabadítót jelképezze vagy szimbolizálja?
- Miért van nagy értéke annak, ha állandóan arra törekszünk, hogy meglássuk, miként tesz bizonyosságot minden dolog Jézus Krisztusról? (Győződj meg arról,

hogy a tanulók megértik a következő tantételt: **Mélyebb tudást nyerhetünk Jézus Krisztusról, ha megtanuljuk felismerni azokat a képeket, mintákat és jelképeket, amelyek Róla tanúskodnak.)**

- Mi módon erősítette meg a Szabadítóba vetett hiteteket valami, ami Őt jelképezi?
- Mit tehetnétek, hogy felismerjétek Krisztust a kapott szimbólumokban?

2 Nefi 11:2–6

Krisztus szimbólumai és jelképei az evangélium szövetségében és szertartásaiban

Mondd el, hogy a lecke e része Jézus Krisztus evangéliumának egy másik megközelítésére fog összpontosítani Krisztus szimbólumait és jelképeit illetően. Kérd meg a tanulókat, hogy fussák át a 2 Nefi 11:2–6-ot, és keressék meg, miben gyönyörködött Nefi. Javasolhatod, hogy jelöljék meg, amit találnak.

- Miben gyönyörködött Nefi?

Mutass rá „az Úr szövetségei” kifejezésre az 5. versben. Mondd el, hogy a szövetségek és szertartások fontos részét képezik Jézus Krisztus örökkévaló evangéliumának. A szövetségek és szertartások sok olyan elemet rejtenek, amelyek Jézus Krisztust jelképezik, Róla tanítanak és Hozzá vezetnek. Tedd ki a következő kijelentést Bruce R. McConkie eldertől (1915–1985) a Tizenkét Apostol Kvórumából, és kérj meg egy tanulót, hogy olvassa fel:

„Minden Istentől elrendelt mennyei szertartás vagy gyakorlat, minden áldozat, jelkép és hasonlat, minden, amit Isten valaha is megadott a népének – mindezek oly módon lettek elrendelve és megalapítva, hogy bizonyosságot tegyenek Fiáról, és a hívő emberek hitét Őrá és arra a megváltásra összpontosítsák, melynek meghozatalára Ő előre elrendeltetett” (*The Promised Messiah: The First Coming of Christ* [1978], 28).

- Milyen tant vagy tantételt tanít ez a kijelentés? (Az egyik lehetséges válasz a következő: **látni fogjuk Krisztus jelképeit az evangélium szertartásaiban, ha keressük őket.**)
- Miben lehet segítségünkre ez a tudás, amikor evangéliumi szertartásokban veszünk részt?

Kérd meg a tanulókat, hogy tanulmányozzák magukban a Rómabeliek 6:3–6-ot és a 3 Nefi 18:7, 11-et, és keressenek bennük a Szabadítóra utaló jelképeket, azután kérdezd meg:

- Milyen módokon tanítanak az evangélium szövetségei vagy szertartásai a Szabadítóról, és miként segítenek nektek Rá emlékezni?

Hogy segíts a tanulóknak átérezni, milyen igaz és fontos megtanulni felismerni Krisztus mintáit és jelképeit, beszéljétek meg az alábbiakhoz hasonló kérdéseket:

- A Szabadító melyik jelképének van számotokra különösen nagy jelentősége?
- Hogyan tudtok odafigyelni arra, hogy észrevegyétek ezt a jelképet?

- Miként áldotta meg az életeteket az, hogy megláttátok az adott dologban Krisztus jelképét?

Kérd meg a tanulókat az e leckében álló tantételek alkalmazására azzal, hogy megkéred őket, írják le, hogyan tudnák még jobban felismerni a Szabadító mintáit, árnyékképeit és jelképeit a szentírásokban, az evangélium szertartásaiban és mindennapi életükben. Biztasd őket arra, hogy válasszanak ki egy napot a közeljövőben, amikor tudatosan figyelni fognak olyan képekre, tárgyakra vagy eseményekre, amelyek a Szabadítóra emlékeztetik őket. Ösztönözd őket arra, hogy írják össze, amit találnak, és osszák meg felsorolásukat egy családtagjkkal vagy barátjukkal, vagy akár a közösségi médián keresztül.

Tanulói olvasmányok

- 2 Nefi 11:2–6; Mózes 6:63.
- Russell M. Nelson, “In This Holy Land,” *Tambuli*, Feb. 1991, 10–19.

7. LECKE

Jézus Krisztus – Isten Egyszülött Fia a testben

Bevezetés

A Szabadító születésének híre az ősi időkben olyan örömhír volt, melyet sokan hirdettek: Isten elküldte Fiát, hogy megváltsa a világot! Az élő Krisztus: Az apostolok bizonyossága kijelenti, hogy Jézus volt „az Atya Elsőszülötte,

Egyszülött Fia a testben, a világ Megváltója” (*Liahóna*, 2000. ápr. 3.). Ebben a leckében a tanulók meg fogják tanulni, miért volt elengedhetetlen, hogy Jézus egy halandó anyától és egy halhatatlan apától szülessen.

Háttérolvasmányok

- Robert E. Wells, “Our Message to the World,” *Ensign*, Nov. 1995, 65–66.

Javaslatok a tanításhoz

Máté 1:18–24; Lukács 1:26–35; Móziás 3:7–8

„Az Atya Egyszülött Fia”

Kezdd az órát a “The Nativity” [Jézus születése] (2:59) című videofilm levetítésével. (Óra előtt töltsd le és nézd meg a filmet.)

Miután megnéztétek a videofilmet, kérdezd meg:

- A Szabadító születésének mely szempontjai fontosak számotokra és miért?

Mondd el a tanulóknak, hogy ebben a leckében Jézus Krisztus születését olyan szemszögből fogják megbeszélni, amely elengedhetetlen ahhoz, hogy megértsük, vajon miért tudta a Szabadító betölteni szerepét az Atya tervében.

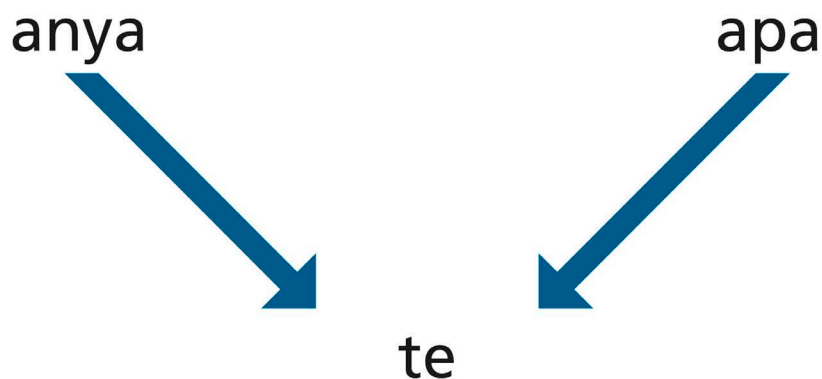
Kérj meg egy tanulót, hogy olvassa fel a Máté 1:18–19-et, és kérd meg az osztályt, képzeljék el az e versekben leírt helyzetet. (*Megjegyzés:* A vizualizálás [elképzelés] olyan szentírás-tanulmányozási készség, amely segít életre kelteni és valóságossá tenni az adott szentírásbeli beszámolót.) Azután kérdezd meg a tanulóktól, ők hogyan éreznék magukat, ha olyan helyzetben találják magukat, mint József. Kérd meg a tanulókat, hogy olvassák el magukban a Máté 1:20–24-et, és keressék meg, miért döntött úgy József, hogy mégsem bocsátja el titkon Máriát (lásd 19. vers), ami azt jelentette volna, hogy titokban felbontja a Máriával kötött jegyességét.

(*Megjegyzés:* A nehéz szavak és kifejezések megbeszélése segít a tanulóknak megérteni a szentírásokat. E versekhez kapcsolódóan elmagyarázhatod a következőket: (1) a Jézus név [arámi nyelven *Jésua*] azt jelenti: „Jehova a szabadítás” vagy „Jehova megszabadít”; (2) a szentírás, amelyre a Máté 1:22–23 utal, az Ésaías 7:14; valamint (3) az *Immánuel* név azt jelenti: „velünk az Isten”).

Kérj meg egy tanulót, hogy olvassa fel a Lukács 1:26–30-at. Az osztály kövesse a szöveget, és keressék meg, mit tanít ez a rész Máriáról. Kérd meg a tanulókat, mondják el, mit találtak. Azután kérj meg egy tanulót, hogy olvassa fel a Lukács 1:31–35-öt, a többiek pedig kövessék az olvasottakat. Kérdezd meg:

- Miként erősítik meg e versek azt, hogy ki Jézus Atyja?

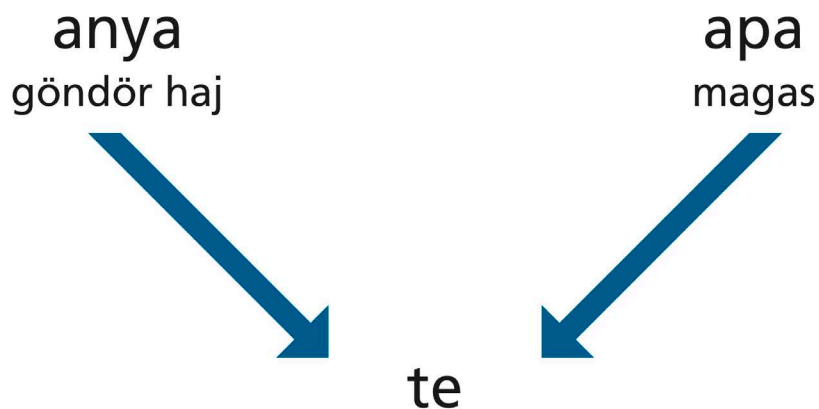
Rajzold fel a táblára a következő ábrát:

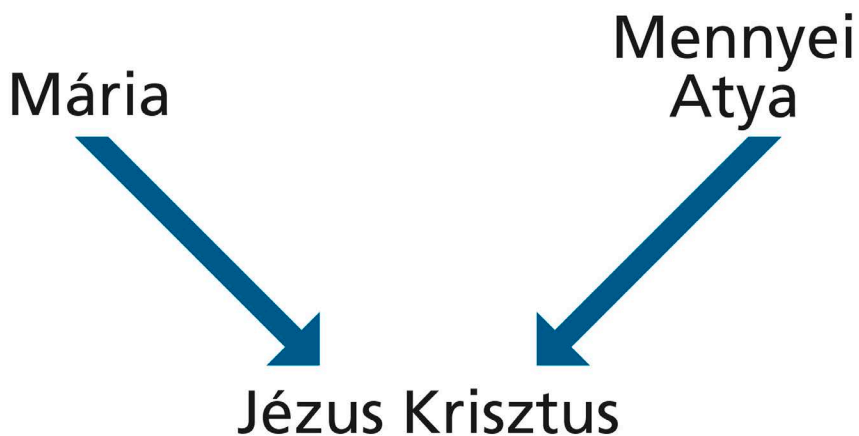
Kérd meg az egyik tanulót a következők megválaszolására:

- Mondj egy olyan fizikai jellemvonást, amelyet az édesapádtól örököltél. Mondj egy olyan fizikai jellemvonást, amelyet az édesanyádtól örököltél.

Írd be a tanuló válaszait a táblán lévő ábrába (lásd az alábbi példát):

Töröld le a korábbi ábrát, és rajzold fel a következőt:

Tedd ki a következő kijelentést James E. Talmage eldertől (1862–1933) a Tizenkét Apostol Kvórumából, és kérj meg egy tanulót, hogy olvassa fel:

„A Gyermeket, aki Máriától fog megszületni, Elohim, az Örökkévaló Atya nemzette; nem a természetes törvényt áthágva, hanem annak egy magasabb megnyilvánulásával összhangban; ...a Gyermekek természetében egyesülnek majd az Istenség hatalmai a halandóság képességével és lehetőségeivel; mindez pedig az öröklés alapvető törvényének mindennapos működése révén, melyet Isten kijelentett, a tudomány szemléltet, a filozófia pedig elismer: hogy az élőlények a saját fajtájuk szerint fognak szaporodni. A gyermek Jézusnak a szüleinek jellemző fizikai, szellemi és lelki jellemvonásokat, hajlamokat és erőket kellett örökölnie, akik közül az egyik halhatatlan és megdicsőült lény volt – Isten –, a másik pedig ember – egy asszony” (*Jesus the Christ*, 3rd ed. [1916], 81).

- Milyen fontos jellemvonásokat örökölt a Szabadító mindkét szülőjétől?

Miközben a tanulók válaszolnak, sorold fel a táblán Mária alá azokat a jellemvonásokat, amelyeket Jézus Krisztus az édesanyjától örökölt (mint például a halandóság – az arra való képesség, hogy fájdalmat szenvedjen el és fizikai halált haljon). Mennyei Atya alá pedig írd fel azokat a jellemvonásokat, amelyeket az Atyjától örökölt (mint például az Istenség hatalmai – a halhatatlanság, vagyis az örök életre való hatalom; lásd János 10:17–18).

Ezután kérj meg egy tanulót, hogy olvassa fel a Móziás 3:7–8-at. Kérdezd meg:

- Miért volt szüksége a Szabadítónak mind a halandóság, mind pedig a halhatatlanság hatalmára az engesztelés beteljesítéséhez? (Miközben a tanulók válaszolnak, győződj meg arról, hogy értik ezt az igazságot: **Isten Egyszülött Fiaként a testben Jézus Krisztus képes volt elvégezni az engesztelő áldozatot, amely megkívánta Tőle, hogy több mindent viseljen el, mint amire halandó ember képes lenne, ezáltal pedig betöltötte szerepét az Atya tervében. Továbbá mivel Jézusnak hatalom adatott a halál felett, képes volt feltámadni a halálból.** Győződj meg arról, hogy a tanulók értik: ha Jézus Krisztus két halandó szülőttől született volna, akkor nem tudta volna legyőzni a halált vagy elviselni az engesztelést kísérő végtelen fájdalmat és

szenvedést. Ha két halhatatlan szülőtől született volna, akkor nem lett volna kitéve a fizikai szenvedésnek és halálnak.)

E létfontosságú tan további hangsúlyozására adj minden tanulónak egy példányt a következő idézetből Robert E. Wells eldertől, a Hetvenek tagjától, és biztosíts elég időt, hogy elolvassák és átgondolják:

„Jézus Krisztus isteni Fiú mivolta... központi helyen áll a szabadítás terve egészének megértésében. Ő az Atya Elsőszülött Fia a halandóság előtti létben és az Atya Egyszülött Fia a földön. Isten, az Örökkévaló Atya Urunk és Szabadítónk, Jézus Krisztus szó szerinti szülője, ahogyan többi lélekgyermekének is. [...]

Az »isteni Fiú« mivolt az »Egyszülött Fiú a testben« megnevezésre is utal. [...] Ez a titulus azt jelzi, hogy Jézus fizikai teste egy halandó anya és egy halhatatlan Örökkévaló Atya utódja volt, mely igazság elengedhetetlen az engeszteléshez, ahhoz a mindent felülmúló cselekedetnek, melyet hétköznapi ember nem lett volna képes véghezvinni. Krisztusnak hatalmában állt letenni az életét, és hatalmában állt újra felvenni azt, mivel Mennyei Atyjától halhatatlanságot örökölt. Máriától, az édesanyjától Krisztus halandóságot örökölt, vagyis a halálra való hatalmat.

Krisztus e végtelen engesztelése és Krisztus isteni Fiú mivolta kéz a kézben járnak, hogy együtt alkossák az egész kereszténység létező legfontosabb tanát” (“Our Message to the World,” *Ensign*, Nov. 1995, 65).

Zárd a lecke e szakaszát a következő kérdésekkel:

- Hogyan segít nektek bizalmat és hitet táplálni a Szabadítóban, ha felismeritek, milyen jellemvonásokat örökölt Jézus Máriától?
- Hogyan segít nektek bizalmat és hitet táplálni a Szabadítóban, ha felismeritek, milyen jellemvonásokat örökölt Jézus a Mennyei Atyától?

1 Nefi 11:13–21

Nefi látta Isten leereszkedését

Mondd el a tanulóknak, hogy a Mormon könyvében azt olvashatjuk, hogy Nefi látomást látott, melyben tudomást szerzett Jézus Krisztus származásáról. Látomásából további igazságokat tudhatunk meg. Kérj meg néhány tanulót, hogy egymást váltva olvassák fel az 1 Nefi 11:13–21-et. A többiek kövessék a szöveget, és határozzanak meg e részben tanított fontos tanokat. Mondd el, hogy ebben a szövegösszefüggésben a *leereszkedés* azt jelenti: aláereszkedés egy magasabb állapotból egy alacsonyabba, illetve alacsonyabb állapotba helyezkedés.

- Mit tudott meg Nefi, kik lesznek Jézus Krisztus szülei? (A tanulók határozzák meg a következő tant: **Isten, az Örökkévaló Atya és Mária a halandó Jézus Krisztus szülei.**)
- Ha átgondoljátok e kurzus eddigi tananyagát, miért tekinthető Jézus Krisztus születése a leereszkedése részének?

Tedd ki a következő idézetet Tad R. Callister eldertől, a Vasárnapi Iskola általános elnökétől, és kérj meg egy tanulót, hogy olvassa fel:

„A Fiú Isten felcserélte mennyei otthonát, annak minden celesztialis ékességével együtt, egy halandó lakra, annak minden kezdetleges körülményével együtt. Ő, »a mennyek királya« (Alma 5:50), »a Mindenható Úr, aki uralkodik« (Móziás 3:5), otthagya a trónust egy jászolért. Isteni uralmát felcserélte egy kisedded másokra utaltságával. [...] Páratlan jelentőségű csere volt ez. [...] A nagy Jehova, számtalan világ Alkotója, akinek végtelen az ereje és a hatalma, pólyagyolcsban, jászolba fektetve lépett be e világba” (*The Infinite Atonement* [2000], 64).

Hogy segíts a tanulóknak megérteni, hogy Jézus Krisztus halandó születése egyben az Atyaisten leereszkedésének is részét képezte, olvasd fel a következő kijelentést Bruce R. McConkie eldertől a Tizenkét Apostol Kvórumából (1915–1985):

„Isten leereszkedése (az Atyát értve ezalatt) abból a tényből áll, hogy bár Ő felmagasztosult, tökéletessé lett, megdicsőült Személy, személyesen és szó szerint egy halandó asszonytól született halandó Utód Atyja lett” (*Mormon Doctrine*, 2nd ed. [1966], 155).

Zárásként kérdezd meg a tanulóktól, milyen gondolataik és érzéseik vannak a Szabadítóval kapcsolatosan, amikor fontolóra veszik leereszkedését és születésének csodálatos természetét. Kérdezd meg, van-e köztük valaki, aki szeretné megosztani a Szabadítóról való bizonyosságát a mai óra befejezéseként.

Tanulói olvasmányok

- Máté 1:18–24; Lukács 1:26–35; János 10:17–18; 1 Nefi 11:13–21; Móziás 3:7–8.
- Robert E. Wells, “Our Message to the World,” *Ensign*, Nov. 1995, 65–66.

8. LECKE

Jézus Krisztus minden igazságot betöltött

Bevezetés

Jézus Krisztus tökéletes életet élt azért, hogy mindenben alávetette magát Mennyei Atyja akaratának. Napjaink prófétái így tették bizonyosságukat: „Bár büntelen volt, [Jézus Krisztus] megkeresztelkedett, hogy minden igazságot betöltsön” (Az élő Krisztus: Az apostolok bizonyossága. *Liahóna*, 2000. ápr. 2.). A Szabadítóhoz hasonlóan mi is

eleget teszünk az igazságnak, amikor alávetjük magunkat az örökkévaló evangélium szertartásainak és szövetségeinek. Ez a lecke azt kutatja, hogy miként vetette magát alá a Szabadító az örökkévaló evangéliumnak, és hogyan követhetjük a példáját.

Háttérolvasmányok

- Robert D. Hales: A keresztelés szövetsége: a királyságban és a királyságból valónak lenni. *Liahóna*, 2001. jan. 6–9.

Javaslatok a tanításhoz

Máté 3:13–17; 2 Nefi 31:4–9

Jézus Krisztus keresztelkedése

Kérd meg a tanulókat, hogy gondolják át a következő helyzetet:

Egy barátotokkal vallásról beszélgettek, és felmerül a keresztelés kérdése. Miután elmagyarázzátok, miért keresztelkedünk meg, barátotok ezt feleli: „Értem, hogy azért keresztelkedünk meg, hogy megtisztuljunk a bűntől. De Jézus tökéletes volt – nem voltak bűnei. Miért keresztelkedett hát meg?”

Adj pár percet a tanulóknak e kérdés átgondolására, majd kérdezd meg tőlük, mit felelnének.

Némi beszélgetés után kérd meg az egyik tanulót, hogy olvassa fel a Máté 3:13–17-et, vagy játssz le a “The Baptism of Jesus” [Jézus keresztelése] (2:55) című videofilmet a *The Life of Jesus Christ Bible Videos* [Jézus Krisztus élete bibliai rövidfilmek] kiadványról. (Óra előtt töltsd le és nézd meg a filmet.) Ha a film lejátszása mellett döntesz, kérd meg a tanulókat, hogy kövessék a történéseket a szentírásukban.

Miután megnéztétek a videofilmet, kérdezd meg:

- Mit mondott Jézus, mi okból keresztelkedik meg? (Felírhatod a táblára a következő tant: **Jézus Krisztus azért keresztelkedett meg, hogy betöltsön minden igazságot.**)
- Szerintetek mit jelent az, hogy Jézus azért keresztelkedett meg, hogy „minden igazságot betölt[sön]” (Máté 3:15)?

Hogy segíts a tanulóknak megválaszolni ezt a kérdést, adj nekik időt a szentírásuk átlapozására. Javasolhatod nekik, hogy írják be a 2 Nefi 31:4–9-et a szentírásuk

margójára a Máté 3:15 mellé. Kérd meg a tanulókat, hogy olvassák el magukban a 2 Nefi 31:5–6-ot, és figyeljék meg, milyen kérdést tett fel Nefi. Elegendő idő eltelte után mondd el, hogy Nefi meg is válaszolja ezt a kérdést a 2 Nefi 31:7–9-ben. Kérj meg egy tanulót e versek felolvasására. A többiek kövessék a szöveget, és keressék meg, milyen módokon töltött be a Szabadító minden igazlelkűséget azzal, hogy megkeresztelkedett. Javasolhatod, hogy jelöljék meg, amit találnak. Amikor a tanulók megosztják, amit találtak, írd fel a következő kijelentéseket a táblára:

Megalázkodott az Atya előtt.

Tanúbizonyságot tett az Atyának, hogy engedelmeskedik a parancsolatainak.

Megmutatta az emberek gyermekeinek a kaput, amelyen át beléphetnek a celesztialis királyságba.

Példát állított elénk.

(Megjegyzés: Ez a feladat lehetővé teszi a tanulók számára a felsorolás-készítés szentírás-tanulmányozási készségének gyakorlását, segítséget nyújtva nekik olyan kulcsfontosságú elemek meghatározásában, amelyeket a szentírás szerzője ki akart hangsúlyozni.)

Emlékeztess a tanulókat Nefi kérdésére (lásd 6. vers), azután kérdezd meg:

- A táblán lévő állításokat szem előtt tartva miként nyújt példát Jézus Krisztus keresztelkedése arra, hogy mit jelent igazlelkűnek lenni?

A tanulók válaszai során ügyelj arra, hogy meghatározzák és megbeszéljék a következő elgondolásokat (letörölheted a táblán lévő listát, és felírhatod helyette ezt):

Az igazlelkűség magában foglalja, hogy alázattal alávétjük magunkat az Atya akaratának.

Az igazlelkűség magában foglalja, hogy szövetséget kötünk az Atyával parancsolatai betartására.

Az igazlelkűség magában foglalja, hogy elnyerjük a szabadítás szertartásait.

Az igazlelkűség magában foglalja, hogy követjük a példát, melyet Jézus Krisztus elénk állított.

Kérdezd meg az osztálytól:

- Hogyan alkalmazhatjuk az igazlelkűség Jézus által elénk állított példáját a saját életünkben?

Tedd bizonyosságodat az osztályodnak, hogy hozzánk hasonlóan Jézus is ki volt téve Mennyei Atyánk terve minden kikötésének és feltételének. Tökéletes élete példát nyújt nekünk, amelyet igyekeznünk kell követni.

2 Nefi 31:10–21

A Szabadító példájának követése

Kérj meg egy tanulót, hogy olvassa fel a 2 Nefi 31:10–12-t, majd kérdezd meg az osztálytól:

- A 10. versben milyen felhívást intézett a Szabadító mindannyiunkhoz?
- E versek szerint mit mondott Jézus, mit kell tennünk, hogy kövessük Őt?

Kérd meg a tanulókat, hogy olvassák el magukban a 2 Nefi 31:16–17-et, azután kérdezd meg:

- Még mit kell megtennünk, hogy kövessük a Szabadító példáját?
- Mit jelent mindvégig kitartani és követni „az élő Isten Fia példáj[át]” (16. vers)? (Kihangsúlyozhatod a *tegyétek meg* kifejezést a 17. versben. Emeld ki a következő tantételt is: **Amikor követjük Jézus Krisztus példáját, be tudunk tölteni minden igazlelkűséget, ahogyan Ő tette.**)

Mondd el a tanulóknak, hogy a szentírások, amelyeket a 2 Nefi 31-ben olvastak, magukban foglalják a velejét az örökkévaló evangéliumnak, amelyet Mennyei Atyánk a világ teremtése előtt hozott létre.

Kérd meg a tanulókat, vizsgálják meg a Rómabeliek 6:3–6-ot, és keressenek olyan kulcsszavakat vagy -kifejezéseket, amelyek megerősítik, hogy Jézus Krisztus példájának követése többet kíván a pusztá keresztkedésnél. Javasolhatod, hogy a tanulók jelöljék meg, amit találnak.

Adj minden tanulónak egy példányt a következő idézetből Robert D. Hales eldertől a Tizenkét Apostol Kvórumából, és kérd meg őket, hogy olvassák el magukban. Gondolják át, hogy a saját keresztkedésük milyen hatással volt az életükre.

„Ha megértjük keresztkelési szövetségünket és a Szentlélek ajándékát, az megváltoztatja az életünket és megalapozza teljes elkötelezettségünket Isten királysága mellett. Amikor kísértések érnek, de figyelünk, a Szentlélek emlékeztet minket arra, hogy megígértük: emlékezni fogunk a Szabadítóra, és betartjuk Isten parancsolatait. [...]

Jézus példáját követve mi is megmutatjuk, hogy bűnbánatot tartunk és engedelmesek leszünk Mennyei Atyánk parancsolatainak betartása terén. [Megtört] szívvel és [töredelmes] lélekkel megalázkodunk, amint felismerjük a bűneinket, és bűnbocsánatot keresünk a vétkeinkre (lásd 3 Nefi 9:20). Szövetséget kötünk, hogy készen állunk magunkra venni Jézus Krisztus nevét, és Őrá mindenkor emlékezni. [...]

Azért imádkozom, hogy királyságának tagjaiként mindannyian megértsük, hogy keresztkelés és konfirmációnk a kapu az Ő királyságába. Amikor belépünk, szövetségben ígérjük, hogy az Ő királyságából valók leszünk – örökre!” (A keresztkelés szövetsége: a királyságban és a királyságból valóknak lenni. *Liahóna*, 2001. jan. 7–8., 9.).

Kérdezd meg a tanulóktól:

- Hogyan segített nektek a keresztkedések abban, hogy kövessétek Jézus Krisztus példáját minden igazlelkűség betöltésében?

Adj egy percet a tanulóknak, hogy elgondolkodjanak azon, mennyire tesznek eleget az igazlelkűség mércéjének, melyet a Szabadító a keresztkések tanúsított. Kérd meg őket, gondolják át, még mit tudnának tenni azért, hogy kimutassák engedelmességüket a Mennyei Atya iránt.

Tanulói olvasmányok

- Máté 3:13–17; 2 Nefi 31:4–21.
- Robert D. Hales: A keresztkelés szövetsége: a királyságban és a királyságból valóknak lenni. *Liahóna*, 2001. jan. 6–9.

9. LECKE

A Szabadító mélységes hatása

Bevezetés

Az élő Krisztus: Az apostolok bizonyága című dokumentumban az egyházi vezetők kijelentették: „bizonyosságunkat tesszük [a Szabadító] páratlan életének valóságáról, nagyszerű engesztelő áldozatának végtelen tisztaságáról és erejéről. Senki más nem volt hasonlóan mély hatással mindazokra, akik a földön éltek, és akik még ezután fognak élni” (*Liahóna*, 2000. ápr. 2.). Ez a lecke meg fogja

mutatni, hogy a Szabadító páratlanabbak között azért, mert büntelen és tökéletesen aláveti magát Mennyei Atyánknak. Amikor tanulmányozzák Jézus találkozásait a samáriai asszonnyal a kútnál, a tanulók azt is látni fogják, milyen mélységes hatással lehet Ő mindenkire, aki megnyitja a szívét Őelőtte.

Javaslatok a tanításhoz

Máté 4:1–11; 2 Korinthusbeliek 5:21; Zsidók 2:17–18; 4:15–16; Tan és a szövetségek 20:22

Jézus Krisztus büntelen életet élt

Az óra kezdetén írd fel a táblára a következőket: *saját akaratom* és *Isten akarata*. Kérj meg egy tanulót, hogy olvassa fel a János 6:38-at. A többiek kövessék a szöveget, és keressék ki, hány olyan döntést hozott Jézus, amely a saját akarát követte. Kérd meg a tanulókat, gondolják át magukban, ők hány olyan döntést hoztak az utóbbi időben, amelyet a „saját akaratom” fejléc alá lehetne sorolni, és hány olyat, amelyet az „Isten akarata” fejléc alá.

Mondd el a tanulóknak, hogy keresztkedését követően Jézust olyan dolgok megtételére kísértette Sátán, amelyeket a „saját akaratom” alá lehetne sorolni. Néhány tanuló egymást váltva olvassa fel a Máté 4:1–11-et. A többiek kövessék az olvasást, és figyeljék meg, hogyan kerekedett felül a kísértésen Jézus Krisztus. (Rámutathatsz a tanulóknak, hogy a Máté 4:1–11-hez kapcsolódó Joseph Smith fordítás világossá teszi, hogy a Lélek, nem pedig Sátán vitte fel Jézust a templom csúcsára [lásd 5. vers], onnan pedig egy magas hegyre [lásd 8. vers]. Miután a Lélek e helyekre vitte Jézust, eljött az ördög, hogy megkísértse.)

- Mit figyeltetek meg, hogyan reagált a Szabadító a Sátán kísértéseire?
- Mit tanultok a Szabadító példájából e versekben?
- Miben hasonlítanak azok a kísértések, amelyekkel a Szabadítónak szembe kellett néznie, azokhoz, amelyekkel mi szembenézünk az életünkben?

Tedd ki és olvasd fel a következő kijelentést David O. McKay elnöktől (1873–1970), aki magyarázatot fűzött Jézus kísértéseihez a pusztában:

„Szinte minden kísértés, amely elétek vagy elém tárul, ezen alakok egyikét ölti. Osztályozzátok őket, és látni fogjátok, hogy e három kategóriába besorolható szinte minden létező kísértés, amely beszennyez titeket és engem, bármily csekély mértékben is, ezek pedig a következők: (1) a test étvágyára irányuló kísértés, (2) meghajolni azok kevélysége, divatja és hiúsága előtt, akik elidegenedtek Isten dolgaitól, vagy (3) kielégíteni a szenvedélyt vagy vágyat a világ kincseire, vagy az emberek közötti hatalomra” (“Unspotted from the World,” *Ensign*, Aug. 2009, 27).

Kérj meg egy tanulót, hogy olvassa fel a Zsidók 2:17–18; 4:15–16-ot. Egy másik tanuló olvassa fel a Tan és a szövetségek 20:22-t. Az osztály kövesse az olvasást, és figyeljék meg, találnak-e hasonlóságot a két szakasz között, azután tedd fel a következő kérdéseket:

- Miért volt szükséges, hogy Jézus megtapasztalja a kísértéseket?
- Miért fontos megértenünk, hogy Jézus Krisztus ugyanolyan kísértéseknek volt kitéve, mint manapság mi?

Mondd el a tanulóknak, hogy a mai lecke egyik célja a Szabadító páratlan életének szemléltetése. Kérdezd meg az osztálytól, hogy az eddig tanulmányozott szentírásrészek miként szemléltetik a Szabadító páratlan életét. (A tanulók fogalmazzák meg ezt a tantételt: **Jézus Krisztus páratlan életet élt, mert soha nem engedett a kísértésnek és soha nem követett el bűnt.**)

Tedd ki a következő idézetet Howard W. Hunter elnöktől (1907–1995), és kérj meg egy tanulót, hogy olvassa fel:

„Fontos szem előtt tartanunk, hogy Jézus képes volt a bűnök elkövetésére, meg tudott volna hajolni, semmissé téve az élet és szabadítás tervét, de mégis hű maradt. Ha nem lett volna lehetősége meghajolni Sátán csábítása előtt, akkor nem is lett volna igazi próbatétel, nem lett volna valódi győzelem a végkimenetel. [...] Tökéletes és büntelen volt, nem azért, mert annak kellett lennie, hanem inkább azért, mert világosan és eltökélten az akart lenni” (“The Temptations of Christ,” *Ensign*, Nov. 1976, 19).

Kérd meg a tanulókat, hogy olvassák el magukban a Lukács 22:42, 44-et és a 3 Nefi 11:11-et, és keressék meg benne Jézus Krisztus egy másik olyan jellemvonását, amely páratlan életét példázza. (A tanulók fogalmazzák meg, hogy a Szabadító alávetette magát az Atya akarátának.)

Tedd ki a következő idézetet Ezra Taft Benson elnöktől (1899–1994), és kérj meg egy tanulót, hogy olvassa fel:

„Elszenvedte minden ember fájdalmát a Gecsemánében, hogy nekik ne kelljen szenvedniük, ha bűnbánatot tartanak.
Panasz vagy bosszúvágy nélkül alávetette magát ellenségei megaláztatásának és sértéseinek.

Végezetül pedig elviselte a korbácsolást és a kereszt kegyetlen szegényét. Csak akkor adta át magát önként a halálnak. [...]

Tökéletesen engedelmes volt Mennyei Atyánk iránt" ("Jesus Christ: Our Savior and Redeemer," *Ensign*, Nov. 1983, 7, 8).

Tedd fel az alábbi ellenőrző kérdéseket:

- Mennyei Atyánk szabadítás tervében miért volt szükséges, hogy Jézus tökéletesen bűntelen legyen, és tökéletesen alávesse magát a Mennyei Atya akaratának? (A tanulók különféle válaszokat adhatnak, de fogalmazzák meg ezt az igazságot: **A szabadítás terve megkívánta Jézustól a tökéletes engedelmességet annak érdekében, hogy el tudja végezni az engesztelést.**)
- Milyen hatással van a Jézus Krisztusba vetett hitetekre az a tudat, hogy Ő tökéletesen bűntelen volt, és tökéletesen engedelmeskedett Mennyei Atyánk akaratának? (A tanulók válaszai közben hangsúlyozd ki, hogy **erőt kaphatunk a kísértések legyőzéséhez és az engedelmességhez, amikor Jézus Krisztus példáját követve az Atya akaratának megtételére törekszünk a sajátunk helyett.**)

János 4:1–29

A Szabadító mélységes hatása

Írd fel a táblára vagy tedd ki a következő mondatot Az élő Krisztus: Az apostolok bizonyosága dokumentumból (*Liahóna*, 2000. ápr. 2.):

„Senki más nem volt hasonlóan mély hatással mindazokra, akik a földön éltek, és akik még ezután fognak élni.”

A következő kérdés feltevésével segíts a tanulóknak elmélkedni ezen a kijelentésen:

- Jézus Krisztus mely jellemvonása tette lehetővé számára, hogy ilyen hatással legyen mindenkire, aki valaha is élt, él vagy élni fog?

Mondd el a tanulóknak, hogy az egyik személy, akire Jézus mély hatást gyakorolt a halandó szolgálata során, egy samaritánus asszony volt. Segíts a tanulóknak a szentírásukban található tanulmányi segédletekből információt gyűjteni a samaritánusokról (lásd Kalauz a szentírásokhoz: samaritánusok; scriptures.lds.org). Foglald össze a János 4:1–8-at, azután kérj meg egy tanulóat, hogy olvassa fel a János 4:9-et. Mutass rá, hogy az asszony Jézusnak adott válasza némiképp feltárja, milyen ellenséges érzelmek uralkodtak akkoriban a zsidók és a samaritánusok között. Azután kérd meg a tanulókat, hogy olvassák el magukban a János 4:10–15-öt. Elegendő idő után tedd fel a következő kérdéseket:

- Hogyan jellemeznétek a Jézus és az asszony közötti beszélgetést?
- Mit kínált fel az asszonynak Jézus?

Kérj meg egy tanulót, hogy olvassa fel a János 4:16–19-et. A többiek kövessék az olvasást, és képzeljék maguk elé, milyen lehetett volna az e párbeszédben megjelenített nőnek lenni. (*Megjegyzés: A vizualizálás [elképzelés] segít életre kelteni és valóságossá tenni az adott szentírásbeli beszámolót.*) Azután tedd fel a következő kérdéseket:

- Milyen gondolataitok lettek volna a samáriai asszony helyében? Miért?
- Milyen bizonyítékát látjátok annak, hogy Jézus hatást gyakorolt rá? (Mutass rá, hogyan alakult, hogy milyen nevekkkel illette Őt az asszony: „zsidó” [9. vers]; „Uram” [11., 15. vers]; majd pedig „próféta” [19. vers].)

Néhány tanuló egymást váltva olvassa fel a János 4:20–29-et. Kérd meg az osztályt, hogy figyeljenek fel a Szabadító megszólításaira a 25. versben és a 29. versben. Azután kérd meg a tanulókat, hogy gondolkodjanak el egy pillanatra, mielőtt választ adnának a következő kérdésre:

- Mit tett a Szabadító ilyen rövid idő leforgása alatt, ami miatt az asszony már nem pusztán „zsidónak” tekintette (9. vers), hanem „a Krisztusnak” (29. vers)? (Kérd meg a tanulókat, osszák meg, mit figyeltek meg ezekben a szakaszokban. A válaszok között szerepelhetnek a következők: Jézus tiszteletet tanúsított az asszony iránt; tant tanított neki; oly módon tanította, hogy a Szentlélek bizonyosságot tehetett neki; feltárta az asszony életének néhány személyes részletét; és minden figyelmét rá összpontosította.)
- Mit tanít a Szabadító és a samáriai asszony találkozásáról szóló beszámoló arról, hogy hogyan érez irántatok a Szabadító és milyen hatással lehet rátok?
- Miben láttátok megnyilvánulni a Szabadító befolyását az életetekben vagy egy ismerősötök életében? Milyen hatást váltott ki a Szabadító befolyása?
- Minek a megtétele mellett fogjátok elkötelezni magatokat, ami segít, hogy jobban felismerjétek a Szabadító befolyását az életetekben, és lehetővé teszi a befolyásnak, hogy megváltoztasson benneteket?

Tedd bizonyosodot arról, hogy amikor átadjuk az életünket a Szabadítónak, akkor Ő mélységes hatással lesz ránk. A legnagyobb hatás, amelyet ránk gyakorolhat, akkor fog bekövetkezni, amikor meghívjuk életünkbe engesztelő áldozatának hatalmát, hogy megtisztítson, felemeljen és átformáljon bennünket. Biztasd a tanulókat arra, hogy gondolják át, mit tehetnének, hogy kimutassák hálájukat a Szabadítónak az életükre gyakorolt hatásáért. Kérd meg őket, hogy tegyék meg, amire késztetést éreznek.

Tanulói olvasmányok

- 2 Korinthusbeliek 5:21; Zsidók 2:17–18; 4:15–16; Tan és a szövetségek 20:22; Máté 4:1–11; Lukács 22:42, 44; János 6:38; 3 Nefi 11:11; János 4:1–29.

10. LECKE

Jöjj, kövess engem!

Bevezetés

Jézus Krisztus kijelentette: „Én vagyok az út, az igazság és az élet” (János 14:6). „[Jézus] útja az az ösvény, amely ebben az életben boldogsághoz, az elkövetkezendőben pedig örök élethez vezet” (Az élő Krisztus: Az apostolok bizonyossága. *Liahóna*, 2000. ápr. 3.). Ez a lecke Jézus Krisztus mindenkihez

szóló felhívására helyezi a hangsúlyt, melyben mindannyiunkat arra kér, hogy kövessük Őt és legyünk a tanítványai. Megvizsgálja továbbá azt is, mit jelent a tanítványság ösvényén járni.

Háttérolvasmányok

- Dieter F. Uchtdorf: A tanítványok útja. *Liahóna*, 2009. máj. 75–78.
- Joseph B. Wirthlin: „Kövessetek engem!” *Liahóna*, 2002. júl. 15–18.

Javaslatok a tanításhoz

János 1:35–47; 2 Nefi 26:33; Alma 5:33–34

Jézus Krisztus mindenkit hív, hogy legyenek a tanítványai

Kérj meg egy tanulót, hogy röviden meséljen arról, amikor egyszer valahova tartott, és véletlenül rossz útra kanyarodott, vagy rossz irányba tért. Azután kérd meg a tanulókat, hogy olvassák el a János 14:6-ot, és mondják el saját szavaikkal, milyen tant tanított Jézus ebben a versben. (A tanulók másképp fogalmazhatnak, de értsék meg, hogy **Jézus Krisztus követése az egyetlen mód, mely által visszatérhetünk Mennyei Atyánkhoz, hogy Vele éljünk.**)

Mondd el a tanulóknak, hogy miután Jézus Krisztus megkeresztelkedett és megkísértetett a pusztában, felhívást intézett másokhoz, hogy kövessék Őt. A Szabadító követőit akkor is és ma is *tanítványoknak* nevezzük. Kérd meg a tanulókat, hogy keressék meg a János 1:35–47-ben a Szabadító néhány első tanítványának a nevét, és azt is, hogy mi indította őket Jézus követésére.

Tedd ki a következő kijelentést James E. Faust elnöktől (1920–2007) az Első Elnökségből, és kérj meg egy tanulót, hogy olvassa fel:

„Az angol *disciple* (tanítvány) és a *discipline* (fegyelem) szavak ugyanabból a latin tőből származnak – *discipulus*, amely növendéket jelent. Ez a gyakorlást hangsúlyozza ki. Az önfegyelem és az önuralom állandó és tartós jellemvonása Jézus követőinek...

Mit jelent a tanítványi mivolt? Elsősorban a Szabadítónak való engedelmességet” (A tanítványi mivolt. *Liahóna*, 2006. nov. 20.).

- Mit sugall a tanítványság e meghatározása arról, hogy milyen lehetett Jézus Krisztus első tanítványainak az élete?

Kérd meg a tanulókat, hogy olvassák el és hasonlítsák össze a 2 Nefi 26:33-at és az Alma 5:33–34-et, hogy megnézzék, még kiket hívott Jézus, hogy jöjjenek Őhozzá, azután beszéljétek meg a következő kérdéseket:

- Mit tanítanak e szentírásrészek a Szabadító meghívásáról, hogy jöjjünk Őhozzá? (Miután a tanulók válaszoltak, írd fel a táblára ezt az igazságot: **Jézus Krisztus minden embert hív, hogy jöjjön Őhozzá és legyen a tanítványa.**)
- Alma szerint mit ígért a Szabadító azoknak, akik elfogadják a meghívását és Hozzá jönnek?
- Mit jelentenek számotokra ezek az ígéretek?

Máté 4:18–22; Lukács 5:11; 9:57–62; 14:25–33

Jézus Krisztus tanítványának lenni

A tanulók alkossanak párokat! Kérd meg őket, hogy tanulmányozzák a Máté 4:18–22-t és a Lukács 5:11-et, és keressék meg, milyen áldozatokat hozott Jézus Krisztus néhány korai tanítványa, hogy eleget tudjanak tenni az Úr követésére szólító meghívásnak. Beszéljétek meg a következő kérdéseket:

- Hogyan jellemeznétek azt, ahogyan e korai tanítványok reagáltak a Szabadító parancsára, hogy kövessék Őt? (Beszéljétek meg az olyan szavak és kifejezések jelentését, mint: „azonnal otthagyn a hálót”, „elhagyák mindenöket”.)
- Milyen fontos igazságokat tesznek hozzá ezek a részek ahhoz, hogy mit jelent Jézus Krisztus tanítványának lenni? (A tanulók válaszai után írd fel a táblára a következő igazságot: **Jézus Krisztus tanítványának lenni engedelmességet és áldozatot kíván.**)

Adj minden tanulónak egy példányt a következő idézetből Joseph B. Wirthlin eldertől (1917–2008) a Tizenkét Apostol Kvórumából, és kérd meg egyiküket, hogy olvassa fel:

„A háló fogalmát általában úgy határozzák meg, mint valami elejtéséhez szükséges eszközt. ...jelentésileg fontosabb értelemben a háló olyan valami, ami elcsábít vagy meggátol minket abban, hogy Jézus Krisztusnak, az élő Isten Fiának hívását kövessük.

A háló ebben a szövegösszefüggésben jelentheti a munkánkat, a hobbinkat, az örömeinket, és mindenek felett kísértéseinket és bűneinket. Röviden, a háló bármi olyan lehet, ami elvon minket a Mennyei Atyánkkal vagy visszaállított egyházával való kapcsolattól. [...]

Lehetetlenség felsorolni azt a sok hálót, amely fogságba ejtethet minket, és visszatarthat attól, hogy a Szabadítót kövessük. Ha azonban őszintén vágyunk arra, hogy Őt kövessük, azonnal ott kell hagynunk a világ csapdába ejtő hálót, és Őt kell követnünk.

[...] Életünket olyan könnyedén kitöltik a találkozók, a gyűlések és a feladatok. Oly könnyű azon kapni magunkat, hogy hálók sokasága vesz körül, és néha még a szabaddá válás gondolata is vészjósló, illetve ijesztő lehet.

Néha úgy érezzük, hogy minél elfoglaltabbak vagyunk, annál fontosabbak is vagyunk – mintha »elfoglaltságunk« ...határozná meg, mennyit érünk. Testvérek, leélhetünk úgy egy egész életet,

hogy lázas tempóban pipáljuk ki az egyik teendőt a másik után, melyekről a végén kiderül, hogy nem is voltak annyira fontosak.

Talán nem is annyira fontos, hogy sok mindent megtegyünk. Az összpontosítás elménk, szívünk és lelkünk energiáira, melyek örökkévaló jelentőségű dolgokkal vannak összefüggésben – ez [az, ami] nélkülözhetetlen" (lásd „Kövessetek engem!" *Liahóna*, 2002. júl. 16.).

- Ha a halak, a hálók és a hajók, melyeket a halászok maguk mögött hagytak, a világi gondjaikat jelképezik, akkor milyen dolgok félretételét kívánhatja meg tőletek a Szabadító, hogy követni tudjátok Őt?
- Néha miért jelenthet nehézséget a világi gondok hátrahagyása?
- Hogyan ismerhetjük fel, ha olyan csapdába ejtő hálókba keveredtünk, amelyekről Wirthlin elder beszélt?

Kérd meg a tanulókat, meséljenek egy olyan alkalomról az életükben, amikor igent mondtak a Szabadító követésére szólító felhívásra (esetleg azzal, hogy maguk mögött hagyták a régi szokásaikat, vagy elfogadtak egy egyházi elhívást). Azután kérdezd meg:

- Hogyan áldotta meg életeteket, hogy igent mondtatok erre a felhívásra?

Tedd ki a következő szentírásutalásokat és kérdéseket, vagy írd fel őket a táblára:

Lukács 9:57–62 – Mi hátráltathat minket a Szabadító követésében?

Lukács 14:25–27, 33 – Mit kíván a Szabadító a tanítványaitól?

Lukács 14:28–32 – Hogyan kapcsolódnak az elvégez, véghezvisz szavak a tanítványság követelményeihez?

Oszd három csoportra az osztályt, és mindegyik csoportnak add ki az egyik utalást és a hozzá tartozó kérdést. Elegendő idő eltelte után kérd meg a tanulókat, osszák meg, miként válaszolja meg az olvasott szakasz a kérdésüket. Mindhárom rész megbeszélése után kérdezd meg:

- A tanítványi mivolt mely követelményét szemléltetik a Szabadító hasonlatai? (Miközben a tanulók megbeszélik ezt a kérdést, segíts megérteniük ezt az igazságot: **A tanítványi mivolt megkívánja folytonos hajlandóságunkat minden dolog hátrahagyására és Jézus Krisztus követésére.**)

Mondd el, hogy bár a tanítványsághoz hozzá tartozik a Szabadító követése iránti odaadásunk és elkötelezettségünk fokozatos elmélyítése, Ő nem várja el tőlünk, hogy gyorsabban fussunk, mint ahogy az erőnkből telik (lásd Móziás 4:27).

Adj minden tanulónak egy másolatot a következő idézetből Dieter F. Uchtdorf elnöktől az Első Elnökségből, és kérd meg egyiküket, hogy olvassa fel:

„A tanítványság ösvényén az első lépés – nagy szerencsénkre – pontosan ott kezdődik, ahol épp állunk! Nem kell semmiféle előzetes dolognak megfelelnünk az első lépés megtételéhez. Nem számít, hogy gazdagok vagyunk-e vagy szegények. Nem követelmény, hogy az ember iskolázott, ékesszóló vagy művelt legyen. Nem kell tökéletesnek lennünk, sem nyájasnak vagy akár illedelmesnek.

Ti és én már ma rá tudunk lépni a tanítványi mivolt ösvényére. Legyünk alázatosak. Imádkozzunk Mennyei Atyánkhoz teljes szívünkkel, és fejezzük ki az iránti vágyunkat, hogy közel kerüljünk Hozzá és tanuljunk Tőle.

Legyen hitünk. Keressünk, és majd találunk. Zörgessünk, és majd megnyitják nekünk [lásd Máté 7:7]. Szolgáljuk az Urat azáltal, hogy másokat szolgálunk. Válgjunk egyházközségünk vagy gyülekezetünk tevékeny tagjává. Erősítsük meg a családunkat azáltal, hogy elkötelezzük magunkat az evangélium tantételei szerinti élet mellett. Fonódjon egybe szívünk és elménk, hogy megteremtsük az egységet a házasságunkban és a családunkban.

Eljött az idő, hogy életünket a megfelelő mederbe terelve templomi ajánlást szerezzünk, és használjuk is azt. Itt az idő, hogy jelentőségteljes családi esteket tartsunk, hogy olvassuk Isten szavát, és hogy őszinte imában forduljunk Mennyei Atyánkhoz. Itt az idő, hogy szívünket hála töltsé el az egyház visszaállításáért, az élő prófétákért, a Mormon könyvéért és az életünket megáldó papsági erőért. Eljött az idő, hogy befogadjuk Jézus Krisztus evangéliumát, hogy az Úr tanítványaivá váljunk, és az Ő útján járjunk” (A tanítványok útja. *Liahóna*, 2009. máj. 77.).

- Mit mondott Uchtdorf elnök, hol kezdődik a tanítványság ösvénye?
- Uchtdorf elnök szerint mikor jött el az idő, hogy rálépjünk a tanítványság ösvényére?

Írd fel a táblára a következőket:

Most van itt az idő számomra, hogy...

Kérd meg a tanulókat, gondolják át, hogyan fejeznék be ezt a mondatot egy valamivel, amit meg fognak tenni, hogy Jézus Krisztus tanítványai legyenek. Bátorítsd őket, hogy rögtön kezdjék el megtenni, ami az eszükbe jutott, mivel a gondolatuk valószínűleg a Szentlélek késztetéseként adatott. Tégy bizonyosságot arról, hogy amikor megteszik ezt az első lépést, az Úr segíteni fog nekik, hogy a tanítványai legyenek.

Tanulói olvasmányok

- János 1:35–47; 2 Nefi 26:33; Alma 5:33–34; Máté 4:18–22; Lukács 5:11; 9:57–62; 14:25–33.
- Dieter F. Uchtdorf: A tanítványok útja. *Liahóna*, 2009. máj. 75–78.

11. LECKE

Jézus Krisztus „széjjeljárt jót tévén”

Bevezetés

Az élő Krisztus: Az apostolok bizonyága azt tanítja, hogy „[Jézus] »széjjeljárt jót tévén« (ApCsel. 10:38), mégis megvetették érte” (*Liahóna*, 2000. ápr. 2.). Jézus Krisztus tanítványaiként követnünk kell a példáját: jót kell tennünk annak ellenére, hogy talán bántani fognak miatta. Ebben a leckében a tanulók azt fogják megbeszélni, hogy miért kell

ugyanazzal a szeretettel és tisztelettel bánnunk azokkal, akik rosszul bánnak velünk a hitelveink miatt, mint amilyenekkel Jézus viseltetett az Őt üldözők iránt. A Szabadító példájának követése során megáldatunk bátorsággal, hogy képesek legyünk a hitünk szerint élni és megvédeni azt, és segíteni tudunk majd másoknak közelebb kerülni az Úrhoz.

Háttérolvasmányok

- Dallin H. Oaks: Szeressünk másokat, és éljünk együtt a különbségekkel! *Liahóna*, 2014. nov. 25–28.
- Jeffrey R. Holland: A tanítványság ára és áldásai. *Liahóna*, 2014. máj. 6–9.
- Robert D. Hales: Keresztény bátorság: a tanítványság ára. *Liahóna*, 2008. nov. 72–75.

Javaslatok a tanításhoz

Máté 5:43–47; 9:9–13; 12:22–30; Márk 3:1–6; 11:15–19; János 11:43–53

Jézus Krisztust üldözték azért, mert jót tett

Kezdd az órát azzal, hogy felteszed a tanulóknak a következő kérdést:

- Amikor a Szabadító példás életére gondoltok, mi tűnik ki számotokra a leginkább mindabból a rengeteg jó cselekedetből, amelyet a halandóságban véghezvitt?

A tanulók válaszai után olvasd fel (vagy mondd el saját szavaiddal) a következő történetet, melyet Jeffrey R. Holland elder, a Tizenkét Apostol Kvórumának tagja mesélt el két misszionárius nővéréről:

„Megbecsüléssel és bátorítással mindenki felé, akinek állhatatosnak kell maradnia ezekben az utolsó napokban, mindenkinek – és különösen az egyház fiataljainak – azt mondom, hogy ha még esetleg nem jött el, egy napon majd elérkezik az alkalom, amikor felhívást kaptok hitetek megvédésére, sőt akár némi, a személyetek ellen irányuló durvaság elviselésére is csupán azért, mert Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza tagjai vagytok. Az ilyen pillanatok mind bátorságot, mind pedig udvariasságot követelnek majd a részetekekről.

Egy misszionárius nővér például a következőket írta nekem nemrég: »A társammal megláttunk egy férfit, aki a város főterének egyik padján ülve fogyasztotta éppen az ebédjét. Amint a közelébe értünk, felnézett és meglátta a misszionáriusi névtáblánkat. Szörnyű pillantással a szemében felugrott, és felemelte a kezét, hogy megüssön. Épp időben buktam le, viszont a

szájában lévő ételt mind rám köpte, majd a lehető legdurvább szitkokat szórta ránk. Egy szó nélkül odébbálltunk. Megpróbáltam letörölni az ételt az arcomról, amikor éreztem, hogy egy adag krumplipüré csapódik a tarkómnak. Időnként nehéz misszionáriusnak lenni, mert akkor éppen szerettem volna visszamenni, megragadni azt az embert és rákiáltani, hogy: 'MÁR MEGBOCSÁSSON!' De nem tettem«" (A tanítványság ára és áldásai. *Liahóna*, 2014. máj. 6.).

Kérd meg a tanulókat, olvassák el magukban a Máté 5:43–47-et, és keressenek egy tantételt, amelyet Jézus a hegyi beszédben tanított, és amelyet ez a misszionárius nővér gyakorolt. (Javasolhatod a tanulóknak, hogy olvasás közben gyakorolják a név behelyettesítés szentírás-tanulmányozási készségét, amely segíteni fog nekik magukra vonatkoztatni e versek üzenetét. Ehhez azt kell tenniük, hogy beleképzelik a saját nevüket ezekbe a versekbe.)

- Milyen tantételt tanított Jézus ezekben a versekben? (A tanulók másképp fogalmazhatnak, de határozzák meg a következő tantételt: **Ha követni akarjuk Jézus Krisztus tanításait, meg kell tanulnunk szeretni az ellenségeinket és kedvesnek lenni a minket üldözőkkel.**)
- Mi miatt lehet nehéz ezen evangéliumi tantétel szerint élni?

Tedd ki a táblára a következő kijelentést:

„[Jézus] »széjjeljárt jót tévén« (ApCsel. 10:38), mégis megvetették érte" (Az élő Krisztus: Az apostolok bizonyossága. *Liahóna*, 2000. ápr. 2.).

Mondd el, hogy bár a Szabadítót sokan elfogadták mind Galileában, mind Júdeában, és sokan isteni mivoltának bizonyítékát látták jó cselekedeteiben, voltak, akik megvetették és üldözték Őt a jótettei miatt.

Írd fel az alábbi szentírásrészeket a táblára a „Jézus széjjeljárt jót tévén" felirat alá:

Máté 9:9–13

Máté 12:22–30

Márk 3:1–6

Márk 11:15–19

János 11:43–53

Oszd az osztályt kisebb csoportokra, és mindegyik csoportnak add feladatul a táblán lévő egyik szentírásrész tanulmányozását. A tanulók határozzák meg az egyes részekben, milyen jó cselekedetet vitt véghez Jézus, és hogyan reagáltak rá az emberek. Elegendő idő eltelte után kérd meg a tanulókat, osszák meg, mit találtak. Mutass rá, hogy ez a néhány szentírásrész olyan mintát tár fel az Úr életében, amelyből tanulhatunk. Tedd fel a következő kérdést:

- Mit figyeltetek meg azzal kapcsolatban, ahogyan a Szabadító az Őt érő üldöztetésre reagált?

Biztasd a tanulókat, képzeljék maguk elé az általuk tanulmányozott szentírásban feljegyzett eseményt, azután kérdezd meg:

- Milyen gondolataitok vagy érzéseitek lettek volna, ha ez alkalommal láttátok volna Jézust?
- Szerintetek mit szeretett volna Jézus tanítani nektek ekkor a szavaival és a tetteivel? (A következő az egyik lehetséges tantétel, amelyet a tanulók megfogalmazhatnak: **Amikor igyekszünk követni a Szabadító példáját a jó cselekedetek végzésében, néha üldöztetést kell elviselnünk.**)

Máté 5:9–12, 21–24, 38–41; 6:14–15; 7:1–5, 12

Az üldöztetésre való reagálás

Mondd el a tanulóknak, hogy hegyi beszédében Jézus Krisztus tanácsot adott a tanítványainak arra vonatkozóan, hogyan reagáljanak, amikor üldözik őket. Másold fel a táblára az alábbi kifejezést és szentírásutalásokat, és add feladatul minden tanulóknak legalább egy utalás elolvasását. Kérd meg a tanulókat, hogy az olvasott részben határozzanak meg egy tantételt, amelyet Jézus tanított, és amely utat mutathat nekik a másokkal való kapcsolataikban.

Hogyan reagáljunk az üldöztetésre

Máté 5:9–12

Máté 5:21–24 (lásd még 3 Nefi 12:22)

Máté 5:38–41; 7:12

Máté 6:14–15 (lásd még T&Sz 64:9–10)

Máté 7:1–5

Elegendő idő eltelte után kérd meg a tanulókat, mondják el, milyen tantételeket találtak, és azok hogyan vonatkoznak a másokkal való kapcsolatainkra. Miközben a tanulók megosztják, milyen tantételeket határoztak meg a Máté 5:21–24-ben, rámutathatsz, hogy a 3 Nefi 12:22-ből és a Máté 5 Joseph Smith fordításából egyaránt hiányoznak az „ok nélkül” szavak (Máté 5:22). (A tanulók válaszai során hangsúlyozd ki ezt az igazságot: **Mennyei Atyánk elvárja tőlünk, hogy kövessük Jézus Krisztus példáját, amikor a hitünk miatt üldöznek minket.**)

Tedd ki a következő kijelentéseket Jeffrey R. Holland eldertől és Dallin H. Oaks eldertől a Tizenkét Apostol Kvórumából:

„Védjétek meg hitelveiteket udvariasan és szeretettel, de védjétek meg őket!”
(Jeffrey R. Holland: A tanítványság ára és áldásai. *Liahóna*, 2014. máj. 9.).

„Krisztus követőinek példát kell mutatniuk az előzékenység terén. Szeretnünk kell minden embert, figyelmesen meg kell hallgatnunk őket, és érdeklődést kell tanúsítanunk őszinte hitelveik iránt. Lehet ugyan, hogy nem rokonszenvezünk ezekkel, de akkor sem kell ellenszenvesnek lennünk. A kényes kérdésekkel kapcsolatos álláspontunknak és megnyilvánulásainknak nem szabad vitatkozó hangneműnek lenni. Bölcsnek kell lennünk álláspontunk kifejtése és képviselése, valamint befolyásunk gyakorlása során. [...]

Amikor nem győzedelmeskednek az általunk képviselt álláspontok, akkor a kedvezőtlen eredményt is jóindulattal kell fogadnunk, és udvariasságot kell gyakorolnunk ellenfeleink felé”
(Dallin H. Oaks: Szeressünk másokat, és éljünk együtt a különbségekkel! *Liahóna*, 2014. nov. 27.).

Beszélgétek meg, milyen kihívásokat és áldásokat tartogat Holland elder és Oaks elder tanácsának követése. Azután kérj meg egy tanulót, hogy olvassa fel a Máté 5:9–12-t.

- E versek szerint milyen ígéreteket tett Jézus, amelyek könnyebbé tehetik, hogy krisztusi módokon reagáljunk, amikor vallási hitelvek miatt üldöznek minket?

Kérd meg a tanulókat, gondolkodjanak el azon, hogy a Szabadító hegyi beszédében elhangzott tanításai valamelyikét hogyan tudnák alkalmazni egy jelenlegi kapcsolatukban, vagy hogyan alkalmazhatták volna egy múltbéli élményük során. Kérdezd meg, van-e, aki szívesen megosztaná a gondolatait az osztállyal.

Adj minden tanulónak egy példányt a következő idézetből Robert D. Hales eldertől a Tizenkét Apostol Kvórumából:

„Néhányan téves módon úgy vélik, hogy például a csendben maradás, a szelidség, a megbocsátás és az alázatos bizonyágtétel hasztalan vagy gyenge válaszok. Ahhoz azonban, hogy szeressük ellenségeinket, áldjuk azokat, akik minket átkoznak, jót tegyünk azokkal, akik minket gyűlölnek, és imádkozzunk azokért, akik háborgatnak és kergetnek minket (lásd Máté 5:44), hitre, erőre és legfőképpen keresztény bátorságra van szükség. [...]

Amikor nem viszonzunk a támadást, amikor a másik orcánkat is odafordítjuk és ellenállunk a haragnak, akkor mi is a Szabadító mellett állunk. Az Ő szeretetét mutatjuk ki, mely az egyetlen olyan erő, amely le tudja győzni a gonoszt, és vádaskodás nélkül tud válaszolni a minket vádlóknak. Ez nem gyengesség. *Ez keresztény bátorság.* [...]

Amikor reagálunk valamire, ne feledjük, hogy minden körülmény más és más. Szerencsére az Úr ismeri a vádlóink szívét, és tudja, mi a legjobb válasz számukra. *Mikor az igaz tanítványok a*

Lélek útmutatására törekednek, sugalmazást nyernek az adott helyzetre vonatkozóan. Az igaz tanítványok így minden esetben úgy fognak reagálni, hogy az meghívja az Úr Lelkét. [...]

*Igaz tanítványokként elsődlegesen mások jólétével és nem a személyes önigazolással kell foglalkoznunk. A kérdések és a kritikák lehetőséget adnak nekünk arra, hogy kezet nyújtsunk másoknak, és kimutassuk, hogy értékesek Mennyei Atyánk számára, mint ahogy számunkra is. Az a célunk, hogy segítsünk megérteniük az igazságot, nem pedig, hogy megvédjük saját egónkat vagy pontokat szerezzünk egy teológiai vitában. A bírálóinknak adható legerőteljesebb válaszok a saját, szívből jövő bizonyságaink" (Keresztény bátorság: a tanítványság ára. *Liahóna*, 2008. nov. 72., 73–74.).*

Adj időt a tanulóknak, hogy elolvassák az idézetet, és kiemeljék a Hales elder által tanított tantételeket. Kérd meg őket, osszák meg az osztállyal, mit tanultak. Szükség szerint beszéljétek meg az alábbi kérdések némelyikét, vagy akár az összeset:

- Milyen hatással lehetnek a másokkal szembeni cselekedeteink az ő Istennel való kapcsolatukra? (Segíts a tanulóknak megfogalmazni a következő tantételt: **Amikor Krisztus példáját követve szeretettel és kedvesen reagálunk a velünk szembenállókra, akkor a sajátunk mellett az ő Istennel való kapcsolatukat is megerősíthetjük.**)
- Miként képezi részét a keresztelésünkkor Mennyei Atyánkkal kötött szövetségünknek az, ha így bánunk másokkal? (Egyik fontos módját jelenti annak, hogy Isten tanúiként állunk mindig és mindenben, és minden helyen [lásd Móziás 18:9].)

Kérdezd meg a tanulókat, volt-e már olyan élményük, amelyben a Szabadító példájának és tanításainak követése lehetővé tette számukra, hogy segítsenek valakinek közelebb kerülni az Úrhoz. Kérj meg pár tanulót, hogy mondják el az élményüket.

Biztasd a tanulókat arra, hogy vizsgálják meg a másokkal való kapcsolataikat, válasszanak egyet, amelyen lenne mit javítani, és írják le, hogyan fogják alkalmazni a ma megbeszélt tantételeket az adott kapcsolatban.

Tanulói olvasmányok

- ApCsel. 10:38; Máté 5:9–12, 21–24, 38–41, 43–47; 6:14–15; 7:1–5.
- Jeffrey R. Holland: A tanítványság ára és áldásai. *Liahóna*, 2014. máj. 6–9.

12. LECKE

Csodatételek Palesztina útjain

Bevezetés

„[Jézus Krisztus] beteget gyógyítva, vakot látóvá téve és holtat feltámasztva járta Palesztina útjait” (Az élő Krisztus: Az apostolok bizonyága. *Liahóna*, 2000. ápr. 2.). A csodák fontos részét képezték a Szabadító könyörületes halandó szolgálatának, ugyanakkor bizonyítékul is szolgáltak

hatalmára és felhatalmazására, hitelt adva azon állításának, hogy Ő a Messiás. Amikor hitet gyakorolunk Jézus Krisztusban, mi is tanúi lehetünk a Szabadító csodák formájában megmutatkozó szeretetének, könyörületének és hatalmának, vagy megtapasztalhatjuk azt.

Háttérolvasmányok

- Dallin H. Oaks, “Miracles,” *Ensign*, June 2001, 6–17.
- Sydney S. Reynolds: A csodák Istene. *Liahóna*, 2001. júl. 12–14.

Javaslatok a tanításhoz

Márk 1:39–42; 2:1–12; 5:1–8, 19, 22–43; 8:1–9; Lukács 7:11–15; 3 Nefi 17:5–9

A Szabadító csodákat tett halandó szolgálata idején

Írd fel a táblára a következő kifejezéseket: *lecsendesítette a tengert, feltámasztotta a halottakat* és *gonosz lelkeket űzött ki*. Kérdezd meg a tanulóktól, szerintük a Szabadító e három csodatétele közül melyik a legnagyobb. Válaszaik után írd hozzá a felsoroláshoz: *megalkotta a földet*, majd ismét kérdezd meg, melyik csodatételt tartják a legnagyobbknak. Folytasd ezzel: *lelkeket térített meg*, végezetül pedig írd fel: *szenvedett és meghalt a bűneinkért*.

Kérdezd meg a tanulóktól, hogyan határoznák meg a *csoda* szót. Válaszaik után tedd ki az alábbi definíciót, és kérj meg egy tanulót, hogy olvassa fel:

„[A csoda] rendkívüli esemény, amelyet Isten hatalma idéz elő. A csodák fontos alkotóelemek Jézus Krisztus munkájában. Ide tartoznak a gyógyítások, a halottak életre keltése, valamint a feltámadás. A csodák részét képezik Jézus Krisztus evangéliumának. Hitre van szükség a csodák megnyilvánulásához” (Kalauz a szentírásokhoz: csodák; scriptures.lds.org).

- Milyen további példákat tudtok mondani olyan csodákra, melyeket Jézus a halandó szolgálata során tett? (Írd fel a táblára a tanulók válaszait.)
- Miért fontos felismerni, milyen messzeható a Szabadító hatalma?

Sorold fel a táblán a következő szentírásutalásokat, és kérd meg a tanulókat, válasszanak egyet, amelyet tanulmányozni fognak: *Márk 1:40–42; Márk 5:1–8, 19; Márk 8:1–9; Lukács 7:11–15; és 3 Nefi 17:5–9*. Keressenek az olvasott részben egy

csodát, melyet a Szabadító tett, és fogalmazzák meg, miként jelképezi a hatalmát. Elegendő idő után beszéljétek meg a következő kérdéseket:

- Milyen csodatételről olvastatok, és az miként szemlélteti a Szabadító hatalmát?
- Hogyan segít nektek hinni a Szabadítóban, ha megértitek a csodatételekre való hatalmát? (A tanulók válaszai közben rámutathatsz, hogy évszázadokkal a Szabadító születése előtt próféták előre látták, hogy csodákat fog tenni a földi szolgálata során [lásd 1 Nefi 11:31; Móziás 3:5–6]. Ennek ismerete segítette a születése előtt élőknek, hogy nagyobb hitük legyen Benne.)

Kérd meg a tanulókat, hogy újra nézzenek bele a tanulmányozott szakaszba, és keressék ki, mi okból vitte véghez Jézus az adott csodát. Beszéljétek meg a következő kérdéseket:

- Mi áll e szentírásokban, miért tette a Szabadító az adott csodát, amelyről olvastatok? (Több tanulónak is adj lehetőséget a válaszadásra. Minden példában említésre kerül a Szabadító könyörülete. Mondd el a tanulóknak, hogy amikor megtanulják felismerni az ilyen mintákat és motívumokat a szentírásokban, azzal egyre mélyebben fogják ismerni a szentírásokat.)
- Milyen módokon szemléltették ezek a csodatételek a Szabadító könyörületét?
- Min változtat az, ha tudjuk: a Szabadító hatalmas könyörülete miatt olykor csodát tett? (A tanulók válaszai után hangsúlyozd ki, hogy **amikor hitet gyakorlunk Jézus Krisztusban, akkor részesülhetünk az Ő nagy hatalmából, és érezhetjük az irántunk való könyörületét.**)

Zárd le a lecke e részét azzal, hogy felkérsz egy tanulót az Apostolok cselekedetei 10:38 felolvasására, miközben a többiek követik a szöveget. Azután kérdezd meg a tanulóktól:

- Mit jelent az, hogy Jézus „meggyógyít[ott] mindeneket, kik az ördög hatalma alatt voltak”? (Ez a kifejezés utalhat Jézus azon csodatételeire, amelyek során ördögöket űzött ki, ugyanakkor utalhat a legnagyobb csodára is – arra a lelki gyógyulásra, melyet Jézus a bűn elnyomása alatt szenvedőknek hozott. Mutass rá, hogy noha a fizikai gyógyítás fontos részét képezte a Szabadító szolgálatának, annak hatásai időlegesek voltak. A lelki gyógyítás áldása viszont örökkévaló volt – és ma is az.)

Márk 2:1–12; 5:22–43

A Jézus Krisztusba vetett hit csodákat idéz elő az életünkben

Mondd el a tanulóknak, hogy bár fontos tudni, hogy Jézus csodákat tett, miközben „[be]járta Palesztina útjait” (Az élő Krisztus: Az apostolok bizonyossága. 2.), talán még fontosabb tudni azt, hogy ma is folytatja a csodatételt. A tanulók olvassák el magukban az Ether 12:12, 18-at, és írjanak le egy evangéliumi tantételt, melyet e versekből tanulnak. Kérd meg néhányukat, hogy osszák meg az osztállyal, amit írtak. (A válaszok között szerepeljen a következő igazság: **Amikor hitet gyakorlunk Jézus Krisztusban, tanúi lehetünk az Ő csodálatos hatalmának az életünkben.**)

Hogy segíts a tanulóknak jobban kibontani ezt az igazságot, írd fel a táblára az alábbi szentírásutalásokat: *Márk 2:1–12; Márk 5:22–24, 35–43; és Márk 5:25–34.*

(Megjegyzés: Rámutathatsz, hogy ezek a szakaszok egy újabb szentírásbeli mintát vagy motívumot jelenítenek meg.) Oszd az osztályt három részre. Add ki mindegyik csoportnak az egyik szakaszt, és kérd meg őket, hogy keressék meg, hogyan nyilvánult meg bennük a Jézus Krisztusba vetett hit. Elegendő idő eltelte után kérdezd meg:

- Milyen bizonyítékokat láttatok a Jézus Krisztusba vetett hitre?

Adj minden tanulónak egy példányt „A betegek meggyógyítása” című kiosztandó anyagból.

A betegek meggyógyítása

Dallin H. Oaks elder a Tizenkét Apostol Kvórumából azt tanította, hogy a hit elengedhetetlen a csodák bekövetkezéséhez:

„A hit elengedhetetlen a menny hatalma általi gyógyításhoz. A Mormon könyve azt tanítja, hogy »amikor nincs hit az emberek gyermekei között, akkor Isten nem tud csodát tenni közöttük« (Ether 12:12) [lásd még 1 Nefi 7:12; T&Sz 35:9]. A betegek szolgálatáról szóló egyik figyelemre méltó beszédében Spencer W. Kimball elnök azt mondta: »Gyakran alábecsüljük a hit szükségességét. Úgy tűnik, hogy a beteg és családja sokszor teljes

mértékben a papság hatalmára és a reményeik szerint a szolgáló férfitestvérek birtokában lévő gyógyítás ajándékára támaszkodik, holott a felelősség nagyobb része a megáldott személyen nyugszik. [...] Lényegi összetevő az egyén hite, amennyiben az illető tudatánál van, és felelősségre vonható. A Mester oly gyakran ismételte: 'a te hited megtartott téged' [Máté 9:22], hogy ez szinte refrénné vált« [”President Kimball Speaks Out on Administration to the Sick,” *New Era*, Oct. 1981, 47]” (A betegek gyógyítása. *Liahóna*, 2010. máj. 49.).

Dallin H. Oaks elder emlékeztetett minket továbbá arra is, hogy a hit meglétének fontos részét képezi az, hogy hajlandók vagyunk elfogadni Isten akaratát:

„Isten papságának kétségbevonhatatlan hatalmát gyakorolva, és becsben tartva ígéretét, mely szerint hallja és megválaszolja a hit imáját, mindig szem előtt kell tartanunk, hogy a hit és a papság gyógyító hatalma nem eredményezhet annak akarata ellenére való hatást, akinek a papságát gyakoroljuk. Ezt [a tantételt] tanítja meg az a kinyilatkoztatás, amely arra utasítja az eldereket, hogy tegyék kezeiket a betegekre. Az Úr azt ígéri,

hogy »akinek van belém vetett hite a gyógyuláshoz, és *nincs halálra szánva*, az meggyógyul« (T&Sz 42:48; kiemelés hozzáadva). Hasonlóképpen az Úr egy másik, napjainkban adott kinyilatkoztatásban kijelenti, hogy amikor valaki »Isten akarata szerint kér, ... úgy lesz meg, amint kéri« (T&Sz 46:30) [lásd még 1 János 5:14; Hélamán 10:5].

Mindebből megtudjuk, hogy ha még elegendő is a gyógyulásba vetett hit, az Úr szolgálja az Ő isten hatalmát gyakorolva nem adhatnak gyógyulást eredményező papsági áldást akkor, ha a gyógyulás nem az Úr akarata.

Isten gyermekeiként, ismerve az Ő hatalmas szeretetét s tudva, hogy végső soron Ő tudja, mi szolgálja leginkább örök jólétünket, bízunk Benne. Az evangélium első tantétele az Úr Jézus Krisztusba vetett hit, és a hit bizalmat jelent. Ezt a bizalmat éreztem ki abból a beszédből, melyet unokatestvérem egy komoly betegségben elhunyt tizenéves leány temetésén mondott. Ezekkel a szavakkal lepett meg, majd emelt fel engem: »Tudom, hogy az Úr akarata volt, hogy meghaljon. Kitérő orvosi ellátásban részesült. Kapott papsági áldásokat. Neve ott volt a templom imajegyzékén. Imák százai hangzottak el egészsége helyreállításáért. És tudom, hogy ebben a családban van elég hit ahhoz, hogy biztosan meggyógyult volna, ha nem az Úr akarata lenne, hogy most vigye haza őt.« Ugyanezt a bizalmat éreztem ki egy másik, tizenéves korában rákban elhunyt kiváló leány apjának szavaiból. Kijelentette: »Családunk Jézus Krisztusba vetette a hitét, és ez nem függ a dolgok kimenetelétől.« Igaznak tartom ezeket az állításokat. Minden tőlünk telhető megteszünk szeretteink meggyógyításáért, majd pedig bízunk az Úrban az események kimenetelét illetően” (A betegek gyógyítása. *Liahóna*, 2010. máj. 50.).

Hogy segíts a tanulóknak megérteni, hogy a hit alapvető követelmény a csodatételhez, kérj meg egy tanulóat, hogy olvassa fel a kiosztott anyagról az első idézetet Dallin H. Oaks elder, a Tizenkét Apostol Kvórumának tagjától, azután kérdezd meg:

- Milyen fontos igazságokat tanított Oaks elder a hitről?

Oaks elder további meglátásait illetően olvasd fel vagy mondd el a saját szavaiddal a kiosztott anyagon álló második idézetet. Megemlítheted, hogy Oaks elder papságviselőkhöz intézte ezeket a szavakat. Beszéljétek meg a következő kérdéseket:

- Mit mondott Oaks elder, mi kívántatik meg tőlünk, amikor csodáért imádkozunk?
- Miért fontos szem előtt tartani, hogy kérésünknek összhangban kell állnia Mennyei Atyánk akaratával?

Tegyél bizonyosságot arról, hogy manapság is történnek csodák. Oszd meg a következő kijelentést Dallin H. Oaks eldertől a Tizenkét Apostol Kvórumából:

„Nap mint nap csodák történnek egyházunk munkájában és tagjaink életében. Sokan voltatok már tanúi csodáknak, talán többnek is, mint tudatában vagytok” (“Miracles,” *Ensign*, June 2001, 6).

- Mit gondoltok, miért nem ismerjük fel mindig az életünkben végbemenő csodákat? (Miközben a tanulók válaszolnak, rámutathatsz, hogy kevés olyan csoda van, amely az Úr hatalmának látványos megnyilvánulásaival jár. Sok

csoda viszonylag kicsi, és a világ szeme elől elrejtve következik be. [Lásd Sydney S. Reynolds: A csodák Istene. *Liahóna*, 2001. júl. 12–14.]

- Mit tárnak fel ezek a kicsiny, titokban bekövetkező csodák arról, hogy Mennyei Atyánk és Jézus Krisztus mennyire érdeklődik irántunk?
- Milyen példákat tudtok mondani „kicsi” vagy „hétköznapi” csodákra? (Ha senki sem válaszol, megoszthatsz néhány csodát, amelyet Sydney S. Reynolds nőtestvér, az Elemi Általános Elnökségének egykori tagja említett ebben a beszédében: A csodák Istene. [*Liahóna*, 2001. júl. 12–14.])

Kérd meg a tanulókat, hogy írásban válaszoljanak a következő kérdésre:

- Mit tehetnétek, hogy még jobban fel tudjátok ismerni az életetekben az Úr csodáit – legyenek akár kicsik, akár nagyok –, és nagyobb hálát éreztetek irántuk?

Biztasd a tanulókat, hogy imádságos lélekkel vegyék fontolóra, miként cselekedhetnének a leírtak szerint. A lecke zárásaként kérdezd meg, van-e valaki, aki szeretné megosztani a bizonyosságát a Szabadítóról és a szeretetről, melyet Tőle és Iránta éreztek már eddigi életük során.

Tanulói olvasmányok

- Márk 1:39–42; 2:1–12; 5:1–8, 19, 22–43; 8:1–9; Lukács 7:11–15; 1 Nefi 11:31; Móziás 3:5–6; 3 Nefi 17:5–9.
- Sydney S. Reynolds: A csodák Istene. *Liahóna*, 2001. júl. 12–14.

13. LECKE

Jézus Krisztus elhívott tizenkét apostolt

Bevezetés

Halandó szolgálata során a Szabadító elhívott, elrendelt és megbízással látott el tizenkét apostolt. Papsági kulcsokat ruházott rájuk, és ők tanúságot nyertek az Ő isteni mivoltáról. A Szabadító irányítása alatt az apostolok segítettek az egyház munkájának irányításában, és

felkészültek arra az időre, amikor Jézus többé nem lesz jelen a földön. Ez a lecke a Szabadító papsági felhatalmazását vizsgálja, illetve azt, hogy miként készítette fel az apostolokat az egyház vezetésére.

Háttérolvasmányok

- Boyd K. Packer: A Tizenkettek. *Liahóna*, 2008. máj. 83–87.
- Edward J. Brandt, "And He Gave Some, Apostles," *Liahona*, Sept. 2001, 32–39.

Javaslatok a tanításhoz

Máté 10:1–8; 16:15–19; 17:1–8; János 15:16

Jézus Krisztus papsági kulcsokat ruházott az apostolaira

Kezdd az órát a következő kérdésekkel:

- Hogyan lehet felismerni azokat az embereket, akiknek felhatalmazás adatott a vezetésre a közösségünkben?
- Hogyan ismerhette fel Jézus Krisztus felhatalmazását valaki, aki Vele egy időben élt? (A válaszok között szerepelhet a hatalma, a csodatételei és a tanításai.)

Kérd meg az osztályt, hogy gondolják át ezt a kérdést: „Hogyan, mikor és kitől kapta meg a Szabadító a melkisédeki papságot?” Azután oszd meg a következő kijelentéseket B. H. Roberts eldertől (1857–1933) a Hetvenektől, illetve Bruce R. McConkie eldertől (1915–1985) a Tizenkét Apostol Kvórumából:

„Ez a rész [a T&Sz 107:2–4] világosan feltárja azt a tényt, hogy a melkisédeki papság már a nagyszerű főpap, Melkisédek előtt is létezett, ám másik néven volt ismeretes, *nevezetesen* – »Isten Fiának rendje szerinti szent papságnak« hívták. Ez azt jelenti, hogy a papság ugyanazon fajtája volt, a papság ugyanazon rendje, amelyet Isten Fia viselt. De ez Melkisédek napjai előtt volt, még Ábrahám előtt, ennél fogva pedig több száz esztendővel azelőtt, hogy Krisztus megszületett a világra. [...] Jézus tehát a ma melkisédeki papságnak nevezett papságot viselte, mielőtt megjelent ezen a földön, sőt, kétségkívül már azelőtt is, hogy maga a világ megalkotásra került volna, ... azt azonban, hogy »hogyan, mikor és kitől« kapta, senki sem tudja, esetleg csak az utolsó tekintetében, *tudniillik* hogy »kitől«. Természetesen Istentől kellett megkapnia” (B. H. Roberts, *Improvement Era*, May, 1908, 557).

„Halandó szolgálatát illetően azonban Krisztus... megkapta a melkisédeki papságot itt a földön, azon belül pedig elrendelték a főpapi hivatalba, így mutatva példát másoknak is, és így szolgálván mindenben a szabadítás Mintaképeként” (Bruce R. McConkie, *Doctrinal New Testament Commentary*, vol. 3 [1973], 157).

Tedd ki vagy írd fel a táblára az alábbi kérdéseket, és kérd meg a tanulókat, hogy keressék meg a válaszokat ezekben a szentírásokban: Máté 10:1–8 és János 15:16:

- *Milyen felhatalmazást ruházott rá Jézus Krisztus az apostolaira?*
- *Minek a megtételét tette számukra lehetővé ez a felhatalmazás?*

Elegendő idő eltelte után kérd meg a tanulókat, hogy keressenek egy párt maguknak az osztályban, akivel megbeszélhetik, amit találtak. Azután kérd meg néhányukat, hogy osszák meg válaszukat az osztállyal. Segíts a tanulóknak meglátni, hogy **Jézus papsági felhatalmazást adott apostolainak, amely lehetővé tette számukra ugyanazon dolgok megtételét, amelyeket látták Őt megcselekedni.**

Kérj meg egy tanulót, hogy olvassa fel a Máté 16:15–19-et. Kérdezd meg:

- Hogyan ismerte fel Péter Jézus felhatalmazását? (Kinyilatkoztatás által; a mai tanítványok ugyanezen a módon ismerik fel az Úr felhatalmazását.)
- Mit ígért Jézus, mit fog adni Péternek?

Néhány tanuló egymást váltva olvassa fel a Máté 17:1–8-at, azután kérdezd meg:

- Miért jelent meg Mózes és Illés Péternek, Jakabnak és Jánosnak?

Hogy segíts a tanulóknak megválaszolni ezt a kérdést, tedd ki a következő kijelentéseket Joseph Smith prófétától (1805–1844) és Joseph F. Smith elnöktől (1838–1918):

„A Szabadító, Mózes és Éliás [Illés] adták át a kulcsokat Péternek, Jakabnak és Jánosnak a hegyen, amikor előtte átváltak” (*Az egyház elnökeinek tanításai: Joseph Smith* [2007]. 108.).

„Általánosságban a papság a férfinak adott felhatalmazás arra, hogy Isten helyett cselekedjen. Minden férfira, aki felszenteltetett a papság bármely fokára, ráruházták ezt a hatalmat.

Fontos, hogy minden tette, amit e felhatalmazással visznek végbe, a megfelelő időben, helyen, a megfelelő módon és megfelelő rendben kerüljön sor. E munkát irányító hatalom alkotja a papság *kulcsait*” (Az egyház elnökeinek tanításai: Joseph F. Smith [1999]. 141.).

Mutass rá, hogy a Tan és a szövetségek 110-ből megtudjuk, hogy Mózes és Illés Joseph Smith prófétának és Oliver Cowderynek is megjelent a Kirtland templomban, hogy papsági kulcsokat ruházzanak rájuk. Ez a Tan és a szövetségekben lévő beszámoló segít megértenünk, mi történt a Színeváltozás hegyén. Javasolhatod, hogy a tanulók keresztutalásként írják be a *Tan és a szövetségek 110:13–16*-ot a Máté 17:1–8 mellé a margóra.

Tedd fel az alábbi ellenőrző kérdéseket:

- Miért lehet fontos, hogy Jézus apostolai rendelkezzenek papsági kulcsokkal? (A tanulók másképp fogalmazhatnak, de fejezzék ki a következő igazságot: **Jézus papsági kulcsokat ruházott az apostolaira, hogy meglegyen a felhatalmazásuk az egyház irányítására mind a halála előtt, mind pedig azután.** Kihangsúlyozhatod, hogy **örökkévaló szemszögből a kulcsok létfontosságúak ahhoz, hogy rend legyen és maradjon az Úr egyházában, így segítve véghezvinni az ember halhatatlanságát és örök életét.**)
- Hogyan segített Péternek, Jakabnak és Jánosnak a Színeváltozás hegyén átélt élménye felkészülni az egyház vezetésére a Szabadító halálát követően?

Elmondhatod, hogy a Máté 18:18–19-ből megtudjuk, hogy Jézus minden apostolának adott papsági kulcsok.

Máté 18:21–22; 26:51–56; Márk 4:35–41; 5:25–43; 9:25–29; Lukács 9:51–56; 24:44–48; János 13:4–17; 21:15–17

Jézus Krisztus felkészítette apostolait az egyház vezetésére

Írd fel a táblára a következő kijelentést:

Halála előtt Jézus Krisztus felkészítette apostolait az egyház vezetésére.

Ezután kérdezd meg:

- Mit kellett Jézus apostolainak megtanulniuk, hogy vezetni tudják az egyházat?

Másolj fel a táblára néhányat vagy akár az összeset az alábbi szentírásutalások közül:

Máté 18:21–22

Máté 26:51–56

Márk 4:35–41

Márk 5:25–34

Márk 5:35–43

Márk 9:25–29

Lukács 9:51–56

Lukács 24:44–48

János 13:4–17

János 21:15–17

Add feladatul a tanulóknak, hogy párokban dolgozva tanulmányozzanak egyet vagy kettőt e szentírásrészek közül, és keressék meg, vajon milyen tantételeket tanulhattak az apostolok a Szabadítóval szerzett élményeikből. Azután kérd meg őket, hogy osszák meg az osztállyal, amit megbeszéltek. Válaszaikat fel is írhatod a táblára, majd tegyél fel az alábbiakhoz hasonló ellenőrző kérdéseket:

- Miért lehetett fontos, hogy az apostolok elsajátítsák ezeket a tantételeket?
- Mit gondoltok, hogyan készítette fel napjaink apostolait a Szabadító a szolgálatra?
- Hogyan segít megbíznotok az apostoloktól jövő tanácsban az a tudat, hogy Jézus Krisztus irányítja őket?

Apostolok cselekedetei 1:8, 21–22; Tan és a Szövetségek 107:23

Napjaink apostolai igaz tanúságot tesznek Jézus Krisztusról

Mondd el a tanulóknak, hogy az Apostolok cselekedetei 1-ben olvashatunk arról, amikor az apostolok a Szabadító feltámadása után kiválasztották Júdás Iskariótes utódját. A tanulók olvassák el az Apostolok cselekedetei 1:21–22-t, és keressék meg, milyen követelménynek kellett megfelelnie az új apostolnak.

- Milyen követelményeket támasztottak az új apostol elé? („Velü[k] együtt járt” és „[a Szabadító] feltámadásának bizonyága” volt.)
- A 22. vers szerint mire lett elrendelve az új apostol? (Meggérheted a tanulókat az Apostolok cselekedetei 1:8 elolvasására, hogy megmutasd, hogy ezt a megbízást Jézus minden apostolának megadta.)

A tanulók nézzék át a következő részeket, és figyeljék meg, mi a közös bennük: Apostolok cselekedetei 2:22–24, 32; Apostolok cselekedetei 3:12–16; Apostolok cselekedetei 4:31–33; és Apostolok cselekedetei 5:29–32. Elegendő idő eltelte után beszéljék meg, mit találtak. (Győződj meg arról, hogy a tanulók értik: az apostolok eleget tettek a megbízásuknak, hogy tegyenek tanúbizonyságot Jézus Krisztusról.)

Kérd meg a tanulókat, gondolják át, mennyiben tükrözi a mai apostolok megbízása az első apostolokét. Kérj meg egy tanulót, hogy olvassa fel a Tan és a szövetségek 107:23-at, azután kérdezd meg az osztálytól:

- Milyen tant tanít ez a vers? (A tanulók ismerjék fel, hogy az apostoloknak az a megbízás adatik, hogy Krisztus nevének különleges tanúi legyenek az egész világon.)
- Hogyan láttátok már a mai apostolokat eleget tenni ennek a felelősségnek?

Az egyik tanuló olvassa fel a következő idézetet Boyd K. Packer elnöktől a Tizenkét Apostol Kvórumából:

„Azután, hogy oly sok éven át éltem, tanítottam és szolgáltam, azután, hogy több millió kilométert utaztam a világ körül, mindezzel az élettapasztalattal, van egyetlen nagy igazság, amelyet megosztanék. Ez pedig a bizonyágom a Szabadító Jézus Krisztusról. [...]

Tanúságomat teszem arról, hogy a Szabadító él. *Ismerem az Urat. Az Ő tanúja vagyok. Ismerem hatalmas áldozatát és örök szeretetét Mennyei Atyánk minden gyermeke iránt. Különleges tanúságomat teszem teljes alázattal, egyúttal tökéletes bizonyossággal*” (A bizonyág. *Liahóna*, 2014. máj. 97.).

- Milyen körülmények közepette éreztétek már egy apostol Jézus Krisztusról való bizonyosságának erejét, és az milyen hatással volt a saját bizonyágotokra?
- Hogyan tudhatjátok, hogy igaz az a tanúbizonyág, amelyet a mai apostolok tesznek Jézus Krisztusról? (A tanulók fogalmazzák meg a következő igazságot: **A Szentlélek által tudhatom, hogy igaz a tanúbizonyág, amelyet az élő apostolok Jézus Krisztusról tesznek.**)

Tűzd ki feladatul a tanulók elé, hogy válasszák ki egy mai apostol Krisztusról szóló bizonyágát, és imádságos lélekkel gondoljanak valakire, akivel megoszthatják azt. Biztasd őket arra, hogy tegyék személyes bizonyágukat arról, hogy az apostol üzenete igaz.

Tanulói olvasmányok

- Máté 10:1–8; 16:15–19; 17:1–8; Apostolok cselekedetei 1:21–22; 2:22–24, 32; 3:12–16; 4:31–33; 5:29–32; Tan és a szövetségek 107:23.
- Boyd K. Packer: A Tizenkettek. *Liahóna*, 2008. máj. 83–87.

14. LECKE

Jézus Krisztus a Messiás

Bevezetés

Az Ószövetség prófétái bizonyosságukat tették az eljövendő Messiásról – Dávid király leszármazottjáról, aki ki fogja szabadítani a népét. Jézus Krisztus volt „az Ószövetség Jehovája, s az Újszövetség Messiása” (Az élő Krisztus: Az apostolok bizonyága. *Liahóna*, 2000. ápr. 2.). Ebben a

leckében a tanulók meg fognak vizsgálni néhány Jézus Krisztusról szóló Ószövetség-beli próféciaát, és meg fogják látni, hogyan reagáltak egyesek, amikor dönteniük kellett: elfogadják-e vagy elutasítják-e Jézus Krisztust mint a Messiást.

Háttérolvasmányok

- G. Homer Durham, “Jesus the Christ: The Words and Their Meaning,” *Ensign*, May 1984, 14–16.
- Jézus Krisztus isteni küldetése: A Messiás. Látogatótanítói üzenet, 2014. augusztus

Javaslatok a tanításhoz

Ésaiás 61:1–2; Lukács 4:16–24

Jézus kijelenti, hogy Ő a Messiás

Kérdezd meg a tanulóktól, megesett-e velük, hogy végre meghallottak egy régen várt bejelentést vagy találtak egy régen várt barátot vagy családtaggal. Mondd el nekik, hogy a mai lecke egy hasonló élményt fog megtárgyalni, amelyre az ősi zsidók között került sor. Kérj meg egy tanulót, hogy olvassa fel az Ésaiás 61:1–2-t, azután kérdezd meg:

- Kiről szól ez a jövendölés?

Játszd le a “Jesus Declares He Is the Messiah” [Jézus kijelenti, hogy Ő a Messiás] (3:24) című videofilmet a *The Life of Jesus Christ Bible Videos* [Jézus Krisztus élete bibliai rövidfilmek] kiadványról. (Óra előtt töltsd le és nézd meg a filmet.) Kérd meg a tanulókat, hogy kövessék a történéseket a Lukács 4:16–21-ben.

Miután megnézték a videofilmet, kérdezd meg:

- Hogyan foglalnátok össze a Szabadító aznap Názáretben elmondott üzenetét? (A tanulók válaszai közben ügyelj arra, hogy a beszélgetés összpontosítson a 18. és a 21. versre.)
- Szerintetek mi a jelentősége e kifejezéseknek: „felkent engem” és „Ma teljesezett be ez az Írás a ti hallástokra”? (Hogy segíts a tanulóknak megérteni, hogy a **Messiás és a Krisztus nevek egyaránt azt jelentik: A Felkent**, kérd meg egyiküket, hogy olvassa fel a Messiás címszót a Kalauz a szentírásokhoz részben (lásd scriptures.lds.org).
- Miként teljesítette be Jézus ezt a jövendölést Ésaiástól, amelyet idézett (lásd 18–19. vers)?

Máté 21:1–11*Jézus Krisztus a Messiásként jött el*

Tedd ki vagy írd fel a táblára az alábbi szentírásokat, és kérd meg a tanulókat, válasszanak ki tanulmányozásra egyet vagy kettőt. Miután összehasonlították és összevetették a választott szakaszokat, kérd meg őket, gondolják át, mi köti össze ezeket a részeket, és mit tanítanak Jézus Krisztusról.

Ésaiás 7:14; Máté 1:21–23

Mikeás 5:2; Lukács 2:4–7

Zakariás 9:9; Máté 21:6–11; János 12:12–15

Zsoltárok 22:17, 19; Máté 27:35

Ésaiás 53:9; Máté 27:59–60; János 19:18, 38–42

Kérd meg a tanulókat, hogy osszák meg, mit tanultak. (Bár másképp fogalmazhatnak, érteniük kell, hogy **Jézus Krisztus messiási jövendölések beteljesüléseként jött el, élt és halt meg.**) Hangsúlyozd, hogy ez volt az az igazság, amelyet a Szabadító kijelentett Názáretben. Olvassátok fel a Lukács 4:28–29-et, azután kérdezd meg:

- Hogyan reagáltak a názáreti zsinagógában lévők Jézus kijelentésére?

Mondd el a tanulóknak, hogy pár évvel később Jézus igencsak más fogadtatásban részesült néhány Jeruzsálemben élő embertől. Kérj meg néhány tanulót, hogy egymást váltva olvassák fel a Máté 21:1–11-et. Mielőtt elkezdenék az olvasást, buzdítsd az osztályt, hogy képzeljék maguk elé az ebben a részben leírt eseményt. Mondd el nekik, hogy amikor megtanulják maguk elé képzelni azt, ami a szentírásokban zajlik, további lehetőségeket biztosítanak a Szentlélek számára, hogy tanítsa őket.

- Miért reagáltak úgy a jeruzsálembeliek, ahogy reagáltak? (Felismerték Jézusban a régen várt Messiást.)
- Mit gondoltok, ti hogyan reagáltatok volna?

Mutass rá a *Hozsánna* szóra a 9. versben, azután oszd meg a következő meghatározást:

„[A hozsanna] héber szó, amely azt jelenti: »Kérlek, szabadíts meg minket«, és dicséretben, illetve fohászban fordul elő.

[...] Az Úr Jeruzsálemben történő dicsőséges bevonulásakor a sokaság hozsannát kiáltott, és pálmaágakat raktak le, amin Jézus áthaladt, ezzel mutatva azt, hogy tudják: Jézus ugyanaz az Úr, aki az ősi időkben kimenekítette Izráelt (Zsolt. 118:25–26; Mát. 21:9, 15; Márk 11:9–10; Ján. 12:13). Ezek az emberek felismerték Krisztusban a régen várt Messiást. A *Hozsanna* szó minden korban a Messiás ünneplésévé vált (1 Ne. 11:6; 3 Ne. 11:14–17). A hozsanna kiáltás részét képezte a Kirtland templom felszentelésének (T&S 109:79), és most is részét képezi a mai templomok felszentelésének” (Kalauz a szentírásokhoz: Hozsanna; scriptures.lds.org).

Fontold meg, hogy kiteszed a messiási próféciaák következő céljait (átvéve innen: Bruce R. McConkie, *The Promised Messiah: The First Coming of Christ* [1978], 28–32):

1. A messiási próféciaák lehetővé tették a Jézus Krisztus születése előtt élők számára, hogy higgyenek Benne, ezáltal segítve nekik szabadulást nyerni (lásd 1 Nefi 10:4–6; 2 Nefi 25:18–20, 26; Móziás 3:13).
2. A messiási próféciaák lehetővé tették a Krisztus idején élők számára, hogy felismerjék Őt a jövődölések beteljesüléseként, ezáltal segítve nekik szabadulást nyerni (lásd János 4:25, 29).
3. A messiási próféciaák lehetővé teszik a Jézus Krisztus halandó szolgálata után élők számára, hogy megtudják: Őbenne beteljesedtek ezek a jövődölések, ezáltal segítve nekik szabadulást nyerni (lásd Apostolok cselekedetei 3:12–18; 26:22–23).

- Amikor átgondoljátok e három célt, miként válhat javatokra, ha megtanuljátok beazonosítani a szentírásokban álló messiási próféciaakat és meglátni Krisztust e jövődölések beteljesüléseként?

János 6:5–69

Jézus Krisztust követni a Messiásként

Mondd el ismét, hogy az Újszövetség-beli időkben élő zsidók hittek abban, hogy a Messiás egy nap el fog jönni Dávid ágából, hogy megmentse a népét. Sokan úgy hitték, hogy Ő kiszabadítja majd őket a rómaiak fogságából, éppen úgy, ahogyan Jehova kiszabadította az izráelitákat Egyiptomból.

A tanulók fussák át a János 6:5–15-ben álló beszámolót, majd kérdezd meg:

- Milyen csodát tett Jézus ebben a történetben?
- Hogyan jellemeznéd az emberek reakcióját a 14–15. versben?
- Szerintetek miért így reagáltak?

Oszd meg a következő meglátást Bruce R. McConkie eldertől (1915–1985) a Tizenkét Apostol Kvórumából:

„Létezett egy hagyomány, melyet a rabbik tanítottak és szilárdan elültettek a közgondolkodásba, miszerint amikor a Messiás eljön, mennyei kenyérral fogja őket táplálni” (*The Mortal Messiah*, 4 vols. [1979–81], 2:367).

Mondd el, hogy ahhoz hasonlatosan, amikor Jehova mannával táplálta Izráel gyermekeit (lásd 2 Mózes 16), amikor Jézus öt árpakenyérrel és két hallal jóllakatta a sokaságot, sokan ezt annak jeleként értelmezték, hogy Ő a Messiás.

Kérj meg néhány tanulót, hogy egymást váltva olvassák fel a János 6:31–32, 49–53, 60, 66-ot. Az osztály kövesse a szöveget, és figyeljék meg, hogyan reagált a nép Jézusra másnap, illetve Jézus hogyan felelt nekik.

- Mit gondoltok, miért fordultak el Jézustól sokan azon a napon?
- Mit nem tudtak megérteni? (Azt, hogy Jézus volt a lelki élet forrása; Ő volt az Életnek Kenyere.)

Kérj meg egy tanulót, hogy olvassa fel a János 6:67–69-et, azután kérdezd meg az osztálytól:

- Mit erősített meg Péter 69. versben kijelentett bizonyossága?
- Milyen hatással volt Péter életére a Szabadítóról való bizonyossága?

Írd fel a táblára a következő befejezetlen mondatot, és kérd meg a tanulókat, mondják el, hogyan egészítenék ki: **Ha elfogadjuk Jézus Krisztust mint a Messiást, akkor _____**.

Néhány válasz után kérj meg egy tanulót, hogy olvassa fel a következő kijelentést David O. McKay elnöktől (1873–1970):

„Amit a szívetekben őszintén gondoltok Krisztusról, az fogja meghatározni, hogy kik vagytok, és az fogja nagy mértékben meghatározni, hogy milyenek lesznek cselekedeteitek. Senki sem tanulmányozhatja ezt az isteni személyiséget, senki sem fogadhatja el tanításait anélkül, hogy tudatára ne ébredne egy felemelő, kifinomító hatásnak a bensőjében” (*Az egyház elnökeinek tanításai: David O. McKay* [2003]. 8.).

Adj időt a tanulóknak, hogy leírják, mit gondolnak Krisztusról. Kérd meg néhányukat, hogy osszák meg, amit leírtak.

Biztasd a tanulókat, gondolják át, mit tehetnének ezen a héten, hogy kimutassák a Jézus Krisztusba vetett hitüket.

Tanulói olvasmányok

- Máté 21:1–11; Lukács 4:16–24; János 6:5–15, 31–32, 49–53, 66–69.
- G. Homer Durham, “Jesus the Christ: The Words and Their Meaning,” *Ensign*, May 1984, 14–16.

15. LECKE

Jézus Krisztus bevezette az úrvacsorát

Bevezetés

Az Élő Krisztus: Az apostolok bizonyossága azt mondja, hogy „[Jézus Krisztus] nagyszerű engesztelő áldozatának emlékeztetőjeként bevezette az úrvacsorát” (*Liahóna*, 2000.

ápr. 2.). Az úrvacsorából véve emlékezünk rá, hogy a Szabadító minden pórusból vérzett és meghalt értünk; és megújítjuk az Úrral kötött szövetségeinket.

Háttérolvasmányok

- Dallin H. Oaks: Az úrvacsoragyűlés és az úrvacsora. *Liahóna*, 2008. nov. 17–20.
- Jeffrey R. Holland, “This Do in Remembrance of Me,” *Ensign*, Nov. 1995, 67–69.

Javaslatok a tanításhoz

Máté 26:26–28; Lukács 22:15

Jézus Krisztus új szövetséget hozott létre

Tedd ki az ide tartozó képet, vagy egy másik képet az utolsó vacsoráról, és kérd meg a tanulókat, hogy mondják el, milyen eseményt ábrázol a kép.

majd kérdezd meg tőlük:

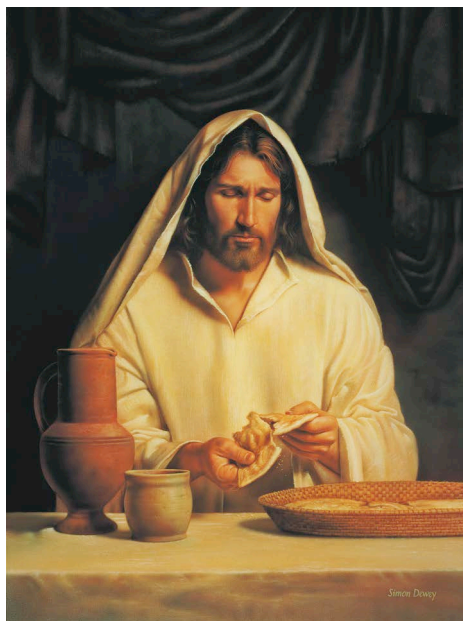
- Hogyan éreznék magatokat, ha a Szabadító maga készítené elő, áldaná meg és osztaná ki nektek az úrvacsorát?

Kérj meg egy tanulót, hogy olvassa fel a Lukács 22:15-öt. Buzdítsd az osztályt, hogy az óra alatt gondolják át, vajon miért akarta az apostolaival tölteni a Szabadító a húsvétot.

Kérj meg egy tanulót, hogy olvassa fel a Máté 26:26–28-at, az osztály pedig kövesse a szöveget. Beszéljétek meg a következő kérdést:

- Ha Jézus itt új szövetséget hozott létre, akkor azzal vajon milyen szövetséget váltott fel?

A következő háttér-információk hasznosak lehetnek a beszélgetésekhez: Az ősi időkben, amikor Jehova szövetséget kötött Izráel gyermekeivel, Mózes megismertette velük Jehova szavait, és a nép szövetséget kötött, hogy betartja azokat. Ezt követően Mózes állatáldozatot mutatott be, vett az állat véréből, és a

népre hintette azt, mondván: „Ímé a szövetségnek vére, melyet az Úr kötött ti veletek” (lásd 2 Mózes 24:3–8). Jézus Mózes kijelentésére célzott, amikor azt tanította, hogy vérenek ontásával új szövetséget hoz létre Izrael gyermekeivel (éppen úgy, ahogyan az állatok vérenek széthintése Izrael gyermekeinek Jehovával való régi szövetségekötését jelképezte). Amikor Jézus az apostolainak nyújtotta a pohár bort, a régi szövetség beteljesedését és az új létrehozását jelezte (lásd Zsidók 9:12–15). Mózes törvénye (a régi szövetség) sok szempontból a Messiás fenséges próféciaja volt. Ennek a prófécianak Jézus Krisztus volt a beteljesedése (lásd 2 Nefi 11:4; Jákób 4:5; Alma 34:13–14), különösen abban az értelemben, hogy engesztelő áldozata által elérte ennek a törvénynek a végső célját.

- Mire összpontosítja figyelmünket a régi és az új szövetségben is a vér felajánlása? (Jézus Krisztus engesztelésére és vérenek ontására a bűneink bocsánatáért.)

Tedd ki a következő idézetet Dallin H. Oaks eldertől a Tizenkét Apostol Kvórumából, és kérj meg egy tanulót, hogy olvassa fel:

„Az úrvacsora szertartása váltotta fel a mózesi törvények szerinti véres és égő áldozatokat, melyhez a Szabadító egyben egy ígéretet is fűzött: »És aki megtört szívvel és töredelmes lélekkel jön hozzám, azt tüzzel és a Szentlélekkel fogom megkeresztelni« (3 Nefi 9:20)” (Az úrvacsoragyűlés és az úrvacsora. *Liahóna*, 2008. nov. 19.).

- Hogyan foglalnátok össze az utolsó vacsoráról eddig megbeszélte igazságokat? (Miközben a tanulók válaszolnak, hangsúlyozd ki, hogy **Jézus Krisztus beteljesítette a régi szövetséget, és az úrvacsorával létrehozta az új szövetséget.**)

Lukács 22:14–20; 3 Nefi 18:7, 11

Az úrvacsora segít nekünk emlékezni a Szabadítóra

A tanulók alkossanak párokat. Kérd meg őket, hogy olvassák el a Lukács 22:19–20-at és a 3 Nefi 18:7, 11-et, és keressenek egy további (az új szövetség létrehozása mellett) indokot arra, amiért a Szabadító bevezette az úrvacsorát. Beszéljétek meg a következő kérdéseket:

- Milyen indokot mondott a Szabadító, miért vezeti be az úrvacsorát? (A tanulók határozzák meg a következő igazságot: **Az úrvacsorából véve emlékezünk a Szabadítóra.**)
- Miért fontos úrvacsoravételkor erőfeszítést tennünk a Szabadítóra történő emlékezésre?
- Mi értelme van az úrvacsorának akkor, ha nem emlékezünk a Szabadítóra és arra, hogy mit tett értünk?

Megteheted, hogy minden tanulónak adsz egy példányt a következő kiosztandó anyagból, mely egy beszéd részleteit tartalmazza Jeffrey R. Holland eldertől a Tizenkét Apostol Kvórumából. Kérd meg a tanulókat, hogy

olvassák el magukban a kiosztott anyagot. Elegendő idő eltelte után beszéljétek meg a következő kérdéseket:

- Milyen tanácsokat adnátok annak, akinek nehezebb esik a Szabadítóra és áldozatára összpontosítani az úrvacsora megáldása és kiosztása alatt? (Miközben a tanulók válaszolnak, rámutathatsz, hogy ha a hét folyamán keressük annak lehetőségét, hogy a Szabadító életére és szolgálatára gondoljunk, akkor könnyebb lesz nekünk vasárnap az úrvacsora megáldása és kiosztása alatt Őreá összpontosítani.)
- Milyen áldásokat éreztetek már amiatt, hogy megpróbáltatok úrvacsoravételkor emlékezni a Szabadítóra és az engesztelésére?

1 Korinthusbeliek 11:27–30; 3 Nefi 18:28–29; 20:8–9

Amikor érdemesen veszünk az úrvacsorából, azzal megújítjuk a szövetségünket

Kérd meg a tanulókat, hogy olvassák és hasonlítsák össze magukban az 1 Korinthusbeliek 11:27–30-at, és a 3 Nefi 18:28–29; 20:8–9-at, és nézzék meg, milyen figyelmeztetésre lelnek az úrvacsorával kapcsolatban. Majd kérdezd meg:

- Miért nem bölcs dolog érdemtelenül venni az úrvacsorából?

Hasznos lehet, ha megosztod a következő idézetet John H. Groberg eldertől a Hetvenektől, aki elmagyarázta, mit jelent érdemesen venni az úrvacsorából:

„Ha jobbak szeretnénk lenni (vagyis bűnbánatot szeretnénk tartani), de nem vagyunk papsági korlátozás alatt, akkor véleményem szerint érdemesek vagyunk. Ha azonban nem vágyunk rá, hogy jobbak legyünk, ha nem szándékozunk követni a Lélek útmutatását, akkor fel kell tennünk magunknak a kérdést: Érdemesek vagyunk rá, hogy vegyünk, vagy csak kigúnyoljuk az úrvacsora igazi célját, azt, hogy elősegítse a személyes bűnbánatot és fejlődést?” (“The Beauty and Importance of the Sacrament,” *Ensign*, May 1989, 38).

- Milyen áldásokat kapnak, akik arra érdemesen vesznek belőle? (Lásd 3 Nefi 20:8–9.) (Győződj meg róla, hogy a tanulók értik, hogy **ha imádságos és bűnbánó lélekkel veszünk az úrvacsorából, akkor éppen úgy bűnbocsánatot nyerhetünk, mint amikor megkeresztelkedtünk.**)

Tedd ki a következő idézetet Dallin H. Oaks eldertől a Tizenkét Apostol Kvórumából, és kérj meg egy tanulót, hogy olvassa fel:

„A keresztelést követően további megtisztításról való gondoskodás nélkül mindegyikünk elvesz a lelki dolgok számára. Nem birtokolhatjuk a Szentlélek társaságát, és az utolsó ítéletnél »ki kell, hogy tartsanak mindörökre« (1 Ne. 10:21). Milyen hálásak vagyunk, hogy az Úr biztosított egy folyamatot egyháza minden egyes megkeresztelt tagja számára ahhoz, hogy időnként megtisztuljanak a bűn mocskától. Az úrvacsora elengedhetetlen része ennek a folyamatnak” (lásd Az ároni papság és az úrvacsora. *Liahóna*, 1999. jan. 44.).

- Oaks elder szerint miért olyan fontos evangéliumi szertartás az úrvacsora?

A következő idézetet is oszd meg Oaks eldertől:

„Parancsolatot kaptunk, hogy bánjuk meg bűneinket, megtört szívvel és töredelmes lélekkel jöjjünk az Úrhoz, és vegyünk az úrvacsorából annak szövetségei szerint. Amikor így megújítjuk a keresztkedéskor kötött szövetségeinket, az Úr megújítja keresztelésünk megtisztító hatását. Így megtisztulunk, s Lelke mindig velünk lehet. Ennek fontossága nyilvánvaló az Úrnak abban a parancsolatában, hogy minden héten vegyünk az úrvacsorából (lásd T&S 59:8–9)” (lásd Az ároni papság és az úrvacsora. *Liahóna*, 1999. jan. 44.).

Elmagyarázhatod, hogy amikor arra érdemesen veszünk az úrvacsorából, akkor „minden olyan szövetséget megújítunk, melyet az Úrral kötöttünk” (Delbert L. Stapley, in Conference Report, Oct. 1965, 14; kiemelés hozzáadva; lásd még L. Tom Perry: Míg vesszük az úrvacsorát. *Liahóna*, 2006. máj. 41.).

Kérd meg a tanulókat, hogy nézzék át a Lukács 22:15-öt, majd kérdezd meg:

- Ha valaki megkérdezné tőletek, szerintetek miért akarta Jézus annyira az apostolaival tölteni a húsvétot, akkor mit válaszolnátok? Milyen bizonytságot tennétek?

Tegyétek bizonytságot arról, hogy ha emlékezünk Jézus Krisztusra és az engesztelő áldozatára, és ha arra érdemesen veszünk az úrvacsorából, akkor megújítjuk az Istennel kötött szövetségeinket. Buzdítsd a tanulókat, hogy gondolják át, egyénileg miként ajánlhatnának fel az úrvacsoravételkor megtört szívet és töredelmes lelket. Tárd eléjük annak kihívását, hogy tegyék rendszeres lelki élménnyé az úrvacsora szertartását.

Tanulói olvasmányok

- Máté 26:26–28; Lukács 22:17–20; 1 Korinthusbeliek 11:27–30; 3 Nefi 18:1–11, 28–29; 20:8–9; Tan és a szövetségek 20:75–79.
- Dallin H. Oaks: Az úrvacsoragyűlés és az úrvacsora. *Liahóna*, 2008. nov. 17–20.

Részletek Jeffrey R. Holland “This Do in Remembrance of Me” [Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre] című beszédéből.

„Ha az emlékezés a legfőbb feladatunk, vajon mi juthat eszünkbe, amikor felajánlják nekünk ezeket az egyszerű és becses jegyeket?

Emlékezhünk a Szabadító halandóság előtti életére és mindenre, amiről tudjuk, hogy a nagy Jehovaként, a menny és a föld, és minden azokon lévő dolog teremtőjeként tett. Emlékezhünk arra, hogy a mennyei nagy tanácsban is szeretett bennünket és csodálatosan erős volt, hogy ott is győzedelmeskedtünk, Krisztus hatalma és a Bárány vérébe vetett hitünk által (lásd Jel. 12:10–11).

Emlékezhünk halandó születésének egyszerű fenségességére. [...]

Emlékezhünk Krisztus csodáira, valamint tanításaira, gyógyítására és segítségére. Emlékezhünk arra, hogy visszaadta a vakok látását, a süketek hallását, és meggyógyította a sántákat, a bénákat és a meggyomorodottakat. Így azokon a napokon, amikor úgy érezzük, hogy fejlődésünk megtorpant, és örömünk és tekintetünk elhomályosodott, állhatatosan törekedhetünk előre Krisztusban. [...]

Emlékezhünk arra, hogy a Szabadító még egy ilyen komoly küldetés során is örömet lelt az életben; élvezte az embereket, és azt mondta a tanítványainak, hogy bizakodjanak és örvendezzenek. Azt mondta, hogy örvendjünk úgy az evangéliumnak, mintha nagy kincset találtunk volna, egy valódi nagy értékű gyöngyöt az ajtónk előtt. [...]

Emlékezhünk rá, hogy Krisztus barátainak nevezte a tanítványait. [...]

Emlékezhünk – és emlékeznünk is kell – mindazokra a csodálatos dolgokra, amelyek életünkben értek minket, és hogy »minden jó dolog Krisztustól származik« (Moró. 7:24). [...]

Lesznek olyan napok, amelyek okot adnak rá, hogy emlékezzünk rá, milyen durván bántak velem, milyen elutasításban volt része, és milyen igazságtalanságot – ő, milyen igazságtalanságot – szenvedett el. Amikor pedig mi is szembe találjuk magunkat ezekkel, emlékezhünk arra, hogy Krisztust mindenütt nyomorgatták, de nem szomorkodott; problémák terhelték, de nem esett kétségbe; üldözték, de nem hagyták el; megtiporták, de el nem veszett (lásd 2 Kor. 4:8–9).

Amikor ilyen nehéz idők jönnek, emlékezhünk rá, hogy Jézusnak mindenképp alá kellett szállnia, mielőtt fölénk emelkedhetett volna, és hogy mindenféle fájdalmat, megpróbáltatást és kísértést szenvedett el, hogy irgalom tölthesse el és tudhassa, hogyan segítse meg népét a gyengeségeikben (lásd T&Sz 88:6; Alma 7:11–12).

Akik megtántorodnak vagy megbotlanak, azok mellett ott van, hogy megtámassza és megerősítse őket. Végül pedig ott lesz, hogy megmentsen bennünket, és mindezért az életét adta. [...]

Minderre emlékezhünk, amikor egy térdelő fiatal pap arra szólít fel bennünket, hogy mindig emlékezzünk Krisztusra” (*Ensign*, Nov. 1995, 67–69).

16. LECKE

A Szabadító kiengesztelt az egész emberiség bűneiért

Bevezetés

„[Jézus Krisztus] életét adta, hogy kiengeszteljen az egész emberiség bűneiért. Nagyszerű ajándékot adott mindazokért és mindazok helyett, akik valaha is élnek a földön” (Az élő Krisztus: Az apostolok bizonyossága. *Liahóna*, 2000. ápr. 2.). Richard G. Scott elder a Tizenkét Apostol Kvórumából azt tanította: „Az engesztelés nélkül Mennyei Atyánk boldogságtervét nem lehetett volna teljes mértékben

működésbe hozni” (Ő él! Neve legyen áldott! *Liahóna*, 2010. máj. 76.). Ez a lecke a Szabadító nagyfokú szenvedésére összpontosít, mely a Gecsemánéban kezdődött és a kereszten érte el tetőpontját, továbbá leírja, hogyan segíthet nekünk Jézus Krisztus legyőzni a bűneinket, és erősít meg minket a mindennapi életben az engesztelése által.

Háttérolvasmányok

- David A. Bednar: Az engesztelés és a halandóság útja. *Liahóna*, 2012. ápr. 40–47.
- Jeffrey R. Holland: Jézus Krisztus engesztelése. *Liahóna*, 2008. már. 32–38.

Javaslatok a tanításhoz

Márk 14:33–36; Lukács 22:39–44; 2 Nefi 9:21

Jézus Krisztus saját akaratóból szenvedte el az engesztelés gyötrődését

Kezdheted az órát azzal, hogy megkéred a tanulókat az Ámulok Jézus szeretetén (*Himnuszok*, 115. sz.) vagy egy másik, a Szabadítóról szóló himnusz eléneklésére. Azután a tanítás elkezdésekor kérdezd meg:

- Hogyan készítek fel benneteket az Ámulok Jézus szeretetén (vagy egy másik, a Szabadítóról szóló) himnusz eléneklésére Jézus Krisztus engesztelésének a tanulmányozására?

Kérd meg a tanulókat, hogy olvassák el magukban a Márk 14:33–36-ot, és keressenek olyan kifejezéseket, melyek leírják, milyen volt a Szabadító szenvedése a Gecsemánéban. Sorold fel a táblán a tanulók által megnevezett kifejezéseket.

- Milyen jelentést hordoznak számotokra ezek a kifejezések?

Kérd fel a tanulókat, hogy tanulmányozzák a Lukács 22:39–44-et, a 2 Nefi 9:21-et és a Móziás 3:7-et, és keressenek további részleteket a Szabadítónak az engesztelő áldozata során átélt szenvedéseiről. Javasolhatod, hogy a tanulók készítsenek ezek között keresztutalásokat a szentírásukban.

- Milyen fontos igazságot tanítanak ezek a részek a szenvedésről, melyet Jézus elviselt értünk? (A válaszok között szerepeljen a következő igazság: **Jézus Krisztus szenvedése a Gecsemánéban oda vezetett, hogy minden pórusból vér fakadt.**)

Mutass rá, hogy Jézus Krisztus engesztelése magában foglalta a bűneinkért való szenvedését a Gecsemánében és a kereszten, vérének kiontását, a kereszthalálát, valamint a sírból való feltámadását. Az egyik tanuló olvassa fel a következő kijelentést Bruce R. McConkie eldertől a Tizenkét Apostol Kvórumából:

„Nem ismerjük, nem tudjuk elmondani, egyetlen halandó elme sem tudja felfogni a teljes jelentőségét annak, amit Krisztus tett a Gecsemánében.

Azt tudjuk, hogy óriási vércseppek hullottak minden pórusából, miközben kiitta azt a keserű poharat, melyet Atyja adott neki.

Tudjuk, hogy olyan mértékű testi és lelki szenvedésen ment keresztül, amelyet az ember nem lenne képes elviselni, mert belehalna. [...]

Tudjuk, hogy a végtelen teher súlya okozta fájdalomtól és kínoktól reszketve a földre borult, és azt kívánta, hogy ne kelljen kiinnia a keserű poharat” (A Gecsemáné tisztítóereje. *Liahóna*, 2011. ápr. 57.).

- Milyen érzések vannak bennetek azon szenvedés vonatkozásában, melyet a Gecsemánében és a kereszten élt át Jézus Krisztus?

János 15:13; 1 Péter 3:18; Tan és a szövetségek 19:15–19

Jézus azért szenvedett, hogy nekünk ne kelljen úgy szenvednünk, ahogyan ő szenvedett

Tedd fel a következő kérdést:

- Szerintetek miért volt hajlandó Jézus oly sokat elszenvedni értünk?

Kérd meg a tanulókat, hogy tanulmányozzák magukban a János 15:13-at; az 1 Péter 3:18-at; és a Tan és a szövetségek 19:15–19-et, és keressenek indokokat arra, hogy miért szenvedte el Jézus Krisztus saját akaratából az engesztelés fájdalmait.

Elegendő idő eltelte után kérd meg a tanulókat, hogy mondják el, mit fedeztek fel. Miközben a tanulók válaszolnak, válaszaikat a következők szerint össze is foglalhatod a táblán:

Hogy megmutassa irántunk érzett nagy szeretetét.

Hogy nekünk ne kelljen teljes mértékben szenvednünk a bűneinkért.

Hogy lehetővé tegye számunkra a bűnbánatot és a bűnbocsánat elnyerését.

Hogy dicsőítse az Atyát.

Hogy lehetővé tegye számunkra az Istenhez való visszatérést.

Hogy Istenhez vigyen bennünket.

A következő kérdések feltevésénél adj időt a tanulóknak válaszaik átgondolására, mielőtt válaszadásra kérnéd őket! (Emlékeztess a tanulókat, hogy ha megtanulják átgondolni azt, amit felfedeznek a szentírásokban, akkor a Lélek gyakran további igazságokat is kinyilatkoztat majd nekik.)

- Mit tanítanak nektek Jézus Krisztusról szenvedésének ezen indokai?
- Ezek az indokok hogyan vonatkoznak rátok, személyesen?

Hangsúlyozd ki a tanulóknak, hogy az engesztelés által Jézus Krisztus a helyettesünké vált – a helyünkre lépett, átvállalta a terhünket, szenvedett a bűneinkért. Pál apostol így fogalmazta meg ezt: „Mert azt [Jézus Krisztust, a Fiút], a ki bűnt nem ismert, [az Atyaisten] bűnné tette értünk, hogy mi Isten igazsága legyünk ő benne” (2 Korinthusbeliek 5:21). Olyan ez, mintha Urunk és Szabadítónk a következő ajánlatot tette volna mindannyiunknak: „Jőjjetek hozzám, én elveszem a bűneiteket, és nektek adom az én igazlelkűségemet.”

Tegyéél bizonyosságot arról, hogy mivel Jézus Krisztus véghezvitte az engesztelést, megbocsáttathatnak a bűneink, ha bűnbánatot tartunk. Értünk hozott áldozata elkészítette számunkra az utat, melyen visszatérve örök családi egységben Mennyei Atyánkkal élhetünk. Jézus Krisztus a Mennyei Atya iránt és irántunk érzett hatalmas szeretete miatt végezte el az engesztelést. Buzdítsd a tanulókat, hogy gondolják át, hogyan kereshetnék és élvezhetnék még hatékonyabban életükben az engesztelés áldásait.

Alma 7:11–13

Jézus Krisztus engesztelése elérhetővé teszi számunkra a kegyelmét és a képessé tevő hatalmát.

Tedd ki a következő idézetet Neal A. Maxwell eldertől a Tizenkét Apostol Kvórumából, és kérj meg egy tanulót, hogy olvassa fel:

„Amikor teljes mértékben rá zúdult a gyötrelem, az annyira sok, annnyival rosszabb volt annál, amit akár az Ő páratlan értelme valaha is el tudott képzelni. [...]

Minden – múltbéli, jelenlegi és jövőbeli – halandó bűn egymásra halmozott súlya erre a tökéletes, bűntelen és érzékeny Lélekre nehezedett. Valahogy minden gyengeségünk és betegségünk is részét képezte az engesztelés rettenetes aritmetikájának. (Lásd Alma 7:11–12; Ésa. 53:3–5; Máté 8:17.) [...]

Szenvedése – mely mintha a *hatalmas* és a *végtelen* szorzata lett volna – okozta a kereszten azt a lelke legmélyéről érkező kiáltást, mely az elhagyatottság kiáltása volt. (Lásd Máté 27:46.)” (“Willing to Submit,” *Ensign*, May 1985, 72–73).

- Mit gondoltok, mit értett Maxwell elder „az engesztelés rettenetes aritmetikája” kifejezés alatt?
- Mit mondott Maxwell elder, a bűneink mellett még mi gyarapította a Szabadító szenvedéseit?

Kérj meg egy tanulót, hogy olvassa fel az Alma 7:11–13-at, a többiek pedig kövessék a szöveget, és nézzék meg, vajon a halandóság még milyen állapotai miatt szenvedett a Szabadító. A tanulók mondják el, mit találtak, te pedig sorold fel a táblán a válaszaikat. (A válaszok között lehet: fájdalom, megpróbáltatás, kísértés, betegség, gyengeség és halál.) Beszéljétek meg, mi jellemzi ezeket az állapotokat,

és hogyan áldhat meg bennünket Jézus Krisztus a Szentlélek által, amikor megtapasztaljuk ezeket.

Az egyik tanuló olvassa fel a következő kijelentést David A. Bednar eldertől a Tizenkét Apostol Kvórumából:

„A Szabadító nemcsak a bűneinkért, hanem azon egyenlőtlenségeinkért, méltánytalanságokért, fájdalmakért, kínokért és érzelmi gyötrelmekért is szenvedett, melyek oly gyakran sanyargatnak bennünket. Nincs olyan fizikai fájdalom, lelki kín, lelki szenvedés, erőtlenség vagy gyengeség, melyet ti és én valaha is megtapasztalunk ezen a halandó utazásunkon, melyet a Szabadító meg ne tapasztalt volna először. Talán egy gyenge pillanatunkban így kiáltunk fel:

»Senki nem érti meg. Senki nem tudja.« Talán senki nem is tudja – az emberek közül. De Isten Fia tökéletesen tud és ért mindent, mert Ő már jóval előttünk érezte és viselte a terheinket. És mivel Ő megfizette ezt a végső árat és viselte ezt a terhet, tökéletes empátiával rendelkezik, és életünk számos területén kinyújthatja felénk irgalmas karját. Ő képes felkarolni, megérinteni, megsegíteni... és megerősíteni minket, hogy többé váljunk, mint valaha is tudnánk; segíteni nekünk megtenni azt, amire soha nem lennénk képesek, ha csak a saját erőnkre hagyatkoznánk” (Az engesztelés és a halandóság útja. *Liahóna*, 2012. ápr. 47.).

Kérdezd meg a tanulóktól, hogyan összegeznék Bednar elder tanításait. majd kérdezd meg:

- Hogyan adnak nekünk módot a Mennyei Atyánk jelenlétébe való visszatérésre az engesztelés által elérhető áldások? (Miközben a tanulók válaszolnak, hangsúlyozd ki, hogy **Jézus Krisztus engesztelése miatt a Szentlélek által vigaszt és erőt nyerhetünk mindenféle fájdalom, megpróbáltatás és kísértés elszenvedéséhez [lásd Alma 7:11].**)

Hogy segíts a tanulóknak megérteni a Szabadító képessé tevő hatalmát, vagyis kegyelmét, kérd meg őket, hogy mindenki tanulmányozzon egyet a következő szentírásrészekből, és készüljön fel annak elmondására, hogy mit tudott meg. (Ezeket a hivatkozásokat fel is írhatod a táblára.)

2 Korinthusbeliek 12:7–10

Móziás 3:19

Móziás 24:10–15

Alma 31:24–25, 31–33, 38

Ether 12:27

Elegendő idő eltelte után kérdezd meg:

- Gondoljátok át, milyen módokon erősítette meg Jézus Krisztus az engesztelés által azokat az embereket, akikről szó van ezekben a szentírásrészekben. Ti kaptatok már hasonlóképpen erőt? Egy ismerősötök? Mikor?

- Miért fontos értenünk, hogy elérhető számunkra Jézus Krisztus képessé tevő hatalma?

Tedd ki a következő idézetet Richard G. Scott eldertől a Tizenkét Apostol Kvórumából, és kérj meg egy tanulót, hogy olvassa fel:

„Sürgetően fontos, hogy megerősítsük a Jézus Krisztus engesztelésének jelentőségéről való tudásunkat, hogy az életünk építményének rendíthetetlen alapjává válhasson. [...]

Nyomatékosan buzdítalak benneteket, alakítsatok ki egy személyes tanulási tervet, hogy képesek legyetek jobban megérteni és méltányolni Jézus Krisztus Szabadítónkként és Megváltónkként tökéletesen betöltött mennyei elhívásának páratlan, örök és végtelen következményeit” (Ő él! Neve legyen áldott! *Liahóna*, 2010. máj. 77.).

Befejezésként buzdítsd a tanulókat, hogy alakítsanak ki egy személyes tanulási tervet Jézus Krisztusról és az Ő engeszteléséről.

Tanulói olvasmányok

- Márk 14:33–36; Lukács 22:39–46; János 15:13; 1 Péter 3:18; 2 Nefi 9:21; Móziás 3:7; Alma 7:11–13; Tan és a szövetségek 19:15–20.
- David A. Bednar: Az engesztelés és a halandóság útja. *Liahóna*, 2012. ápr. 40–47.

17. LECKE

A Szabadító szenvedett és meghalt a Kálvária keresztjén

Bevezetés

Haladó szolgálata végéhez közeledve a Szabadítót „hamis vádak alapján letartóztatták és ítélték felette, bűnösnek mondták ki, hogy megnyugtassák a tömeget, s arra ítélték, hogy meghaljon a Kálvária keresztjén” (Az élő Krisztus: Az

apostolok bizonyossága. *Liahóna*, 2000. ápr. 2.). Ebben a leckében azt a fontos igazságot hangsúlyozzuk, hogy Jézus Krisztus maga *engedte*, hogy szenvedjen és meghaljon mások keze által, senki emberfia nem vette el tőle az életét.

Háttérolvasmányok

- Jeffrey R. Holland: Senki nem volt Vele. *Liahóna*, 2009. máj. 86–88.

Javaslatok a tanításhoz

Máté 27:26–54; János 10:11–18; 19:10–11; 1 Nefi 19:9

Jézus Krisztusnak hatalmában állt letennie az életét

Tedd ki A keresztre feszítés képet (*Evangéliumi művészeti könyv* [2009]. 57. sz.; lásd még LDS.org).

A tanulók képzeljék el, hogy ott vannak a hithű jelenlévők között a képen, miközben felolvasod a Máté 27:26–54-et. Buzdítsd a tanulókat, hogy kövessék a szöveget, és gondolják át, milyen lehetett szemtanúja lenni Jézus Krisztus keresztre feszítésének. Az olvasás befejeztével kérd meg a tanulókat, hogy mondják el, szerintük milyen gondolatok és érzések támadtak ezekben a szemtanúkban. Jó néhány válasz után kérdezd meg az osztálytól:

- Bennetek milyen érzések vannak a Szabadító iránt, miután elolvastuk és megbeszéltük ezt a beszámolót?

Kérd meg a tanulókat, hogy olvassák el magukban a János 10:11, 17–18-at. Elegendő idő eltelte után kérdezd meg:

- Mit tanítanak ezek a versek a keresztre feszítésről és Jézus Krisztus haláláról? (Győződj meg róla, hogy a tanulók értik, hogy **Jézus Krisztus hatalmat kapott az Atyától élete letételére és újra felvételére.**)

Tedd ki a következő tanítást James E. Talmage eldertől a Tizenkét Apostol Kvórumából, és kérj meg egy tanulót, hogy olvassa fel:

„[Jézus] halhatatlan eredetének természetes következményeként, mivel halhatatlan Apa földre született Fia volt, nem volt kitéve a halálnak, csak ha Ő adta meg magát annak. Jézus a Krisztus életét nem lehetett elvenni, csak úgy, hogy Ő is akarta és hagyta. Örökölte élete letételének a hatalmát, valamint megölt testének halhatatlan állapotban való felvételének a hatalmát” (*Jesus the Christ*, 3rd ed. [1916], 418).

Kérj meg egy tanulót, hogy olvassa fel hangosan a Máté 26:53–54-et, egy másikat pedig, hogy olvassa fel hangosan a János 19:10–11-et. A tanulók kövessék a szöveget, és hasonlítsák össze a két részt.

- A Mátéban található beszámoló szerint milyen segítség állt Jézus Krisztus rendelkezésére?
- Mit tudunk meg a Jánosban található versekből? (A tanulók fogalmazhatnak másképp is, de határozzák meg a következő tant: **Senki emberfia nem vehette el Jézus Krisztus életét; saját akaratából szenvedte el a halált.**)
- Ha Jézus angyalok seregeit is segítségül hívhatta volna, akkor szerintetek miért engedte, hogy keresztre feszítsék?

Kérj meg egy tanulót, hogy olvassa fel hangosan az 1 Nefi 19:9-et, az osztály pedig mondja meg, mit jelent az *eltűri* szó. (Az *eltűri* szó itt azt jelenti, hogy megengedi, hagyja. Javasolhatod a tanulóknak, hogy az 1 Nefi 19:9 mellé írják oda a szentírásuk margójára: „hagyja”.)

- Miért hagyta maga a Szabadító, hogy keresztre feszítsék?

Kiteheted a következő idézetet Alexander B. Morrison eldertől a Hetvenektől, és megkérhatsz egy tanulót, hogy olvassa fel:

„Az Isten minden gyermeke iránti szeretete vezette Jézust, egyedülként az ő büntelen tökéletességében, hogy magát váltságdíjként felkínálja mások bűnei ellenében. [...] Akkor ez volt a végső ok, amely Jézust a földre hozta, hogy »szenvedjen, vérezzen és meghaljon az emberért« [”’Tis Sweet to Sing the Matchless Love,” *Hymns*, no. 176]. [Eljött]..., hogy megfizessen a bűneinkért, felemeltessék a keresztre, hogy minden embert magához [vonzhasson] (lásd 3 Ne. 27:14)” („Azért jöttem e világra”. *Liahóna*, 2000. jan. 29–30.).

Mutass rá, hogy Jézus Krisztus az Ő Atyja iránti hatalmas szeretete, valamint az irántunk érzett szeretete miatt szenvedte el a keresztre feszítést. majd kérdezd meg:

- Amikor esetleg nehéz dolgokat tapasztaltok meg, hogyan segít nektek kitartani az a tudat, hogy a Szabadító az Atyja és az irántunk érzett szeretete miatt saját akaratából alávetette magát a keresztre feszítésnek?

Máté 27:46; Lukács 23:34–46; János 19:26–30*Jézus Krisztus befejezte halandó küldetését*

Hogy segíts a tanulóknak jobban megérteni, milyen volt a keresztre feszítés általi halál, megoszthatod a következőket:

„Úgy tűnik, a keresztre feszítés általi halál magában foglalt minden olyan borzalmat és rettenetet, melyet a fájdalom és a halál csak okozni képes – a szédülést, görcsöt, szomjúságot, éhséget, kialvatlanságot, seblázat, merevgörcsöt, nyilvános megségyenülést, hosszadalmas gyötrelmet, a halál közeledtének rettenetét, a kezeletlen sebek üszkösödését – mindezt addig fokozva, míg már az elviselhetetlenség határát súrolja, de még azelőtt, hogy az elszenvédőjének enyhülést nyújthatna az eszméletvesztés. A természetellenes testtartás minden mozdulatot fájdalmassá tett; a szétmarcangolt erek és összezúzott inak szünni nem akaróan, lüktetően fájtak; a sebek begyulladtak és fokozatosan üszkösödtek; az ütőerek a többletterheléstől feldagadtak – különösen a fej és a has területén; és miközben egyre fokozódott e szenvedések mindegyike, társult hozzájuk az égető és elemésztő szomjúság elviselhetetlen kínja; és mindezen testi komplikációk olyan belső izgalmi állapotot és szorongást idéztek elő, mely a halált magát – a rettenetes ismeretlen ellenséget, melynek közeledtétől leginkább irtózik az ember – már kívánatos, pompás felmentő seregnek mutatta.

Ilyen volt az a halál, melyre Krisztust ítélték” (Frederic W. Farrar, *The Life of Christ* [1964], 641).

Mondd el a tanulóknak, hogy Jézus Krisztus hét dolgot mondott, míg a kereszten volt. Írd fel a táblára a következő hivatkozásokat (a zárójelben lévő idézeteket még ne), és kérd meg a tanulókat, hogy mindenki keressen ki néhányat és találja meg, mit mondott Jézus:

Lukács 23:34 („Atyám! Bocsásd meg nekik; mert nem tudják mi cselekesznek.”)

Lukács 23:43 („Bizony mondom néked: Ma velem leszel a paradicsomban.”)

János 19:26–27 („Asszony, ímhol a te fiad! ...Ímhol a te anyád!”)

Máté 27:46 („Én Istenem, én Istenem! miért hagytál el engemet?”)

János 19:28 („Szomjúhozom.”)

János 19:30 („Elvégeztetett!”)

Lukács 23:46 („Atyám, a te kezeidbe teszem le az én lelkemet.”)

Amikor a tanulók elmondják, mit találtak, más megfogalmazásban írd fel ezeket a kifejezéseket a táblára a hozzájuk tartozó hivatkozások mellé. majd kérdezd meg tőlük:

- Mit árulnak el ezek a kijelentések a Szabadítóról és arról, hogy min ment át a kereszten?
- Mire utalt Jézus, amikor azt mondta, hogy „elvégeztetett!”? (Teljesítette az engesztelés által megkövetelt végtelen szenvedést. Rámutathatsz a tanulóknak, hogy a Máté 27:50 Joseph Smith-féle fordítása így hangzik: „Jézus pedig ismét nagy fennszóval kiáltván azt mondta: Atyám, bevégeztetett, meglelt a te

akaratom – majd kiadá a lelkét” [lásd az angol nyelvű utolsó napi szent Bibliakiadásban e vers a *lábjegyzetét, mely a* JSF, Máté 27:54]. Jézus csak azt követően halt meg, hogy tudta: már mindent elvégzett, amit az Atya elvárt tőle.)

Kérj meg egy tanulót, hogy olvassa fel a következő idézetet Jeffrey R. Holland eldertől a Tizenkét Apostol Kvórumából:

„Amikor az utolsó fillérig megfizetett, amikor Krisztus hithű elkötelezettsége éppoly nyilvánvalóvá vált, mint amilyen tökéletesen megingathatatlan volt, irgalommal teljes munkája végül »elvégeztetett« [lásd János 19:30]. Habár lehetetlennek tűnt, és senki nem segítette vagy támogatta Őt, a Názáreti Jézus, az élő Isten élő Fia lehetővé tette, hogy élet támadjon ott, ahol mindaddig a halál uralkodott, és örömteli, lelki megváltást hozott a bűn pokoli sötétségéből és kétségbeeséséből. Azon Istenbe vetett hittel, akiről *tudta*, hogy mellette áll, képes volt diadalmasan így szólani: »Atyám, a te kezeidbe teszem le az én lelkemet« [Lukács 23:46]” (Senki nem volt Vele. *Liahóna*, 2009. máj. 88.).

Egy másik tanuló olvassa fel a következő idézetet Robert D. Hales eldertől a Tizenkét Apostol Kvórumából:

„Jézus úgy döntött, hogy nem távozik ebből a világból, míg mindvégig ki nem tartott, és véghez nem vitte a küldetést, melyet az emberiségért végre kellett hajtania. A Kálvária keresztyén Jézus ezzel az egyszerű megállapítással ajánlotta Atyjának a [lelkét]: »Elvégeztetett« (János 19:30). Miután mindvégig kitartott, megszabadult a halandóságtól.

Nekünk is mindvégig ki kell tartanunk” (A keresztes szövetsége: a királyságban és a királyságból valónak lenni. *Liahóna*, 2001. jan. 6.).

- Hogyan segít nekünk ez a két apostol megérteni, hogy mire utalt Jézus, amikor azt mondta, hogy „elvégeztetett!”? (Miután a tanulók válaszoltak, felírhatod a táblára a következő igazságot: **Jézus Krisztus hithűen véghezvitt mindent, aminek a megtételét a halandóságban Mennyei Atyánk megparancsolta neki.**)
- Milyen segítséget nyújthat nekünk az, ha saját nehéz időszakainkban emlékezünk rá, hogy halandó küldetésének beteljesítéséért mivel nézett szembe és miben tartott ki hithűen a Szabadító?
- Hogyan segíthet nektek Jézus példájának szem előtt tartása annak a véghezvitelében, aminek a megtételére születtetek?
- Hogyan mutathatjuk ki nagybecsülésünket mindazért, amit a Szabadító elszenvedett értünk? (A tanulók fogalmazhatnak másképp is, de határozzák meg a következő tantételt: **Azzal mutatjuk ki nagybecsülésünket azért, amit a Szabadító elszenvedett a kereszten, ha példáját követve hithűen mindvégig kitartunk.**)

Kérd meg a tanulókat, hogy gondolják át, mit oszthatnának meg a közösségi médián a Szabadítóval kapcsolatos érzéseikről, és minek a megtétele mellett kötelezik el magukat azért, hogy hűek maradjanak ezekhez az érzésekhez.

Tanulói olvasmányok

- Máté 27:26–54; Lukács 23:34–46; János 10:11–18; 19:10–11, 19–37; 1 Nefi 19:9.
- Jeffrey R. Holland: Senki nem volt Vele. *Liahóna*, 2009. máj. 86–88.

18. LECKE

A Szabadító szolgált a lélekvilágban

Bevezetés

Napjaink apostolai ezt a bizonyóságot tették a Szabadítóról: „Nagyszerű ajándékot adott mindazokért és mindazok helyett, akik valaha is élnek a földön” (Az élő Krisztus: Az apostolok bizonyossága. *Liahóna*, 2000. ápr. 2.). A Szabadító engesztelő áldozata és a lélekvilágban végzett szolgálata

miatt Isten minden olyan gyermekének, aki valaha is élt a földön, lehetősége lesz az evangélium elfogadására vagy elutasítására. Ebből a leckéből a tanulók megtudják, mi volt a Szabadító szerepe a lélekvilágban, és nekünk mi a szerepünk a halottak szabadításában.

Háttérolvasmányok

- Spencer J. Condie: A Szabadító látogatása a lélekvilágba. *Liahóna*, 2003. júl. 26–30.
- Richard G. Scott: A halottak megváltásának öröme. *Liahóna*, 2012. nov. 93–95.

Javaslatok a tanításhoz

Lukács 23:39–43; Tan és a szövetségek 138:11–24

Jézus Krisztus ellátogatott a lélekvilágba

Kiteheted a Jézus temetése című képet (*Evangéliumi művészeti könyv* [2009]. 58. sz.; lásd még LDS.org) és a Mária és a feltámadt Jézus Krisztus képet (*Evangéliumi művészeti könyv*. 59. sz.).

Kérj meg egy tanulót, hogy olvassa fel a következő idézetet Spencer J. Condie eldertől, a Hetvenek tagjától:

„Jézus halálának és feltámadásának tényét alapvető tantételekként hirdetik a keresztény felekezethez tartozók. Azonban az, hogy mit tett Jézus halhatatlan lelke halála után és feltámadása előtt, az utolsó napi szentek kivételével mindenki számára rejtély. És annak jelentősége, amit azokban az órákban tett, hitelvi alapot nyújt a templomok építéséhez szerte a világon. Ráadásul a bizonyosság arról, amit Ő tett, nagy vigaszt nyújthat azoknak, akik egy szerettük halála miatt gyászolnak” (A Szabadító látogatása a lélekvilágba. *Liahóna*, 2003. júl. 26.).

Utalj a képekre, és kérdezd meg az osztálytól:

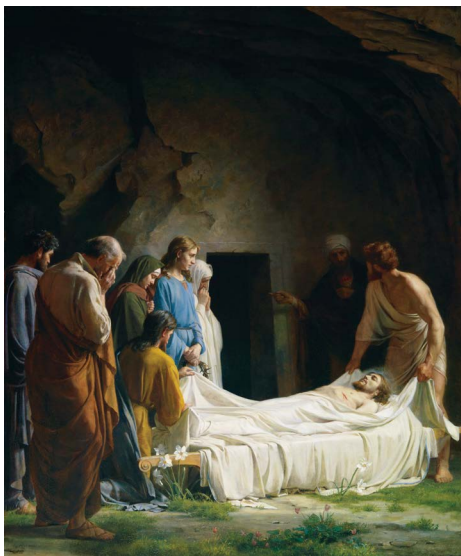
- Mit tett Jézus a temetése és a feltámadása között?

Kérj meg egy tanulót, hogy olvassa fel a Lukács 23:39–43-at.

- Mit mondott a Szabadító a kereszten lévő gonosztevőnek? (Mutass rá, hogy Joseph Smith próféta tanítása szerint a Szabadító szavait inkább így lehetne pontosan visszaadni: „Ma velem leszel a lelkek világában” [in *History of the Church*, 5:424–25]. A Szabadító gonosztevőnek mondott szavait sok keresztény félreérti, és azt mondja, hogy az ember élete végén is meg tud bánni komoly bűnöket. A szentírások azonban azt tanítják, hogy ne halogassuk a bűnbánatunkat.)
- Mire utalnak ezek a szavak, mit fog tenni a Szabadító, míg teste a sírboltban lesz? (Lásd még 1 Péter 4:6.)

Mondd el a tanulóknak, hogy Joseph F. Smith elnök kinyilatkoztatást kapott, mely leírja Jézus Krisztusnak a lelkek világában tett látogatását. Hogy segíts a tanulóknak megérteni ennek a kinyilatkoztatásnak a hátterét, foglalld össze a Tan és a szövetségek 138. szakaszának bevezetését és első 10 versét. Azután kérj meg jó néhány tanulót, hogy egymást váltva olvassák fel a Tan és a szövetségek 138:11–12, 15–16, 18–19 és 23–24-et. Beszéljétek meg a következő kérdéseket:

- E látomás szerint mit tett a Szabadító a temetése és a feltámadása között? (A tanulók fogalmazzák meg, hogy **míg teste a sírboltban volt, Jézus ellátogatott a lélekvilágban az igaz lelkekhez.**)
- Miért töltötte el öröm és vigasság ezeket az igaz lelkeket? (Miközben a tanulók válaszolnak, hangsúlyozd ki a következő igazságot: **Isten terve szerint Jézus Krisztus feltámadása után megváltathatnak a haláltól azok a halottak, akik a halandóságban hithűek voltak.** Rámutathatsz, hogy a Szabadító halála

Krisztus temetése. Készítette: Carl Heinrich Bloch. A National History Museum at Frederiksborg Castle in Hillerød, Denmark jóvoltából. Másolni tilos.

Miért sírsz? © 2015. Készítette: Simon Dewey. Az Altus Fine Art engedélyével felhasználva, altusfineart.com

és feltámadása előtt még nem küldettek misszionáriusok, hogy prédikáljanak a lélekvilágban lévőknek [lásd Lukács 16:19–31; Mózes 7:36–39].)

Tan és a szövetségek 138:20–37

Isten minden gyermekének lehetősége lesz rá, hogy hallja az evangéliumot

Kérd meg a tanulókat, hogy olvassák el magukban a Tan és a szövetségek 138:20–21, 25–28-at, és nézzék meg, milyen kérdésen gondolkozott el Smith elnök. (Megjegyzés: Hogy segíts a tanulóknak meglátni a jó kérdések feltevésének és a válaszok keresésének fontosságát a szentírások tanulmányozása során, mutass rá, hogy a szentírásokban feljegyzett sok kinyilatkoztatás szívből jövő kérdések eredményeként adatott.) Miután a tanulók válaszoltak, kérd meg őket, hogy olvassák el a Tan és a szövetségek 138:29–30-at, és nézzék meg, hogyan hallják majd a börtönben lévő lelkek az evangéliumot. Kérdezd meg:

- Mit tett a Szabadító az igazlelkűek között, míg a lélekvilágba látogatott? (Győződj meg róla, hogy a tanulók megfogalmazzák a következő igazságot: **Míg a lélekvilágban volt, Jézus megszervezte a halottak megváltásának munkáját.**)

A tanulók alkossanak párokat. Kérd meg őket, hogy tanulmányozzák a Tan és a szövetségek 138:30–37-et, és beszéljék meg, miért fontos a *mind* és a mindazok szó a 30, 31. és 37. versben. Elegendő idő eltelte után kérdezd meg:

- Mi volt a Szabadító szolgálatának célja a lélekvilágban? (A tanulók fogalmazzák meg a következő igazságot: **A Szabadító Isten minden gyermeke számára módot adott arra, hogy hallja az evangéliumot és elnyerje az öröm teljességét.**)
- Miért szükséges Isten minden gyermekének prédikálni az evangéliumot? (Lásd T&Sz 138:33–34; 1 Péter 3:18–20.)
- Mit tanít ez nekünk Jézus Krisztus engesztelésének a hatásairól? (Az engesztelés hatásai a lélekvilágba is elérnek.)

Megoszthatod a következő idézetet Joseph Fielding Smith elnöktől (1876–1972):

„[M]i a helyzet azok ezreivel, akik úgy haltak meg, hogy soha nem hallottak Krisztusról, soha nem volt lehetőségük a bűnbánatra és bűneik megbocsátására, soha nem találkoztak az egyház felhatalmazással bíró elderével? Jóravaló keresztény felebarátaink közül sokan azt mondanák, hogy örökre elvesztek. [...]

Ez vajon igazságos lenne? Jogos? Nem! *Az Úr minden embernek lehetőséget fog adni arra, hogy hallja és befogadja az örök életet, vagyis helyet kapjon az ő királyságában*” (Doctrines of Salvation, comp. Bruce R. McConkie, 3 vols. [1954–56], 2:132).

- Miért van jelentőségük ezeknek a lélekvilágról szóló igazságoknak? Mit változtat meg az, hogy tud-e valaki ezekről az igazságokról a lélekvilág vonatkozásában?
- Nektek milyen szempontból jelenthet vigaszt az, hogy tudtok a Szabadítónak a lélekvilágban végzett szolgálatáról?

Segédkezhünk a halottak megszabadításában

Adj minden tanulónak egy példányt „A halottakért végzett utolsó napi munka” című kiosztandó anyagból. Oszd a tanulókat kisebb csoportokra vagy párokra. Kérd meg őket, hogy olvassák el a kiosztott anyagon lévő idézetet, majd keressék ki és beszéljék meg, milyen áldásokat ígér azoknak, akik részt vesznek a halottak megváltásának a munkájában.

Elegendő idő után tedd fel a következő kérdéseket:

- Hogyan segít a halottaknak hozzáférni a Jézus Krisztus engesztelő áldozata által elérhető áldásokhoz az, ha mi részt veszünk a templomi és a családtörténeti munkában?
- Nekünk hogyan segít hasonlóbbá válni a Szabadítóhoz az, ha részt veszünk a halottakért végzett helyettes általi szertartásokban? (Miközben a tanulók válaszolnak, hangsúlyozd ki a következő tantételt: **Ha elhunyt rokonainkért végzett templomi szertartásokban veszünk részt, azzal segédkezhünk a szabadításukban, és megerősödünk az ellenséggel szemben.**)

Megoszthatod Gordon B. Hinckley elnök (1910–2008) azzal kapcsolatos magyarázatát, hogy miben hasonlít a Szabadító megváltó munkájára a halottakért végzett helyettes általi munka:

„Amit az Úr házában végzünk, ...az áll minden általam ismert tevékenység közül legközelebb az Úr áldozatának lelkiségéhez. Miért? Mert olyanok végzik, akik nagylelkűen adnak az idejükből és a javaikból úgy, hogy nem várnak érte köszönetet vagy jutalmat, és olyan valamit tesznek meg másokért, amit azok magukért nem tudnak megtenni” (“A Century of Family History Service,” *Ensign*, Mar. 1995, 62–63; lásd még Abdiás 1:21).

Tereld vissza a tanulók figyelmét a kiosztott anyagon található idézetre, és kérdezd meg:

- Láttatok vagy éreztetek-e már olyan áldást, mely azoknak lett megígérve, akik részt vesznek a halottak megváltásának a munkájában? Mikor?

Kérd meg a tanulókat, hogy csendben gondolják át a következő kérdéseket:

- Ezen ígéretek közül melyikre vágytok most az életetekben, és minek a megtételére álltok készen azért, hogy elnyerjétek?

Intézz felhívást a tanulókhöz, hogy találkozzanak az egyházközségi családtörténeti tanácsadójukkal, és tudjanak meg többet arról, hogy miként végezzenek munkát elhunyt őseikért. Olvasd fel a Tan és a szövetségek 128:22-t, és tegyél bizonyosságot Jézus Krisztus örök szolgálatáról, valamint a halottakért végzett szent munkáról, melynek elrendelésére már a világ megalapítása előtt sor került.

Tanulói olvasmányok

- Lukács 23:39–43; 1 Péter 3:18–20; 4:6; Tan és a szövetségek 128:15, 22; 138:1–37.
- Spencer J. Condie: A Szabadító látogatása a lélekvilágba. *Liahóna*, 2003. júl. 26–30.

A halottakért végzett utolsó napi munka

John A. Widtsoe elder (1872–1952) a Tizenkét Apostol Kvórumából a következőket tanította előre elrendelt küldetésünkről, hogy segédkezzünk Isten fiainak és leányainak a szabadításában:

„A halandóság előtti állapotunkban, a nagy tanács napján megegyeztünk valamiben a Mindenhatóval. Az Úr javasolt egy általa alkotott tervet. Mi elfogadtuk. Mivel a terv minden emberre vonatkozott, mi is társultunk minden olyan személy szabadításának munkájához, aki szerepel a tervben. Akkor és ott beleegyeztünk abba, hogy nemcsak saját magunk szabadítói leszünk, hanem ...az emberiség egész családjának szabadítói. Társaivá váltunk az Úrnak. A terv kivitelezése ekkor már nem csupán az Atya és a Szabadító munkája, hanem a mi munkánk is lett. Közöttünk a legkisebb, a legalázatosabb is társa a Mindenhatónak abban, hogy elérje szabadítás örök tervével kapcsolatos céljait (*“The Worth of Souls,” Utah Genealogical and Historical Magazine, Oct. 1934, 189*)” (in *Doctrine and Covenants and Church History: Gospel Doctrine Teacher’s Manual* [1999], 173).

Richard G. Scott elder a Tizenkét Apostol Kvórumából arra buzdította az egyház fiataljait, hogy végezzenek templomi munkát a saját őseikért:

„A templomban végzett bármilyen munka hasznos időtöltés, de ha saját őseinkért részesülünk helyettesként a szertartásokban, akkor az még szentebbé teszi a templomban töltött időt, és még nagyobb áldásokat hoz. [...]

Fiatalok, szeretnétek biztos receptet arra, hogy életetekből kizárjátok az ellenség hatását? MerüljeteK bele őseitek kutatásába, készítséteK elő neveiket a templomban rendelkezésre álló helyettes általi szent szertartásokra, majd menjeteK el a templomba, és helyettesként részesüljeteK a keresztelkedés és a Szentlélek ajándékának szertartásaiban. [...] Nem ismerek ennél nagyobb védelmet az ellenség hatása ellen az életetekben” (A halottak megváltásának öröme. *Liahóna*, 2012. nov. 93–94.).

David A. Bednar elder, a Tizenkét Apostol Kvórumából a következő felhívást és ígéretet tette:

„Felhívom az egyház fiataljait, hogy ismerjék és tapasztalják meg Illés lelkét! Biztatlak titeket, hogy szerezzeteK ismereteket, kutassátoK fel őseiteket, és készüljeteK fel arra, hogy helyettesítő keresztelkedéseket végezzeteK az Úr házában a *saját* elhunyt rokonaitokért (lásd T&Sz 124:28–36). Arra is buzdítalak titeket, hogy segítseteK másoknak is felkutatni saját családtörténetüket.

Amikor hittel eleget teszeteK e felhívásnak, szívetek az atyák felé fog fordulni. Az Ábrahámnak, Izsáknak és Jákóbnak tett ígéreteK a szívetekbe lesznek ültetve. A pátriárkai áldásotok, amely kijelenti leszármazási vonalatoKat, összekapcsol majd benneteK ezekkel az atyákkal, és nagyobb jelentőséggel fog bírni számotokra. Növekedni fog az elődeiteK iránti szereteteK és hálátok. A Szabadítóról való bizonyágotok és a Hozzá téréseteK mély

és maradandó lesz. És ígérem nektek, hogy védelmezve lesztek az ellenség egyre fokozódó hatásai ellen. Amikor részt vesztek e szent munkában és megszeretitek azt, védelemben lesz részetek ifjúságotokban és egész életetekben át” (A gyermekek szíve atyáikhoz fordul. *Liahóna*, 2011. nov. 26–27.).

19. LECKE

Feltámadott!

Bevezetés

„[Jézus Krisztus] Feltámadott a sírból, hogy »zsengéjök« legyen »azoknak, kik elaludtak« (1 Korinthusbeliek 15:20). Feltámadott Úrként ellátogatott azok közé, akiket az életben szeretett” (Az élő Krisztus: Az apostolok bizonyossága. *Liahóna*, 2000. ápr. 3.). Ez a lecke a Jézus Krisztus

feltámadásával kapcsolatos tanról és eseményekről tanít. Miközben a tanulók egyre jobban értik a feltámadást és erősödik róla a bizonyosságuk, új szemléletmódot és reményt kapnak ahhoz, hogy szembenézzenek a halandóság kihívásaival.

Háttérolvasmányok

- D. Todd Christofferson: Jézus Krisztus feltámadása. *Liahóna*, 2014. máj. 111–114.
- Dallin H. Oaks: Feltámadás. *Liahóna*, 2001. júl. 16–19.

Javaslatok a tanításhoz

1 Korinthusbeliek 15:12–29

Jézus Krisztus feltámadása

Tedd ki a következő idézetet Joseph Smith prófétától (1805–1844), és kérj meg egy tanulót, hogy olvassa fel:

„Vallásunk alapvető tanítélei az apostolok és a próféták bizonyossága Jézus Krisztusról; az, hogy Ő meghalt, eltemették, és harmadnap feltámadt, és felemelkedett a mennybe; és a vallásunkra vonatkozó minden más dolog ennek csupán függeléke” (Az egyház elnökeinek tanításai: *Joseph Smith* [2007]. 52.).

Beszélgétek meg a tanulókkal a következő kérdést:

- Mit gondoltok, miért csupán „függeléke” minden más evangéliumi tanítétel Jézus Krisztus halálának, eltemetésének és feltámadásának?

Kérd meg a tanulókat, hogy olvassák át magukban az Ésaías 25:8-at; a Móziás 16:7–8-at; és az Alma 33:22-t, és nézzék meg, mit prófétáltak az ősi próféták Jézus Krisztus feltámadásáról. Mondják el, mit találtak.

Rajzold fel a táblára a következő táblázatot:

Jézus halálából való feltámadása miatt...	Ha Jézus nem támadt volna fel a halálból, akkor...
1 Korinthusbeliek 15:20–28 Alma 11:43–45	1 Korinthusbeliek 15:12–19, 29 2 Nefi 9:8–10

Az osztály egyik fele tanulmányozza a táblázat bal oszlopában található szentírásrészeket, és keresse ki, milyen áldásokat kapunk Jézus Krisztus feltámadásának eredményeképp. Az osztály másik fele tanulmányozza a jobb oszlopban található szentírásrészeket, és keresse ki, mi történt volna, ha Jézus nem támadt volna fel a halálból. Elegendő idő eltelte után kérdezd meg, ki szeretné elmagyarázni, amit megtudott. A következő kérdések feltevésével segíts a tanulóknak az e versek által tanított tan megfogalmazásában:

- 1 Korinthusbeliek 15:20 szerint Pál apostol azt mondta, hogy Jézus „zsengéjük lőn azoknak, kik elaludtak”. Mit jelent ez a kifejezés? (Jézus volt az első, aki feltámadt.)

Kérd meg a tanulókat, hogy olvassák el újra az 1 Korinthusbeliek 15:22-t, majd kérdezd meg:

- Hogyan összegeznének, milyen egyetemes áldásban részesülünk Jézus Krisztus feltámadása miatt? (A tanulók fogalmazzák meg a következő tant: **Jézus Krisztus engesztelése és feltámadása miatt mindenki fel fog támadni, aki megszületett a halandóságba.**)

Kérj meg egy tanulót, hogy olvassa fel a következő idézeteket Howard W. Hunter elnöktől (1907–1995) és Marion G. Romney elnöktől (1897–1988) az Első Elnökségből:

„A feltámadás nélkül Jézus Krisztus evangéliuma bölcs mondások és látszólag megmagyarázhatatlan csodák litániájává válik – mely mondások és csodák végül azonban nem győzedelmeskednének. Nem, a végső győzelem a végső csodában rejlik: mert az emberiség történelmében először valaki, aki meghalt, élő halhatatlanságra támasztotta fel magát. Bizony Ő *volt* Isten Fia, a halhatatlan Mennyei Atya Fia, és a fizikai és lelki halál feletti győzelme az a jó hír, melyet minden keresztény nyelvnek hirdetnie kell” (Howard W. Hunter, “An Apostle’s Witness of the Resurrection,” *Ensign*, May 1986, 16).

„»[F]öltámadott, nincsen itt« (Márk 16:6). Ezek a maguk egyszerűségében is elegáns szavak jelentették be a feljegyzett történelem legnagyobb jelentőségű eseményét” (Marion G. Romney, “The Resurrection of Jesus,” *Ensign*, May 1982, 6).

- Szerintetek miért „a feljegyzett történelem legnagyobb jelentőségű eseménye” Jézus Krisztus feltámadása?
- Milyen gondolatokat és érzéseket ébreszt bennetek annak tudata, hogy Jézus Krisztus feltámadása miatt Mennyei Atyánk minden olyan gyermeke fel fog támadni, aki megszületett a földre?

Magyarázd el, hogy a feltámadás nemcsak a fizikai haláltól, hanem a lelki haláltól is megvált minket. Ha nem lenne feltámadás, akkor végül minden ember olyanná válna, mint az ördög (lásd 2 Nefi 9:6–9).

Tegyéél bizonyosságot arról, hogy Jézus Krisztus feltámadása teljessé tette az engesztelést, és lehetővé tette Isten gyermekei számára az Ő jelenlétébe való visszatérést.

Máté 28; Márk 16; Lukács 24; János 20

A feltámadt Jézus Krisztus tanúi

Kiosztandó anyagként add oda a tanulóknak a következő táblázatot:

A feltámadt Jézus Krisztus újszövetségi megjelenései

Hivatkozás	Meglátogatott személyek	Dátum vagy időpont	Helyszín	Mi történt
János 20:11–18; Márk 16:9				
Máté 28:1–10				
Lukács 24:34; 1 Korinthusbeliek 15:5				
Márk 16:12; Lukács 24:13–32				
Márk 16:14; Lukács 24:33, 36–49; János 20:19–23				
János 20:26–29				
János 21:4–23				
Máté 28:16–20; Márk 16:15–18				
Márk 16:19–20; Lukács 24:50–53; Apostolok cselekedetei 1:9–11				
1 Korinthusbeliek 15:6				
1 Korinthusbeliek 15:7				
Apostolok cselekedetei 7:55–56				
Apostolok cselekedetei 9:4–6; 1 Korinthusbeliek 9:1; 15:8				
Jelenések 1:13–18				

Minden tanulónak jelölj ki egy vagy két sort a táblázatból. Kérd meg őket, hogy tanulmányozzák a kijelölt sorokban található szentírásrészeket, és nézzék meg, kiket látogatott meg a feltámadt Szabadító. Elegendő idő eltelte után kérd meg a tanulókat, hogy mondják el, mit fedeztek fel. A szűkös időkeret miatt buzdítsd a tanulókat, hogy röviden számoljanak be erről, majd beszéljétek meg a következő kérdéseket:

- Mit tudtatok meg ebből a tevékenységből, hányszor jelent meg a feltámadt Szabadító, és milyen élményekben volt részük azoknak, akiknek megjelent?
- Ezeken a részeken kívül milyen tanúságtételek vannak még a szentírásokban a feltámadt Jézus Krisztusról? (A tanulók megemlíthetik a nefiták vagy Joseph Smith próféta tanúságtételét.)
- Miért fontos tudnunk, hogy sok tanúja volt a feltámadt Szabadítónak? (Győződj meg róla, hogy a tanulók értik a következő igazságot: **Mivel sokan voltak tanúi a feltámadt Jézus Krisztusnak, biztosak lehetünk abban, hogy Ő él, és hogy a halálunk után mi is újra élni fogunk.**)

Hogy segíts a tanulóknak jobban megérteni a Szabadító feltámadásának tanbéli következményeit és azt, hogy Joseph Smith szavaival élve miért függeléke minden más tantétel Jézus Krisztus halálának és feltámadásának, adj minden tanulónak egy példányt a következő idézetből D. Todd Christofferson eldertől a Tizenkét Apostol Kvórumából. Kérj meg egy tanulót, hogy olvassa fel az idézetet.

„Ha ugyanis Jézus valóban szó szerint feltámadt, akkor ebből szükségszerűen következik, hogy Ő isteni lény. Nincs egyetlen földi halandó sem, aki saját maga hatalommal bírna arra, hogy a halál után ismét életre keljen. Mivel feltámadt, Jézus nem lehetett csupán egy ács, tanító, rabbi vagy próféta. Mivel feltámadt, Jézusnak Istennek kellett lennie, vagyis az Atya Egyszülött Fiának.

Ebből következik, hogy amit tanított, az igaz; Isten nem képes hazudni [lásd Énós 1:6].

Ebből következik, hogy Ő volt a föld teremtője, ahogyan mondta [lásd például 3 Nefi 9:15].

Ebből következik, hogy a menny és a pokol valóságos, ahogyan tanította [lásd például T&Sz 76].

Ebből következik, hogy létezik lélekvilág, amelyet a halála után meglátogatott [lásd T&Sz 138].

Ebből következik, hogy Ő ismét eljő, amint azt az angyalok megmondták [lásd Apostolok cselekedetei 1:10–11], és »személyesen uralkodik majd a földön« [Hittételek 1:10; lásd még Kalauz a szentírásokhoz: millennium.].

Ebből következik, hogy van mindenkire vonatkozó feltámadás és végső ítélet [lásd például 2 Nefi 9:15].

Krisztus feltámadása valóságának fényében megalapozatlanok a kétségek az Atyaisten mindenhatóságával, mindentudóságával és jóakarásával kapcsolatban, aki Egyszülött Fiát adta a világ megváltásáért. Az élet értelmével és céljával kapcsolatos kétségek alaptalanok. Jézus Krisztus valóban az egyetlen név és mód, amely által szabadítás érkezik az emberiséghez. Krisztus kegyelme valós, ez teszi lehetővé a megbocsátást és a bűnbánó bűnös megtisztítását is. A hit tényleg több, mint képzelgés vagy pszichológiai találmány. Létezik végső és egyetemes igazság, és léteznek objektív és változatlan erkölcsi normák, ahogyan azt Ő tanította.

Krisztus feltámadása valóságának fényében, az Ő törvényeinek és parancsolatainak bármily fokú megszegését meg lehet és sürgősen meg is kell bánni. A Szabadító csodái valóságosak voltak, ahogyan tanítványainak tett azon ígérete is, hogy ők is megtehetik ugyanezt, sőt még hatalmasabb dolgokat is [lásd János 14:12]. [...] Krisztus feltámadása valóságának fényében a halál nem jelenti a végünket, és bár a férgek elpusztítják testünket, mégis testünkben látjuk meg majd Istent [lásd Jób 19:26]" (Jézus Krisztus feltámadása. *Liahóna*, 2014. máj. 113, 114.).

- Hogyan szemlélteti a Christofferson eldertől származó idézet a Szabadító feltámadásának központi helyét a visszaállított evangélium tanában?

Hogy segíts a tanulóknak jobban megérteni, milyen hatással lehet rájuk személyesen a feltámadás valósága, tedd ki a következő idézetet Dallin H. Oaks eldertől a Tizenkét Apostol Kvórumából, és kérj meg egy tanulót, hogy olvassa fel:

„Az »élő reménység«, amelyet a feltámadás által kaptunk, az a meggyőződés, hogy a halál nem egyéni létünk befejezése, hanem csupán a halandóságból a halhatatlanságba való átmenet szükséges lépése. Ez a remény teljesen megváltoztatja azt, ahogyan a halandó életet szemléljük. [...]

A feltámadás bizonyossága erőt és perspektívát ad nekünk ahhoz, hogy átvészeljük a halandó kihívásokat, amelyekkel nekünk mindannyiunknak és a szeretteinknek is szembe kell nézniük, köztük azokat a fizikai, mentális és lelki fogyatékoságokat, amelyeket születésünkkel hozunk magunkkal vagy a halandó élet során szerzünk. A feltámadás miatt tudjuk, hogy ezek a halandó fogyatékoságok csak átmenetiek.

A feltámadás bizonyossága erőteljes ösztönzést is biztosít, hogy halandó életünk során betartsuk Isten parancsolatait" (lásd Feltámadás. *Liahóna*, 2001. júl. 18.).

- Miért fontos mindannyiunknak bizonyosságot nyerni a feltámadás valóságáról? (A tanulók fogalmazzák meg a következő tantételt: **Jézus Krisztus feltámadása miatt új meglátásokat és reményt kapunk ahhoz, hogy szembenézzünk az élet kihívásaival és próbatételeivel.**)
- Miként hozott nektek, vagy valakinek, akit ismertek, reményt és örömet a feltámadás megértése?

Oszd meg a következő idézetet David O. McKay elnöktől (1873–1970):

„Két és fél éven át Krisztus jelenléte felemelte és ösztökélte [az apostolokat]. Most azonban már nem volt ott. Egyedül maradtak, és összezavarodottnak, kétségbeesettnek tűntek. [...]

Mi volt az, ami hirtelen e tanítványokat Jézus Krisztus evangéliumának magabiztos, félelmet nem ismerő, hősi hirdetőivé változtatta? Nem más, mint a kinyilatkoztatás, hogy Krisztus [feltámadt] a sírból" (*Az egyház elnökeinek tanításai: David O. McKay* [2003]. 67.).

Kérd meg a tanulókat, hogy gondoljanak egy olyan ismerősükre, akit megerősíthetne az, ha hallja a feltámadás üzenetét. Buzdítsd a tanulókat, hogy a közeljövőben kerítsenek időt érzéseik és bizonyosságuk megbeszélésére az illetővel.

Tanulói olvasmányok

- Lukács 24:1–48; János 20; 1 Korinthusbeliek 15:1–29, 54–58.
- Dallin H. Oaks: Feltámadás. *Liahóna*, 2001. júl. 16–19.

20. LECKE

A Szabadító szolgált az Ő „más juhainak”

Bevezetés

Amint arról Az élő Krisztus: Az apostolok bizonyága tanúbizonyságot tesz, a Szabadító az „Ő »más juhai« (János 10:16) között is szolgált az ősi Amerikában” (*Liahóna*, 2000. ápr. 3.; lásd még 3 Nefi 11:1–17). A Szabadító szolgálatának

a Mormon könyvében található beszámolóját tanulmányozva megtudjuk, hogyan szolgált tanítványainak minden nemzetben, és igyekszik egyenként felemelni és táplálni őket.

Háttérolvasmányok

- Ronald A. Rasband: Egyenként. *Liahóna*, 2001. jan. 36–37.

Javaslatok a tanításhoz

János 10:14–16; 3 Nefi 15:16–21; 16:1–3

Jézus Krisztus arról tanította a zsidókat, hogy vannak „más juhai” is

Tedd ki a világtérképet, és kérj meg egy tanulót, hogy mutassa meg, hol végezte Jézus Krisztus szolgálatát a zsidók között (a mai Izrael területén, a Közel-Keleten). Kérd meg a tanulókat, hogy lapozzanak János 10-hez, nézzék át a verseket, és keressék ki, mit tanított Jézus magáról és arról, hogy milyen kapcsolat fűzi őt a követőihez. Mondják el, mit találtak. (A tanulók mondják el, hogy Ő a Jó Pásztor, hogy ismeri a juhait, hogy ők ismerik az Ő hangját, hogy az akolba gyűjti őket, stb.). Azután kérj meg egy tanulót, hogy olvassa fel a János 10:14–16-ot, az osztály pedig kövesse a szöveget, majd kérdezd meg tőlük:

- Mit mondott a Szabadító az Ő „más juhairól”?
- Kik ezek a „más juhai”, akikre Jézus itt utalt?

Kérj meg néhány tanulót, hogy egymást váltva olvassák fel a 3 Nefi 15:16–21-et, majd kérdezd meg:

- Milyen fontos igazságokat fedett fel Jézus a nefitáknak az Ő „más juhairól”? (Egy ilyen igazság az, hogy **amikor Jézus a zsidóknak az Ő „más juhairól” beszélt, a többi követőjére gondolt, például Lehinek az amerikai földrészen élő leszármazottaira.**)
- Miért nem tudtak a jeruzsálemi zsidók az Ő „más juhairól”?

Mutass rá a térképen az amerikai földrészre, majd kérd meg a tanulókat, hogy olvassák el magukban a 3 Nefi 16:1–3-at és a Móziás 27:30-at. Elegendő idő eltelté után kérdezd meg:

- Mit mondott a Szabadító, még hol mutatja meg magát a népének?
- Miért fontos tudni azt, hogy a Szabadító más nemzetekben is meglátogatja a „juhait”? (Tedd egyértelművé, hogy bár lehet, hogy a Szabadító más népekhez vagy nemzetekhez is ellátogatott személyesen, leggyakrabban a Szentlélek szolgálattétele által nyilvánítja ki magát. Hangsúlyozd a tanulóknak, hogy Jézus a juhait szolgálva az Atya szövetségét segített betölteni, mely szerint összegyűjti és visszaviszi őket az Ő színe elé.)

Tegyél bizonyosságot arról, hogy **Jézus Krisztus mindannyiunkat szeret, és mindenkinek ki fogja nyilvánítani magát, aki a juhai közé számláltatik. Mennyei Atyánk minden gyermekét össze akarja gyűjteni, bárhol legyenek is, hogy visszajuthassanak az Atya jelenlétébe.**

3 Nefi 11:8–17

Jézus Krisztus egyénileg szolgál a követőinek

Olvasd fel a 3 Nefi 11:8–17-et, a tanulók pedig kövessék a szöveget és képzeljék el, hogy jelen vannak a Bóság földje templománál. Olvasás után kérdezd meg a tanulóktól, hogy mi tette rájuk legnagyobb benyomást a Szabadító szavaiból és tetteiből ezekben a versekben. Szükség szerint tedd fel az alábbi kérdések némelyikét, vagy akár az összeset:

- Szerintetek mit szeretett volna Jézus, mit tudjon meg Róla a templomnál összegyűlt sokaság ezen a napon? (A tanulók többek között fogalmazzák meg a következő igazságot: **A Szabadító „egyenként” szolgál a követőinek** [3 Nefi 11:15; lásd még 3 Nefi 17:21].)

Figyelembe véve azt, hogy körülbelül 2500 emberből állt a sokaság (lásd 3 Nefi 17:25), vajon mit tanít nekünk a velünk való törődéséről az, hogy a Szabadító minden egyes embert felszólított, hogy tapintsák meg az oldalán, a kezein és a lábfejein lévő hegeket?

- Ma hogyan vonatkozik mindannyiunkra Jézus Krisztus 3 Nefi 11:14-ben elhangzó felhívása?
- Szerintetek milyen hatással lenne rátok, ha látnátok és megérintenétek a Szabadító sebeinek nyomát?

Annak szemléltetéseképp, hogy az Úr mindannyiunkkal személyesen törődik, megoszthatod a következő történetet, melyet Ronald A. Rasband elder mondott el a Hetvenek Elnökségéből:

„...misszióknak utolsó hónapjaiban olyan esemény részesei voltunk, mely ismét megtanította azt a fontos tantételt, hogy Isten mindannyiunkat ismer és szeret.

Neal A. Maxwell elder New York városába jött egyházi ügyeket intézni, és értesültünk róla, hogy missziókonferenciát is szeretne tartani. Nagyon örültünk ennek a lehetőségnek, hogy hallhatjuk az Úr egyik kiválasztott szolgáját.

Megkértem, hogy válasszam ki misszionáriusaim egyikét a gyűlés nyitó imájának elmondására. Találomra is kiválaszthattam volna az egyik misszionáriust, de úgy éreztem, át kell gondolnom, és imádságos lélekkel kell kiválasztanom azt, akiről az Úr szeretné, hogy felkérjem. Átnéztem a misszionáriusok listáját, és eszembe ötlött egy név. Joseph Appiah elder, Ghánából, Accra városából. Úgy éreztem, ő az, akit az Úr szeretne, hogy a gyűlésen imádkozzon.

A missziókonferencia előtt a rendszeresen betervezett interjúk egyikét tartottam Appiah elderrel, és elmondtam neki, milyen készletet kaptam, hogy ő imádkozzon. Csodálkozással és alázattal a szemében könnyekben tört ki. Némileg meglepődve a reakcióján, elkezdtem mondani neki, hogy semmi baj, nem feltétlenül kell neki imádkoznia, amikor tudatta velem, hogy nagyon is szeretné elmondani az imát: hogy érzelmeit a Maxwell elder iránt érzett szeretete váltotta ki. Elmondta nekem, hogy ez az apostol nagyon különleges a ghánai szenteknek és az ő családjának. Maxwell elder hívta el apját, hogy kerületi elnök legyen Accrában, és ő pecsételte egymáshoz édesanyját és édesapját a Salt Lake templomban.

Nos, én semmit nem tudtam arról, amit erről a misszionáriusról és családjáról az imént elmeséltem, de az Úr igen; és inspirációt adott egy misszióelnöknek, *egy misszionárius miatt, hogy egész életen át tartó emléket és bizonyosságot erősítő élményt adjon*” (Lásd Egyenként. *Liahóna*, 2001. jan. 36–37).

Adj egy percet a tanulóknak, hogy nézzék meg újra a 3 Nefi 11:15–17-et, majd kérdezd meg:

- Éreztétek-e már, hogy Mennyei Atyánk és Jézus Krisztus személyesen ismer benneteket? Mikor?
- Mit tett a templomnál összegyűlt sokaság azután, hogy személyes, egyéni tanúbizonyosságot kaptak a Szabadító isteni voltáról?

Kérdezd meg a tanulóktól, hogy szeretne-e valaki bizonyosságot tenni a Szabadítóról és az Iránta érzett szeretetéről. Tegyel bizonyosságot arról, hogy bár mi nem érintettük meg szó szerint a Szabadító kezét és lábfejét, azért Ő még személyre szabott módon szolgál nekünk. Buzdítsd a tanulókat, hogy gondolják át, hogyan köszönhetnék meg Mennyei Atyánknak és Jézus Krisztusnak azt a szeretetet, amelyet ők személy szerint éreznek Tőlük.

3 Nefi 11–28

A Szabadító szolgált a nefiták között

Hogy segíts a tanulóknak felismerni a Szabadító nefiták között végzett szolgálatának egyéb fontos tényezőit, adj nekik jó néhány percet, hogy nézzék át 3 Nefi 11–28-as fejezeteinek a fejléceit. Kérd meg az osztályt, hogy keressék ki és írják le a Szabadító nefiták között végzett szolgálatának fontos elemeit. Míg a tanulók keresnek, járj körbe a teremben, és nézd meg, mit találnak. Ha valakinek nehezebbre esik a válaszadás, buzdítsd őt, hogy keressen a következő versekben (a zárójelben található szavak csak az oktatónak szólnak):

3 Nefi 11:19–27 (papsági felhatalmazást adott a tanítványainak)

3 Nefi 11:31–40 (kijelentette a tanát)

3 Nefi 12–14 (megtanította azt, amit az újszövetségi Hegyi beszédben)

3 Nefi 17:5–25 (sokakat meggyógyított és szolgált a gyermekeknek)

3 Nefi 18:1–12 (szolgált az úrvacsorával)

3 Nefi 19:19–29 (imádkozott a tizenkét nefita tanítványért)

3 Nefi 20:24–29 (tanított az Atya Izrael összegyűjtésére vonatkozó szövetségéről)

3 Nefi 23 (megparancsolta, hogy bizonyos szentírások kerüljenek hozzá a nefita feljegyzésekhez)

3 Nefi 27:1–10 (megparancsolta, hogy az Ő nevén nevezzék az egyházat)

Elegendő idő eltelte után kérd meg a tanulókat, hogy mondják el, mit találtak a szentírások kutatása során. Amikor a tanulók elmagyarázzák a Szabadító szolgálatának általuk fellelt elemeit, az osztálytermi beszélgetés serkentéséhez használhatsz néhányat vagy akár mindet a következő kérdések közül:

- Milyen hatással lehetett a népre a Szabadító szolgálatának ez a tényezője?
- Miért lenne hasznos észrevenni és tanulmányozni azt, hogy mit tett Jézus Krisztus vezetőként vagy tanítóként?

Kérd meg a tanulókat, hogy gondolkozzanak el a következő kérdésen, és írják le a gondolataikat:

- Annak alapján, amit ma tanulmányoztatok, mit gondoltok, minek a megtételét várja el tőletek Mennyei Atyánk ahhoz, hogy Jézus Krisztus példáját követve szolgáljatok a körülöttetek lévőknek: idegeneknek, családtagoknak, barátoknak, valamint azoknak, akiket az egyházi elhívásokban szolgáltok?

Zárásként tegyél bizonyosságot a mai órán tanított igazságokról.

Tanulói olvasmányok

- János 10:11–16; 3 Nefi 11:1–17; 15:16–21; 16:1–3.
- Ronald A. Rasband: Egyenként. *Liahóna*, 2001. jan. 36–37.

21. LECKE

Jézus Krisztus megszervezte az egyházát

Bevezetés

Három éves halandó szolgálata során Jézus Krisztus papsági kulcsokat ruházott a tizenkét apostolára. Ezekkel a kulcsokkal Jézus Krisztus Egyháza „az apostoloknak és prófétáknak alapkövén” épült (Efézusbeliek 2:20). Ez a lecke azt tárgyalja, hogyan feltámadása után a Szabadító a

Szentlélek szolgálattétele által továbbra is irányította az apostolait és az egyházát, és utat mutatott nekik, hogy az ábrahámi szövetséget beteljesítve segíthessenek összegyűjteni a szétszórt Izráelt.

Háttérolvasmányok

- Jeffrey R. Holland: Próféták, látnokok és kinyilatkoztatók. *Liahóna*, 2004. nov. 6–9.

Javaslatok a tanításhoz

Máté 10:1–4; 16:19; 17:3–7; 18:18; Efézusbeliek 2:19–20; 4:11–14

Jézus Krisztus az apostolok és a próféták alapzatán szervezte meg egyházát

Mutass a tanulónak egy kulcsot vagy egy kulcsosomót, és kérdezd meg, mit értünk az alatt, ha evangéliumi szövegekben használjuk a *kulcsok* szót. Kérj meg jó néhány tanulót, hogy egymást váltva olvassák fel a következő szentíráslánc egyes részeit. Az osztály kövesse a szöveget, és figyeljék meg, az egyes részek milyen fő eseményről szólnak vagy mire utalnak.

Máté 10:1–4 (apostolok elhívása és megbízása)

Máté 16:19 (papsági kulcsok ígértetnek Péternek [lásd Kalauz a szentírásokhoz: a papság kulcsai; scriptures.lds.org].)

Máté 17:3–7 („A Szabadító, Mózes és Éliás [Illés] adták át a kulcsokat Péternek, Jakabnak és Jánosnak a hegyen, amikor [színeváltoztak Őelőtte]” [Az egyház elnökeinek tanításai: Joseph Smith (2007). 108.])

Máté 18:18 (A földön és a mennyben kötésre és oldásra való utalás a többi apostolnak is megígért papsági kulcsokra céloz.)

Elmagyarázhatod, hogy az ezekben a versekben említett „kulcsok” rokonértelműek a pecsételő hatalommal (lásd Boyd K. Packer, *The Holy Temple* [1980], 81–87).

majd kérdezd meg tőlük:

- Mit értünk papsági kulcsok alatt?
- Miért fontos, hogy az apostolok papsági kulcsokkal rendelkeznek?

Kérj meg egy tanulót, hogy olvassa fel a következő idézetet Dallin H. Oaks eldertől a Tizenkét Apostol Kvórumából:

„»A papsági kulcsok az a felhatalmazás, amelyet Isten adott a [papságviselőknél], hogy irányítsák, felügyeljék és kormányozzák papságának használatát a földön« [2. kézikönyv: *Az egyház igazgatása* [2010]. 2.1.1]. Az egyházban végzett minden egyes cselekedet vagy szertartás olyasvalaki közvetlen vagy közvetett felhatalmazása birtokában zajlik, aki rendelkezik annak a feladatnak a kulcsaival. M. Russell Ballard elder ezt a következőképpen magyarázta: »Azok, akik papsági kulcsokkal rendelkeznek..., szó szerint lehetővé teszik a papsági felhatalmazás gyakorlását, és a papsági hatalomból való részesedést mindenki számára, aki hithűen szolgál az irányításuk alatt« [M. Russell Ballard: *Férfiak és nők az Úr munkájában. Liahóna*, 2014. ápr. 48.]” (A papság kulcsai és felhatalmazása. *Liahóna*, 2014. máj. 49.).

- Hogyan áldják meg az egyház egyes tagjait a papsági kulcsok?

Kérj meg egy tanulót, hogy olvassa fel az Efézusbeliek 2:19–20-at, majd kérdezd meg az osztályt:

- Mit tudunk meg ebből a részből a Szabadító egyházának alapzatáról? (A tanulók fogalmazzák meg a következő igazságot: **Jézus Krisztus, aki a fő szegletkő, az apostolok és próféták alapzatán szervezte meg az egyházát.**)
- Milyen szerepet tölt be az épületben az alapzat és a szegletkő? (Az alapzat tartja az épületet, és biztosítja a szilárdságát. A szegletkő az első olyan kő, melyet leraknak az alapba, és ehhez képest helyezik el a többi alapkövet, tehát ez határozza meg az épület egészének az elhelyezkedését. Abban is segít, hogy szilárdan álljanak a falak.)

Kérd meg a tanulókat, hogy a mellettük ülővel beszéljék meg a következő kérdéseket:

- Milyen szempontból „fő szegletköve” Jézus Krisztus az egyháznak?
- Mit tanít nekünk ez a szentírás a Szabadító (a szegletkő), valamint az apostolok és próféták (az alapzat) kapcsolatáról?

Kérj meg egy tanulót, hogy olvassa fel az Efézusbeliek 4:11–14-et, az osztály pedig kövesse a szöveget, és figyeljék meg, milyen indokokat mondott Pál, miért van szükségünk apostolokra, prófétákra és más egyházi vezetőkre a szentek irányításához.

Tedd ki a következő idézetet Jeffrey R. Holland eldertől a Tizenkét Apostol Kvórumából, és kérj meg egy tanulót, hogy olvassa fel:

„Ahhoz, hogy megalapítsa azt az egyházat, amelyet folyamatosan Ő irányít, még azután is, hogy eltávozott a földről, Jézus »kiméne a hegyre imádkozni, és az éjszakát az Istenhez való imádkozásban tölté el.

És mikor megvirradta, előszóltá az ő tanítványait és kiválaszta azok közül tizenkettőt, a kiket apostoloknak is nevezte« [Lukács 6:12–13].

Később Pál azt tanította, hogy [a Szabadító] – tudva, hogy nem kerülheti el a halált – azért tette ezt, hogy az egyház az »apostoloknak és prófétáknak alapkövén« épüljön fel [lásd Efézusbeliek 2:19–20]. Ezek a férfitestvérek és a többi tisztségviselő a feltámadott Krisztus irányítása alatt szolgálnak.

Miért? Sok más egyéb mellett azért, »hogy többé ne legyünk gyermekek, kiket ide s tova hány a hab és hajt tanításnak akármí szele, az embereknek álnoksága által, a tévelygés ravaszágához való csalárdság által« [Efézusbeliek 4:14]" (Próféták, látnokok és kinyilatkoztatók. *Liahóna*, 2004. nov. 6–7.).

- Mit láttatok, hogyan adnak napjaink apostolai és prófétái támaszt és szilárdságot az egyháznak?

Apostolok cselekedetei 2:1–6, 14–26; 4:1–13, 18–21; Apostolok cselekedetei 10:9–20, 25–28, 34–35, 44–48; Apostolok cselekedetei 15:1–20

Jézus Krisztus a Szentlelken keresztül mutatott utat az apostoloknak

Kérj meg egy tanulót, hogy olvassa fel az Apostolok cselekedetei 1:1–2-t, majd kérdezd meg az osztályt:

- Mit mondott Lukács, hogyan vezette a mennybemenetele után továbbra is a feltámadt Jézus Krisztus az apostolait? (A Szentlelken keresztül parancsolatokat és utasításokat adott nekik.)

Tegyél bizonyosságot arról, hogy **feltámadása és mennybemenetele után Jézus Krisztus a Szentlélek szolgálattétele által mutatott utat az apostoloknak**. Hogy segíts a tanulóknak példákat látni erre az útmutatásra, oszd négy csoportra az osztályt, és add ki nekik a következő feladatokat:

- Tanulmányozzátok az Apostolok cselekedetei 2:1–6, 14–26-ot, és nézzétek meg, hogyan segített a Szentlélek Péternek és az apostoloknak Pünkösöd napján.
- Tanulmányozzátok az Apostolok cselekedetei 4:1–13, 18–21-et, és nézzétek meg, hogyan segített a Szentlélek Péternek választ adni a zsidó vezetőknek.
- Tanulmányozzátok az Apostolok cselekedetei 10:9–20, 25–28, 34–35, 44–48-at, és nézzétek meg, az egyház vonatkozásában milyen fontos változásról kapott kinyilatkoztatást Péter.
- Tanulmányozzátok az Apostolok cselekedetei 15:1–20-at, és nézzétek meg, milyen hatással voltak a múltból a Szentlelken keresztül Jézus Krisztustól érkező kinyilatkoztatások Péter döntésére, valamint arra, ahogyan a többi egyházi vezető ezt a döntést a jeruzsálemi konferencián támogatta.

Elegendő idő eltelte után kérj fel minden csoportból valakit, hogy foglalja össze, mit olvastak, és magyarázza el, hogyan mutatott utat Jézus Krisztus a Szentlélek szolgálattétele által egyházi vezetőknek. Magyarázd el, hogy a Szentlélek a Szabadító irányítása alatt végzi a feladatait (lásd János 16:13–14).

A 3 Nefi 19:7–9, 19–20-at felhasználva megmutathatod, hogy azok az egyházi vezetők is kaptak segítséget a Szentlélektől a szolgálatuk során, akikről a Mormon könyvében olvasunk.

Beszélgétek meg a tanulókkal a következő kérdést:

- Milyen magyarázatot adnátok, miért fontos tudni, hogy Jézus Krisztus a halála után is utat mutatott az apostolainak?

Jézus Krisztus a Szentlelken keresztül irányítja ma az egyházi vezetőket

Tedd ki (vagy osztd ki az osztálynak) a következő idézeteket Thomas S. Monson elnöktől és Henry B. Eyring elnöktől az Első Elnökségből, és kérj meg egy tanulót, hogy olvassa fel:

„Bizonyágomat teszem..., hogy a Szabadítónk, Jézus Krisztus áll ennek az egyháznak az élén, mely az Ő nevét viseli. Tudom, hogy életünk legédesebb élménye az, amikor érezzük a sugalmazásait, miközben irányít minket munkája előmozdításában” (Thomas S. Monson, Visszatekintve és előre haladva. *Liahóna*, 2008. máj. 88.).

„[Thomas S. Monson elnök] kinyilatkoztatást és sugalmazást kapott a jelenlétemben, mely megerősíti számomra, hogy Isten nagyra becsüli [a próféta által birtokolt papság] kulcsokat. Ennek szemtanúja vagyok” (Henry B. Eyring: Az igaz és élő egyház. *Liahóna*, 2008. máj. 24.).

- Hogyan szemléltetik ezek az idézetek az újszövetségi egyház, valamint Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza közötti kapcsolatot? (Segíts a tanulóknak a következő igazság megértésében: **Éppen úgy, ahogyan Jézus Krisztus irányította apostolait az újszövetségi időkben, ma is számos módon, például a Szentlélek szolgálattétele által irányítja az egyházi vezetőket.**

Kérj meg egy tanulót, hogy olvassa fel a következő idézetet Jeffrey R. Holland eldertől a Tizenkét Apostol Kvórumából, az osztály pedig hallgassa a szöveget és gondolja át, vajon miért van szükségük az egyházi vezetőknek arra, hogy a Szabadító irányítsa őket.

„...az egyház apostoli és prófétai alapzata azért van, hogy áldást nyújtson mindenkor, de *különösen* a csapások és veszély idején, olyan időkben, amikor kisgyermekhez hasonló zavarodottságot érzünk, talán még egy kis félelmet is, de akkor is, amikor az emberek álnoksága és az ördög fondorlatossága megpróbál megzavarni vagy tévútra terelni minket. A modern napjainkban minket érő hasonló idők elleni védelemként az Első Elnökséget és a Tizenkettek Kvórumát Isten megbízta, hogy »próféták, látnokok és kinyilatkoztatók« legyenek, ti pedig támogattátok őket ebben, továbbá az egyház elnökét is támogattátok mint prófétát, látnokot és kinyilatkoztatót, a *rangidős* apostolt, és e minőségében az egyetlen embert, aki rendelkezik azzal a felhatalmazással, hogy gyakorolja az egyház valamennyi kinyilatkozató és igazgatási kulcsát. Az újszövetségi időkben, a Mormon könyve idejében, és a modern időkben ezek a tisztségviselők alkotják az igaz egyház alapköveit, melyeket a fő szegletkő köré helyeznek, és erejükért reá tekintenek, »a sziklára, Megváltó [Jézus] Krisztusunkra, az Isten Fiára« [Hélmán 5:12]” (Próféták, látnokok és kinyilatkoztatók. *Liahóna*, 2004. nov. 7.).

Tedd fel a tanulóknak az alábbi ellenőrző kérdések némelyikét, vagy akár az összeset:

- Szerintetek mit jelent az, hogy az egyház elnöklő hivatalnokai Jézus Krisztus, „a fő szegletkő köré” vannak elhelyezve, és belőle merítenek erőt?
- Milyen bizonyítékait láttátok vagy éreztétek már annak, hogy a Szabadító irányítja azokat, akik ma az egyház felett elnökölnek?
- Hogyan segített nektek az általános konferencián való részvétel Krisztushoz jönni és az apostolok, valamint a próféták alapzatára építeni?

Tedd ki vagy írd fel a táblára a következő kérdéseket. Kérd meg a tanulókat, hogy gondolják át ezeket a kérdéseket, majd írják le a személyes naplójukba vagy a szentírás-tanulmányozási naplójukba, hogy mi módon terveznek jobbak lenni ezeken a területeken.

Mit tehetnék azért, hogy megerősítem a bizonyosságomat a Szabadító apostolairól napjainkban?

Hogyan támaszkodhatnék még inkább napjaink prófétáira, hogy Jézus Krisztus legyen az alapzatom?

Tanulói olvasmányok

- Máté 10:1–4; 16:19; 17:3–7; 18:18; Apostolok cselekedetei 2:1–6, 14–26; 4:1–13, 18–21; Apostolok cselekedetei 10:9–20, 25–28, 34–35, 44–48; Apostolok cselekedetei 15:1–11, 13–19; Efézusbeliek 2:19–20; 4:11–14.
- Jeffrey R. Holland: Próféták, látnokok és kinyilatkoztatók. *Liahóna*, 2004. nov. 6–9.

22. LECKE

Az Atya és a Fiú megjelent Joseph Smithnek

Bevezetés

Az élő Krisztus: Az apostolok bizonyosága kijelenti: „A modern világban [Jézus Krisztus] és Atyja megjelentek a gyermek Joseph Smithnek, ezzel megnyitva a régóta ígért »idők teljességének rendjét« (Efézusbeliek 1:10)” (*Liahóna*, 2000. ápr. 3.). Ez a lecke az első látomásnak Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza tanában betöltött

központi szerepére összpontosít, valamint arra, hogy milyen részt vállalt ebben a látomásban a Szabadító. Ez a lecke azt is kihangsúlyozza, hogy az első látomás tanulmányozása megerősíti az Atyaistenbe és a Jézus Krisztusba vetett hitünket.

Háttérolvasmányok

- Gordon B. Hinckley: Hitünk csodálatos alapja. *Liahóna*, 2002. nov. 78–81.
- Dieter F. Uchtdorf: Az első látomás gyümölcsei. *Liahóna*, 2005. máj. 36–38.
- Neil L. Andersen: Joseph Smith. *Liahóna*, 2014. nov. 28–31.

Javaslatok a tanításhoz

Joseph Smith története 1:14–17

Joseph Smith látta az Atyaistent és az Ő Fiát, Jézus Krisztust

Add meg ennek a leckének a háttérét azzal, hogy röviden áttekintitek a Joseph Smith története 1:5–12-t, majd kérd meg a tanulókat, hogy hasonlítsák ezt a részt napjainkhoz azzal, hogy rámutatnak a Joseph Smith igazságkeresésével kapcsolatos élmények és azok élményei közötti hasonlóságokra, akik napjainkban keresik az igazságot. (A válaszok között legyenek ott a következők: Sok viszálykodás volt a különböző egyházak között. Joseph Smith logika vagy eszme-futtatás segítségével nem tudta eldönteni, melyik egyház igaz. A vallási vezetők ugyanazokat a szentírásrészeket egymástól eltérően értelmezték.)

Kérj meg egy tanulót, hogy olvassa fel a Joseph Smith története 1:14–15-öt, majd kérdezd meg az osztályt:

- Szerintetek Sátán miért próbálta megakadályozni, hogy Joseph Smith imádkozzon? (A válaszok között ott lehet a következő: Sátán már a halandóság előtti világból ismerte Joseph Smithet, és tudta, hogy Joseph előre elrendelt küldetése az, hogy segítsen visszaállítani a földre az igazságot. Sátán megpróbálta megakadályozni ennek bekövetkeztét.)

A tanulók olvassák el magukban a Joseph Smith története 1:16–17-et, és írjanak le olyan tanokat, amelyek Joseph Smith bizonyosságából bukkannak elő. Elegendő idő eltelte után kérj meg tanulókat, hogy mondják el, milyen tanokat azonosítottak be.

Kiteheted a következő idézetet Christoffel Golden eldertől a Hetvenek tagjától:

„A Próféta ezt írta: »...két Személyt láttam felettem a levegőben állni, akiknek ragyogása és dicsősége leírhatatlan volt. Egyikük hozzám szólt, a nevemen szólítva, és ezt mondta a másikra mutatva: *Ez az én Szeretett Fiam. Őt hallgasd!*« [Joseph Smith története 1:17].

Az ifjú Joseph ezen élménye, melyet sok további látomás és kinyilatkoztatás követett, feltárja, hogy Isten valóban létezik; hogy az Atya és Fia, Jézus Krisztus, két különböző és különálló lény; hogy az ember Isten képmására teremtett; hogy Mennyei Atyánk szó szerint Jézus Krisztus Atyja; hogy Isten továbbra is kinyilatkoztatja magát az embernek; valamint hogy Isten mindig közel van, érdeklődést tanúsít irántunk és megválaszolja az imáinkat” (Az Atya és a Fiú. *Liahóna*, 2013. máj. 100.).

- Mit mondanátok, mennyire fontos Joseph Smith első látomása az utolsó napi szent teológiában? (Miközben a tanulók válaszolnak, hangsúlyozd ki a következőket: **Joseph Smith látomása az Atyáról és a Fiúról sok fontos igazságot állított vissza a földre.**)
- Mit mondanátok, mennyire fontos Joseph Smith első látomása azoknak, akik ma keresik az igazságot?

Tedd ki a következő idézetet Gordon B. Hinckley elnöktől (1910–2008), és kérj meg egy tanulót, hogy olvassa fel:

„Egész ügyünk Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza tagjaiként ennek a dicsőséges első látomásnak az érvényességén nyugszik. Semmi, amire tanunk épül, semmi, amit tanítunk, semmi, ami szerint élünk, nem fontosabb, mint ez a kiinduló nyilatkozat. Úgy vélem, ha Joseph Smith beszélt Istennel, az Atyával, és Szeretett Fiával, akkor igaz minden más is, amit mondott. Ez az a sarokpánt, melyen elfordulva kitérül a kapu, amely a megváltás és az örök élet felé vezető ösvényre visz” (lásd Mit kérdeznek rólunk az emberek? *Liahóna*, 1999. jan. 82.).

- Miért van az, hogy „egész ügyünk Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza tagjaiként” az első látomásnak az érvényességén nyugszik? (A tanulók értsék meg, hogy ha Joseph Smith beszámolója hamis, akkor nem került sor Jézus Krisztus egyházának a visszaállítására; viszont **ha Joseph Smith beszámolója igaz, akkor sor került a visszaállításra, és a visszaállított evangélium igaz.**)
- Ti hogyan nyertetek bizonyosságot az első látomás igaz voltáról?

Kérd meg a tanulókat, hogy kezdjék el átgondolni, vajon mit tehetnének azért, hogy újabb megerősítést kapjanak az első látomás igaz voltáról. Megoszthatod a következő idézetet Neil L. Andersen eldertől a Tizenkét Apostol Kvórumából:

„A fiataliságnak pedig – akik ma hallgatják vagy később olvassák e szavakat – egy konkrét kihívást adok: szerezzenek személyes tanúságot Joseph Smith prófétáról! [...] Aztán olvassátok el Joseph Smith próféta bizonyosságát a Nagyértékű gyöngyben... Ez Joseph saját bizonyossága arról, ami történt. Olvassátok el gyakran. Esetleg felvehetitek Joseph Smith bizonyosságát a saját hangotokon, rendszeresen meghallgatva és megosztva azt a barátaitokkal. Ha a saját hangotokon hallgatjátok a próféta bizonyosságát, akkor ez segít, hogy elnyerjétek az áhított tanúbizonyosságot” (Joseph Smith. *Liahóna*, 2014. nov. 30.).

Mielőtt továbblépnétek, magyarázd el a tanulóknak, hogy a Szabadító nem csupán az első látomás alkalmával látogatott el Joseph Smithhez és másokhoz ebben az adományozási korszakban. Jézus a visszaállítás elején számos alkalommal megjelent Joseph Smithnek és más egyházi vezetőknek (lásd például T&Sz 76:22–24; 110:1–10).

Joseph Smith története 1:17–20

„Ez az én Szeretett Fiam. Őt hallgasd!”

Kérd meg a tanulókat, hogy tekintsék át a Joseph Smith története 1:17-et, és kérdezd meg tőlük, hogy mit tett Mennyei Atyánk, amikor megjelent Joseph Smithnek. (Bemutatta a Fiát.) Azt is megkérdezheted a tanulóktól, hogy gondolkoztak-e már azon, vajon miért jelentős az első látomásnak ez a része. Olvasd fel a tanulóknak a következő idézeteket Joseph Fielding Smith elnöktől (1876–1972):

„A bukás óta minden kinyilatkoztatás Jézus Krisztuson keresztül adatott... Az Atya soha nem lépett kapcsolatba az emberrel közvetlenül és személyesen a bukás óta, és soha nem jelent meg, hacsak nem azért, hogy bemutassa Fiát és tanúságot tegyen Róla” (*Doctrines of Salvation*, comp. Bruce R. McConkie, 3 vols. [1954–56], 1:27).

„Ádám az Éden kertjében Isten, a mi Örökkévaló Atyánk színe előtt volt. A bukás után kiűzetett az Atya jelenlétéből. [...] Majd a szentírások szerint Jézus Krisztus lett Ádám és gyermekei Szószólója [lásd 1 János 2:1; T&Sz 29:5; 110:4], és Közbenjárója [1 Timótheus 2:5; Zsidók 9:15] aki az emberiség és az Örökkévaló Atya között áll, szót emelve ügyünkben. Ettől az időtől kezdve Jézus Krisztus volt az, aki irányította szolgálait a földön, és kinyilatkoztatást, valamint útmutatást adott a prófétáknak. Ha Joseph Smith csaló lett volna, akkor... soha nem mondta volna, hogy az Atya mutatta be a Fiút, és kérte őt arra, hogy kérdését a Fiúhoz intézze, majd pedig a Fiú volt az, aki a választ adta” (*Answers to Gospel Questions*, comp. Joseph Fielding Smith Jr., 5 vols. [1957–66], 3:58).

- Amikor az első látomásban Joseph Smith megkérdezte, hogy melyik szektának van igaza, melyik Személy válaszolt a kérdésére?
- Joseph Fielding Smith elnök szerint miért volt fontos Joseph Smith számára feljegyezni azt, hogy Mennyei Atyánk bemutatta Jézus Krisztust, és Jézus Krisztus volt az, aki megválaszolta Joseph kérdéseit? (A tanulók értsék meg a következő igazságot: **Ádám és Éva bukása óta minden kinyilatkoztatás Jézus Krisztuson keresztül érkezik.**)

- A kinyilatkoztatás eme módjának megértése hogyan segít nektek bízni a Próféta első látomásról szóló beszámolójában?

Az első látomás segít egyre jobban hinnünk Jézus Krisztusban

Kérj meg egy tanulót, hogy olvassa fel a következő idézetet Dieter F. Uchtdorf elnöktől az Első Elnökségből:

„Joseph Smith látomása így áldja meg személyes életünket, a családok életét és majd az emberiség egész családjának életét; Joseph Smith próféta bizonyossága által hinni kezdünk Jézus Krisztusban. Az emberiség történelme során próféták és apostolok részesültek hasonló megnyilatkozásokban, mint Joseph.

[...] Minden ilyen megnyilatkozás, legyen az ősi, vagy mai, azokat vezeti, akik hisznek a minden remény és igazlelkűség forrásában: Istenben, a mi Mennyei Atyánkban és Fiában, Jézus Krisztusban. [...]

Joseph [próféta] személyes tanúságába és az első látomás valódiságába vetett hitünk által, mély és őszinte tanulás és ima által mi is erős hittel áldatunk meg a világ Szabadítójáról, aki egy »gyönyörű tiszta reggel[en] ...ezernyolcszázhusz kora tavaszán« szólt Josephhez (Joseph Smith története 1:14)“ (Az első látomás gyümölcsei. *Liahóna*, 2005. máj. 38.).

- Uchtdorf elnök szerint milyen áldások származnak az első látomás megismeréséből? (A tanulók talán más szavakat használnak, de fogalmazzák meg a következő tantételt: **Az első látomásról tanulva nagyobb hitre teszünk szert az Atyaistenben és Fiában, Jézus Krisztusban.**)
- Hogyan mélyíti el az Őbeljük vetett hitünket az, ha tanulunk az Atyaisten és a Fiú Joseph Smithnél tett látogatásáról? (A válaszok között lehetnek a következők: Az első látomás egy másik tanúbizonyosság arról, hogy Ők élnek; megerősíti számunkra azt, hogy törődnek az emberek ügyeivel; bizonyítékul szolgál arra, hogy Ők meghallják és megválaszolják az imákat.)
- Milyen szerepet játszik az első látomás a visszaállításról való bizonyágotokban?
- Mit tehettek a következő héten azért, hogy megerősítsétek bizonyágotokat az első látomásról?

Intézz felhívást a tanulókhhoz, hogy a következő napokban szakítsanak időt az első látomás átgondolására és az arról való imádkozásra. Kérd meg őket, hogy írják le, milyen gondolatok és érzések vannak bennük Joseph Smith e szent élményéről.

Tanulói olvasmányok

- Joseph Smith története 1:5–26.
- Dieter F. Uchtdorf: Az első látomás gyümölcsei. *Liahóna*, 2005. máj. 36–38.

23. LECKE

A Szabadító visszaállította papságát, egyházát és evangéliumát

Bevezetés

Napjaink prófétái ezt a bizonyosságot tették: „Ünnepélyes szavakkal jelentjük ki, hogy [Jézus Krisztus] papsága és egyháza visszaállított a földre” (Az élő Krisztus: Az apostolok bizonyossága. *Liahóna*, 2000. ápr. 3.). E lecke tanításánál segíts a tanulóknak megérteni, hogy örök

szolgálattelének részeként a Szabadító Joseph Smith próféta által irányította az egyháza, valamint az evangélium visszaállítását. A Tan és a szövetségek figyelmes tanulmányozása felfedi, hogy Jézus Krisztus irányítja Isten királyságát a földön.

Háttérolvasmányok

- James E. Faust: Minden dolog visszaállítása. *Liahóna*, 2006. máj. 61–62, 67–68.
- Tad R. Callister: Mi Krisztus egyházának tervrajza? (Egyházi Oktatási Szervezet Áhítata fiatal felnőtteknek, 2014. jan. 12.); LDS.org.

Javaslatok a tanításhoz

Joseph Smith története 1:18–20

Jézus Krisztus visszaállította egyházát az utolsó napokban

Az óra elején kérd meg a tanulókat, hogy soroljanak fel Mennyei Atyánknak feltehető fontos kérdéseket. Számos válasz után az egyik tanuló olvassa fel a Joseph Smith története 1:18–19-et, majd kérdezd meg:

- Milyen kérdést tett fel Joseph Smith Mennyei Atyánknak és Jézus Krisztusnak?
- Mit válaszolt Jézus Krisztus? (Rámutathatsz, hogy a 20. vers szerint a Szabadító elismételte a választ: „Ismét megtiltotta nekem, hogy bármelyikükhöz is csatlakozzak”.)
- Ha mindegyik egyház „tévedett”, akkor minek kellett megtörténnie ahhoz, hogy az Úr egyháza jelen legyen a földön? (Szükség volt az Úr újszövetségi egyházának visszaállítására.)

Tedd ki a következő idézetet James E. Faust elnöktől (1920–2007) az Első Elnökségből, és kérj meg egy tanulót, hogy olvassa fel:

„Hisszük, hogy Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza a Jézus Krisztus által megalapított eredeti egyház visszaállítása, amelyet »az apostoloknak és prófétáknak alapkövén [építettek fel], lévén a szegletköve maga Jézus Krisztus« [Efézusbeliek 2:20]. Ez nem egy másik egyházzal szakadt le” (Minden dolog visszaállítása. *Liahóna*, 2006. máj. 68.).

- Mit jelent, amikor azt mondjuk, hogy **Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza a Szabadító újszövetségi időkben megalapított egyházának a visszaállítása?**

Mondd el a tanulóknak, hogy az órán nincs elég idő az Úr eredeti és visszaállított egyháza minden elemének összehasonlítására, de átnézetheted velük a Lukács 6:13; 10:1; Apostolok cselekedetei 14:23; Efézusbeliek 4:11; Filippibeliek 1:1; és Titus 1:5-öt, és kikereshetik az eredeti egyház szervezeti felépítésének azon elemeit, amelyek ma is jelen vannak az egyházban. (További példákért buzdítsd a tanulókat Tad R. Callister testvér, a Vasárnapi Iskola általános elnöke *Mi Krisztus egyházának tervrajza?* című beszédének elolvasására, mely szerepel e lecke tanulói olvasmányai között.) Tedd ki a következő idézetet Callister testvértől, és kérj meg egy tanulót, hogy olvassa fel:

„Ha valaki össze akarná vetni Krisztus eredeti egyházá[t]... napjaink minden egyházával a világban, azt találná, hogy pontról pontra, szervezetről szervezetre, tanításról tanításra, szertartásról szertartásra, gyümölcscről gyümölcsre és kinyilatkoztatásról kinyilatkoztatásra csupán egyetlen egyháznak felelne meg: Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyházának” (*Mi Krisztus egyházának tervrajza?* [Egyházi Oktatási Szervezet Áhítata fiatal felnőtteknek, 2014. jan. 12.];

LDS.org).

- Miért fontos bizonyossággal rendelkezni arról, hogy Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza a Szabadító eredeti egyházának a visszaállítása? (Ez a bizonyosság segít nekünk felismerni, hogy Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza az Úr igaz egyháza ma a földön. Mivel az Úr ugyanaz tegnap, ma és mindörökké, elvárható, hogy az egyháza is minden adományozási korszakban ugyanazokat az elemeket tartalmazza.)

Tan és a szövetségek 1:17, 38; 18:34–35

Jézus Krisztus irányítja a visszaállítás munkáját

Kérd meg a tanulókat, hogy nézzék át a Joseph Smith története 1:17-et, és keressék ki, mit parancsolt meg Mennyei Atyánk Joseph Smithnek, mit tegyen (hallgassa meg az Ő Fiát). Azután olvasd fel a következő kijelentést Joseph Fielding Smith elnöktől (1876–1972):

„A bukás óta minden kinyilatkoztatás Jézus Krisztuson keresztül adatott” (*Doctrines of Salvation*, comp. Bruce R. McConkie, 3 vols. [1954–56], 1:27).

Ezen igazság szemléltetéséhez kérd meg a tanulókat, hogy olvassák el magukban a Tan és a szövetségek 1:17, 38; 18:34–35-öt, a következő kérdésekkel az elméjükben: Hogyan segítenek nekünk ezek a versek megérteni azt az igazságot, hogy **Jézus**

Krisztus kinyilatkoztatás által mutat utat és irányítja az egyházát? Elegendő idő eltelte után kérj meg tanulókat, hogy mondják el, mit találtak.

Tedd ki a következő idézetet Gary J. Coleman eldertől a Hetvenektől, és kérj meg egy tanulót, hogy olvassa fel:

„A Tan és a szövetségek utolsó napi tanúbizonyság arról, hogy Jézus Krisztus prófétákon és Isten szolgálói keresztül szolgál Isten gyermekeinek, és leképezi, hogy az isteni kinyilatkoztatás hogyan mutat utat ma az egyháznak és tagjainak” (“You Shall Have My Word: The Personal Ministry of Jesus Christ in the Restoration,” in *You Shall Have My Word: Exploring the Text of the Doctrine and Covenants*, ed. Scott C. Esplin, Richard O. Cowan, and Rachel Cope, The 41st Annual Brigham Young University Sidney B. Sperry Symposium [2012], 3).

- Coleman elder szerint miért fontos ma az egyháznak a Tan és a szövetségek? (Utolsó napi tanúbizonyság Jézus szolgálatáról, és megmutatja, hogyan vezeti ma az egyházat a kinyilatkoztatás.)
- Szerintetek miért fontos Mennyei Atyánk gyermekeinek megérteni a Coleman elder által tanított igazságot?

Tegyél bizonyosságot arról, hogy a Szabadító örökkévaló szolgálatának fontos részét képezi az, amikor megjelenik, amikor kinyilatkoztatásokat ad, vagy amikor papsági hatalmat és kulcsokat ad át. Hogy segíts a tanulóknak még konkrétabban meglátni, hogyan irányította a Szabadító az örökkévaló evangélium, valamint egyháza visszaállítását az utolsó napokban, tedd ki a következő táblázatot, vagy kiosztandó anyagként add oda a tanulóknak (a zárójelben lévő szavak ne szerepeljenek benne):

A Szabadító irányítja a visszaállítás munkáját

az egyház tanai	az egyház szertartásai	az egyház vezetése
Tan és a szövetségek 76 szakasz fejléc és összefoglalás (a dicsőség királyságai, élet a halál után)	Tan és a szövetségek 20:37, 72–74 (a keresztesítés kitételei és helyes módja)	Tan és a szövetségek 20:38–59 (papsági hivatalok kötelességei)
Tan és a szövetségek 84:33–39 (a papság esküje és szövetsége)	Tan és a szövetségek 20:70 (gyermek megáldása)	Tan és a szövetségek 20:61–62 (rendszeres egyházi konferenciák levezetése)
Tan és a szövetségek 128:1, 15, 18 (helyettes általi keresztesítés a halottakért)	Tan és a szövetségek 20:75–77, 79 (az úrvacsora megáldása és kiosztása)	Tan és a szövetségek 26:2 (közös megegyezés)
Tan és a szövetségek 131:1–4 (celesztialis házasság szükséges a felmagasztosuláshoz)	Tan és a szövetségek 124:33–39 (templomi szertartások)	Tan és a szövetségek 107:22–27, 33–35, 64–67, 85–91 (az egyházi vezetés kötelességei)
Tan és a szövetségek 137:6–10; 138:29–35 (lehetőségük lesz a megváltásra azoknak, akik az igazság ismerete nélkül halnak meg)	Tan és a szövetségek 132:7, 15–20 (örökkévaló házasság)	

Oszd három csoportra az osztályt, és minden csoportnak adj ki egy-egy oszlopot tanulmányozásra. Mindegyik tanuló olvasson el három vagy négy hivatkozást a nekik kiadott oszlopból, és készüljön fel a következő kérdések megválaszolására:

- Mit állított vissza a Szabadító a földre Joseph Smith prófétán keresztül?
- Miért fontosak ezek a tantételek vagy eljárások?

Jó néhány perc után kérd meg a tanulókat, hogy mondják el, mit fedeztek fel. Miközben ezt teszik, hangsúlyozd ki, hogy **Jézus Krisztus irányítja a visszaállítás munkáját**. Ha szükséges, tegyél fel a következőkhöz hasonló kérdéseket:

- Miért fontos megérteni, hogy Jézus továbbra is irányítja egyházának munkáját és annak vezetőit?
- Milyen tapasztalatok segítettek nektek tudni azt, hogy ez az egyház Jézus Krisztus egyháza?

Ha az idő engedi, kérj meg egy tanulót, hogy olvassa fel a Tan és a szövetségek 1:30-at, majd kérdezd meg az osztályt:

- A ma megbeszéltek figyelembevételével mit mondanátok, miért Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza „az egyetlen igaz és élő egyház... az egész föld színén”? (Mert ez az egyetlen olyan egyház a földön, melynek isteni felhatalmazása van Jézus Krisztus igaz evangéliumának tanítására, a szabaduláshoz szükséges szertartások elvégzésére, valamint arra, hogy az Úr erre kijelölt szolgálói keresztül folyamatos kinyilatkoztatást kapjon.)

A lecke zárásaként megkérhetsz egy tanulót, hogy olvassa fel a Tan és a szövetségek 76:40–42-t, miközben az osztály követi a szöveget. Tegyél bizonyosságot

arról, hogy ezek a versek összefoglalják a Szabadító örökkévaló szolgálattételét. Intézz felhívást a tanulókhoz, hogy gondolják át, mit tehetnének, amivel megbecsülik Jézus Krisztust, aki véghezvitte az engesztelést, hogy mi megszentelődhessünk, megtisztulhassunk, és meg lehessen minket menteni az Atya királyságában.

Tanulói olvasmányok

- Tan és a szövetségek 1:17, 38; 18:33–35; Joseph Smith története 1:17–20.
- Tad R. Callister: Mi Krisztus egyházának tervrajza? (Egyházi Oktatási Szervezet Áhítata fiatal felnőtteknek, 2014. jan. 12.); LDS.org.

24. LECKE

Ő él!

Bevezetés

A Szabadító, Jézus Krisztus vonatkozásában azt mondta Joseph Smith próféta: „Most pedig, a sok tanúbizonyosság után, amit őróla tettek, íme az utolsó, a mi tanúbizonyosságunk az, hogy ő él!” (T&Sz 76:22). Ennek a leckének az a célja,

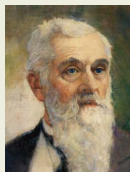
hogy segítsen a tanulóknak megérteni, hogy a Szabadító ma él, hogy Ő a mi Szószólónk az Atyánál, és hogy az Őbelé vetett hit által „Istennek született fiak és leányok” leszünk (T&Sz 76:24; lásd még Galátziabeliek 3:26).

Javaslatok a tanításhoz

Tan és a szövetségek 25:1; 76:19–24; 110:1–4

Jézus Krisztus ma is él

Olvasd fel a következő beszámolót Lorenzo Snow elnök (1814–1901) egyik elményéről, melyet unokája, Alice Pond mesélt el:

„»A celesztialis szobához vezető tágas folyosón több lépéssel nagyapa előtt mentem, amikor megállított és így szólt: „Állj csak meg egy pillanatra, Allie. Mondani szeretnék neked valamit. Itt történt, hogy az Úr Jézus Krisztus megjelent előttem Woodruff elnök halála idején. Azt az utasítást adta, hogy késlekedés nélkül szervezzem újra az egyház Első Elnökségét, és ne várjak, ahogyan az a korábbi elnökök halála után történt, és hogy én fogom követni Woodruff elnököt.”

Azután nagyapa egy lépéssel közelebb jött, kinyújtotta bal kezét és ezt mondta: „Éppen itt állt, körülbelül [egy méterrel] a föld felett. Olybá tűnt, mintha egy színarany padozaton állna.”

Nagyapa elmondta nekem, mily dicsőséges a Szabadító személye, és leírta kezeit, lábait, orcáját és gyönyörű fehér köntösét, mely mind olyan ragyogó fehérségű és tündöklő volt, hogy alig tudott Reá tekinteni.

Ekkor [nagyapa] még egy lépéssel közelebb jött, jobb kezét a fejemre tette, és így szólt: „Nos, kis unokám, szeretném, ha emlékeznél, hogy ez nagyapád bizonyága, és hogy ő a saját szájával mesélte el neked, hogy valóban látta a Szabadítót, itt a templomban, és szemtől szembe beszélt Vele” « [Alice Pond, in LeRoi C. Snow, “An Experience of My Father’s,” *Improvement Era*, Sept. 1933, 677]” (Az egyház elnökeinek tanításai: Lorenzo Snow [2012]. 251.).

- Milyen gondolataitok támadtak e beszámoló hallatán?

Mondd el a tanulóknak, hogy a Tan és a szövetségek két alkalommal számol be arról, hogy a Szabadító megjelent valakiknek az utolsó napokban: az egyik alkalommal Joseph Smithnek és Sidney Rigdonnak az Ohio állambeli Hiram-ban (lásd T&Sz 76), a másik alkalommal pedig Joseph Smithnek és Oliver Cowderynek a Kirtland templomban (lásd T&Sz 110). Írd fel a táblára a következő három kérdést:

Mit láttak? Mit hallottak? Mit tudtak meg?

Kérd meg az osztályt, hogy keressenek válaszokat ezekre a kérdésekre a szentírásaikban. Az osztály egyik fele olvassa el a Tan és a szövetségek 76:19–24-et, a másik fele pedig a Tan és a szövetségek 110:1–4-et. Elegendő idő eltelte után kérd meg az osztályt, hogy mondják el, mit tudtak meg. A megfelelő kérdések alá írd fel a táblára, hogy mit találtak, majd kérdezd meg:

- Mit tanítanak ezek a versek Jézus Krisztusról? (A tanulók számos tant megnevezhetnek, a következőket is beleértve: **Jézus Krisztus élő, megdicsőült lény; Mennyei Atyánk és Jézus Krisztus különálló személyek; a Jézus Krisztusba vetett hit és evangéliumának elfogadása által Istennek született fiakká és leányokká válunk; és Jézus Krisztus a mi Szószólónk az Atyánál.**)

A következő kérdés feltevésével adj lehetőséget a tanulóknak, hogy bizonyosságot tegyenek ezekről a tanokról:

- Ezen igazságok közül melyek bírnak különös jelentőséggel számotokra? Miért?

Mondd el a tanulóknak, hogy a lecke hátralevő része két tanra összpontosít azokból a versekből, melyeket elolvastak: „Jézus Krisztus a mi Szószólónk az Atyánál” és „a Jézus Krisztusba vetett hit és evangéliumának elfogadása által Istennek született fiakká és leányokká válunk”.

Tan és a szövetségek 29:5; 38:4; 45:3–5; Alma 33:3–11

Jézus Krisztus a mi Szószólónk az Atyánál

Írd fel a táblára a szószóló kifejezést, és kérdezd meg a tanulóktól, hogy tudják-e, mit jelent. (Ha szükséges, add meg a szószóló meghatározását: olyan valaki, aki másvalaki ügyében szót emel, avagy kiáll mellette.) Kérd meg a tanulókat, hogy olvassák el magukban a Tan és a szövetségek 110:4-et, majd kérdezd meg:

- Hogyan tölti be a Szabadító a szószóló szerepét? (Miközben a tanulók elmondják a gondolataikat, keress lehetőséget az arról való bizonyágtételre, hogy **Jézus Krisztus a mi Szószólónk az Atyánál.**)

Tedd ki a következő kérdéseket, vagy írd fel őket a táblára:

Mi jogosítja fel Jézus Krisztust arra, hogy a Szószólónk legyen?

Mire hívja fel Jézus az Atya figyelmét, amikor szót emel értünk?

Kérd meg a tanulókat, hogy párokban dolgozva keressenek válaszokat ezekre a kérdésekre a Zsidók 4:15; Tan és a szövetségek 29:5; 38:4; és 45:3–5-ben. Miután a tanulók elolvasták ezeket a részeket és megbeszélték a táblán lévő kérdéseket, kérj meg néhány önként jelentkezőt, hogy mondják el az osztálynak a válaszaikat.

Miközben a tanulók elmondják, mit tudtak meg, győződj meg arról, hogy értik a következőket: **Jézus Krisztus jogosan emel szót értünk az Atyánál, mert Ő tökéletesen igazlelkű, és ezáltal eleget tud tenni az igazságosság követelményeinek a bűneinkért. Feljogosítják Őt erre az érdemei, a tökéletes élete, valamint az értünk kiontott vére is. Nekünk nincs olyan érdemünk,**

amely lehetővé tenné számunkra, hogy szót emeljünk magunkért (lásd Alma 22:14).

Kérj meg egy tanulót, hogy olvassa fel a Tan és a szövetségek 45:3–5-öt, az osztály pedig kövesse a szöveget. Magyarázd el, hogy Mennyei Atyánk munkája és dicsősége az Ő gyermekeinek felmagasztosulása. Így amikor Jézus szót emel azokért, akik hisznek Őbenne, segít véghezvinni az Atya munkáját, miközben az Atyának adja a dicsőséget (lásd még Máté 10:32).

Hogy segíts a tanulóknak megérteni Jézus Krisztus munkáját a mi Szószólónkként, kérd meg őket, hogy olvassák el Zénos szavait az Alma 33:3–10-ben. Kérd meg őket, hogy keressenek olyan kifejezéseket, melyeket többször is elismételt Zénos (az „irgalmas vagy” és a „meghallgattál” különböző változatait), majd kérdezd meg:

- Mit tudott meg Zénos Istenről abból adódóan, hogy őszintén imádkozott?

Kérj meg egy tanulót, hogy olvassa fel az Alma 33:11-et, majd kérdezd meg az osztályt:

- Kinek tulajdonította Zénos Mennyei Atyánk bőséges irgalmát?
- Miért fordítja el tőlünk az Atyaisten az ítéleteit?
- Hogyan segítenek nektek Zénos tanításai jobban megérteni és értékelni a Szabadító Szószólóként játszott szerepét a saját életetekben?

Tedd ki a következő idézetet D. Todd Christofferson eldertől a Tizenkét Apostol Kvórumából, és kérj meg egy tanulót, hogy olvassa fel:

„Igen nagy jelentősége van számomra annak, hogy bármikor és bármilyen körülmények közepette imában közeledhetek a kegyelem trónusához; hogy Mennyei Atyám meghallgatja esdeklésemet; hogy a Szószólóm, aki nem cselekedett bűnt, akinek a vérét ontották, szót emel az ügyemben. (Lásd T&Sz 45:3–5.)” (“I Know in Whom I Have Trusted,” *Ensign*, May 1993, 83).

Kérj meg egy tanulót, hogy saját szavaival magyarázza el, milyen tantételt tanított itt Christofferson elder, majd kérdezd meg:

- Hogyan segíthet nektek az itt tanítottakról való személyes bizonyosság, amikor elcsüggedtek?

Móziás 5:5–15

A Jézus Krisztusba vetett hit és evangéliuma elfogadása által Istennek született fiakká és leányokká válunk

Kérj meg egy tanulót, hogy olvassa fel a Tan és a szövetségek 76:24-et, az osztály pedig kövesse a szöveget. Mutass rá a következő szavakra: „általa, rajta keresztül és őtőle... Istennek született fiak és leányok [vagyunk]”.

majd kérdezd meg tőlük:

- Mit jelent „Istennek született” fiaknak és leányoknak – vagyis Isten született fiainak és leányainak lenni? (T&Sz 76:24; lásd még T&Sz 25:1).

Győződj meg róla, hogy a tanulók értik: bár mindannyian Mennyei Atyánk lélekgyermekai vagyunk, az „Istennek született fiak és leányok” kifejezés konkrétan azokra utal, akik újjászülettek. Mondd el a tanulóknak, hogy a Mormon könyve szemlélteti az újjászületés folyamatát.

Tedd ki vagy rajzold fel a táblára a következő táblázatot (a zárójelbe tett tartalom ne legyen benne):

<i>Minek a megtételére volt hajlandó Benjámin király népe?</i>	<i>Mit eredményeztek a tetteik?</i>
<i>(Szövetségre lépni, hogy Isten minden parancsolatának engedelmeskednek.)</i>	<i>(Meváltozott a szívük.)</i>
<i>(Magukra venni Krisztus nevét.)</i>	<i>(Krisztustól születtek.)</i>
<i>(Hitet gyakorolni Krisztusban.)</i>	<i>(Krisztus lett az ő szövetségbeli Atyjuk.)</i>

Röviden foglald össze Benjámin király Móziás 2–4-ben található üzenetét, majd magyarázd el, hogy Benjámin király szavai drámai hatást gyakoroltak népére, és az Úr Lelke „hatalmas változást” vitt véghez a szívükben (lásd Móziás 5:2). Kérd meg a tanulókat, hogy párokat alkotva tanulmányozzák a Móziás 5:2–8, 15-öt, és keressenek válaszokat a táblázatban található kérdésekre. Elegendő idő eltelte után kérd meg a tanulókat, hogy mondják el, mit találtak, majd kérdezd meg:

- Annak alapján, amit Benjámin király népéről tanultatok, hogyan váltok Krisztus született fiaivá és leányaivá? (A tanulók fogalmazzák meg a következő tantételt: **Ha elfogadjuk Jézus Krisztust, valamint Isten parancsolatainak betartására vonatkozó szövetségeket kötünk és tartunk be, akkor Krisztus született fiaivá és leányaivá válunk.**)

Amikor a tanulók megbeszélik ezeket a verseket, szükségük lehet segítségre azon tan megértéséhez, hogy Krisztus gyermekeivé válunk. Olvasd fel a következő tanítást Joseph Fielding Smith elnöktől (1876–1972):

„A Szabadító azért válik Atyánkká, ...mert az értünk hozott engesztelés által életet, örök életet kínál nekünk. [...]

Mi pedig a szövetségeink és azok betartása révén gyermekekké, Jézus Krisztus fiaivá és leányaivá válunk” (*Doctrines of Salvation*, comp. Bruce R. McConkie, 3 vols. [1954–56], 1:29).

- A Móziás 5:15 szerint milyen áldásokat kaphatunk Jézus Krisztus fiaiként és leányaiként?

- Mit gondoltok vagy éreztek azzal kapcsolatban, hogy Jézus Krisztus fiai vagy leányai vagytok?

A tanítás végén buzdítsd a tanulókat, hogy gondolják át, milyen áldásokat hozott az életükbe annak tudata, hogy a Szabadító él, hogy Ő Szószólónkként lép fel az Atyánál, és hogy mi Krisztus szövetséges fiai és leányai lehetünk.

Tanulói olvasmányok

- Móziás 5:1–15; Tan és a szövetségek 45:3–5; 76:19–24; 110:1–4.

25. LECKE

Jézus Krisztus egy napon vissza fog térni

Bevezetés

A próféták nemzedékeken át prófétáltak arról, hogy Jézus Krisztus újra vissza fog térni a földre. Ésaías feljegyzése szerint: „És megjelenik az Úr dicsősége, és minden test látni fogja azt” (Ésaías 40:5). Ezek a próféciaik segítenek Jézus

Krisztus tanítványainak és másoknak is felkészülni erre az egyedülálló eseményre, és reménykedni, tudván, hogy Mennyei Atyánk előre látja a jövőt és Fiának dicsőséges visszatérésére készíti fel a világot.

Háttérolvasmányok

- Dallin H. Oaks: Felkészülés a második eljövételre. *Liahóna*, 2004. máj. 7–10.

Javaslatok a tanításhoz

A Szabadító hatalommal és dicsőséggel fog eljönni

Tedd fel a tanulóknak a következő kérdéseket, a válaszaikat pedig foglald össze a táblán:

- Mire gondoltok, amikor szóba kerül a második eljövétel?
- Szerintetek milyen lesz a második eljövétel?

Kérj meg egy tanulót, hogy olvassa fel a Tan és a szövetségek 29:11-et, majd kérdezd meg az osztályt:

- Mit tudtok meg ebből a versből a második eljövételről? (A tanulók válaszai során hangsúlyozd ki ezt az igazságot: **Amikor újra eljön a Szabadító, akkor hatalommal és dicsőséggel, a menny minden seregével fog eljönni.** Írd fel ezt az igazságot a táblára.)

Magyarázd el a tanulóknak, hogy Jézus Krisztus második eljövételének sok különböző vetülete tanulmányozható a szentírásokban, például az eljövételét megelőző jelek, vagy a gonoszok elpusztítása az eljövetelekor. Ez a lecke konkrétan a Szabadítóra, az Ő hatalommal és dicsőséggel történő eljövételére összpontosít, és arra, hogy miként készülhetünk fel erre a nagyszerű eseményre. Adj minden tanulónak egy példányt a „Próféciaik a második eljövételről” című táblázatból. Kérd meg a tanulókat, hogy dolgozzanak párokban, és minden párnak adj ki tanulmányozásra két vagy három sor szentírásrészt (győződj meg róla, hogy minden sor ki legyen adva). Kérd meg a párokat, hogy írják be a táblázatba, mit tanítanak a nekik kiadott részek Jézus Krisztus második eljövételéről. Elegendő idő eltelté után kérd meg a tanulókat, hogy mondják el, mit fedeztek fel.

Jézus Krisztus második eljövetele

Proféciák a második eljövételről	Mit tudunk meg a második eljövételről
Tan és a szövetségek 49:6–7; Joseph Smith – Máté 1:40	
Ésaiás 40:5; Máté 16:27	
Ésaiás 52:10; Tan és a szövetségek 133:3	
Zakariás 13:6; 14:4; Tan és a szövetségek 45:48, 51–53	
Ésaiás 63:2; Jelenések 19:11–13; Tan és a szövetségek 133:46–48	
Apostolok cselekedetei 1:9–11; 1 Thessalonikabeliek 4:16	
1 Thessalonikabeliek 4:17; Tan és a szövetségek 88:96–98	
Jelenések 16:20; Tan és a szövetségek 133:21–24	
Tan és a szövetségek 5:19; 101:24–25; 133:41	
2 Péter 3:10; Joseph Smith – Máté 1:46–48	

Tedd fel a következő ellenőrző kérdéseket:

- Annak alapján, amit tanulmányoztatok, hogyan jelenik majd meg Jézus Krisztus hatalma és dicsősége az eljövetelekor?
- A második eljövételről szóló mely proféciákra figyeltetek fel? Miért?

(Megjegyzés: Mielőtt továbblépnétek, visszautalhatsz a táblázatra, és megkérdezheted a tanulóktól, hogy miért jó ily módon – kapcsolatokat, mintákat és témákat keresve – tanulmányozni a szentírásokat.)

Tan és a szövetségek 1:12; 34:5–6; 39:20; 88:81–86, 92; 133:4–5, 10

A proféták felkészítenek minket Jézus Krisztus második eljövételére

Tedd ki a következő idézetet Sterling W. Sill eldertől (1903–1994) a Hetvenektől, és kérj meg egy tanulót, hogy olvassa fel:

„Krisztus második eljövételéről 1500-nál több alkalommal tesz említést az Ószövetség, és 300-nál több alkalommal az Újszövetség. Ha Isten ilyen fontosnak tartotta ezt a témát, akkor bizonyára azt akarja, hogy tegyünk is valamit ennek kapcsán” (in Conference Report, Apr. 1966, 19).

- Szerintetek miért fontos, hogy a szentírások ilyen sok proféciát tartalmaznak a második eljövételről?

Tedd ki a következő szentírásrészeket, vagy írd fel őket a táblára. Kérd meg a tanulókat, hogy magukban hasonlítsák össze ezeket a részeket, és keressék ki két különböző módját a második eljövételre való felkészülésünknek.

T&Sz 1:12; 88:92; 133:4–5, 10

T&Sz 34:5–6; 39:20; 88:81–84

Elegendő idő eltelte után beszéljétek meg az alábbi kérdések némelyikét, vagy akár az összeset:

- Hogyan foglalnátok össze egy mondatban az ezekben a részekben tanított igazságot? (Győződj meg róla, hogy a tanulók megfogalmazzanak valami ehhez hasonlót: **Azért adattak és azért lettek feljegyezve a szentírásokba a Jézus Krisztus második eljövételéről szóló próféciák, hogy magunkat és másokat is felkészíthessünk arra a napra.**)
- Miért kell nemcsak magunkat, hanem másokat is felkészítenünk Jézus Krisztus második eljövételére?
- Milyen módokon segíthetünk másoknak felkészülni az Úr visszatérésére?
- Szerintetek hogyan készít titeket is fel az, ha segítetek másoknak felkészülni a második eljövételre?

Kérj meg egy tanulót, hogy olvassa fel a következő idézetet Dallin H. Oaks eldertől a Tizenkét Apostol Kvórumából:

„Habár nem vagyunk képesek a második eljövétel tényén változtatni, és pontos idejét sem ismerjük, saját felkészülésünket előmozdíthatjuk, és megpróbálhatunk a körülöttünk levőknek is segíteni a felkészülésben. [...]

Mi lenne, ha holnap lenne eljövételének napja? Ha tudnánk, hogy holnap találkozunk az Úrral – idő előtti halálunk, vagy az Ő váratlan eljövele miatt –, mit tennénk ma? Milyen bűnöket vallanánk be? Mely cselekedeteinkkel hagynánk fel? Miféle kötelezettségeinknek tennénk eleget? Mit bocsátanánk meg másoknak? Miről tennénk bizonyosságunkat?

Ha akkor megtennénk azokat a dolgokat, akkor miért ne tennénk meg most? Miért nem törekszünk békességre, míg a békesség elérhető? Ha felkészülésünk lámpásai kifogytak, azonnal fogjunk hozzá a feltöltésükhöz!” (Felkészülés a második eljövételre. *Liahóna*, 2004. máj. 8, 9.).

- Mit tehetünk azért, hogy felgyorsítsuk saját felkészülésünket a második eljövételre?
- Milyen veszélyeket rejt felkészülésünk halogatása?

Máté 25:1–13

Felkészülés Jézus Krisztus második eljövételére

Magyarázd el a tanulóknak, hogy mindössze néhány nappal Jézus Krisztus halála előtt a tanítványai megkérdezték tőle, milyen jelek előzik majd meg a második eljövetelét (lásd Máté 24:3; Joseph Smith – Máté 1:4). A Szabadító válaszát Máté 24–25-ben találjuk meg. Kérj meg jó néhány tanulót, hogy egymást váltva olvassák fel a Máté 25:1–13-at, az osztály többi tagja pedig kövesse a szöveget. Azután a következő kérdések és idézetek némelyikének, vagy akár mindegyikének felhasználásával irányítsd a tanulókat a tíz szűz példázatának megbeszélésében:

- Mit tartotok balgaságnak ennek az öt szűznek a cselekedeteiben? (A balga szűzek nem tették meg mindazt, ami szükséges volt, hogy felkészüljenek a vőlegény eljövételére. Ha szorgalmasan igyekszünk felkészülni a Szabadító eljövételére, megtéve azt, amiről tudjuk, hogy helyes, az nagy áldásokat eredményez, például készen állunk majd rá, hogy csatlakozzunk a Szabadítóhoz, amikor eljön.)
- Mi a jelentősége a „Jőjjetek elébe” kifejezésnek? (6. vers). Miért ne várhatnátok türelmesen arra, hogy Ő jöjjön tihozzátok? (Lásd még T&Sz 133:5, 10, 14, 19.)
- Miért nem tudták az eszes szűzek megosztani az olajukat a balga szűzekkel?
- Mit tanít nektek ez a példázat a Szabadítóval történő találkozásra való felkészülésről? (Használhatnak ugyan más szavakat, de a tanulók fogalmazzanak meg a következőhöz hasonló tantételt: **Az Isten parancsolatainak való engedelmesség által felkészülhetünk Jézus Krisztus második eljövételére.** Lásd még T&Sz 45:56–57.)

Egészítsd ki a beszélgetést a következő idézetekkel Dallin H. Oaks eldertől és David A. Bednar eldertől a Tizenkét Apostol Kvórumából:

„Az Úr azt mondta [a tíz szűz példázatáról]: »És azon a napon, amikor eljövök az én dicsőségemben, akkor teljesedik be a példázat, amelyet a tíz szűzről mondtam« (T&Sz 45:56).

A Máté 25. fejezetében olvasható példázat élesen rávilágít az öt balga és az öt bölcs szűzzel kapcsolatos körülményekre. Mind a tízen menyegzőre voltak hivatalosak, de csak feleannyian készültek olajjal a lámpásukban a vőlegény eljövételére. Az öt, aki felkészült, bejutott a menyegzőre, az ajtó pedig bezárult. A másik öt, aki elmulasztotta a felkészülést, későn érkezett. Az ajtó már zárva volt, és az Úr megtagadta a belépést, mondván: »Nem ismerlek titeket« [Máté 25:12]. »Vigyázzatok azért – szólt végül a Szabadító –, mert sem a napot, sem az órát nem tudjátok, a melyen az embernek Fia eljő« [Máté 25:13].

A példázat számarányai letaglózóak. A tíz szűz nyilvánvalóan Krisztus egyházának tagjait képviseli, hiszen mindannyiukat meghívták a menyegzőre, és mindannyian tudták, hogy mi szükséges ahhoz, hogy beengedjék őket, amikor a vőlegény megérkezik. De a szűzeknek csak a fele volt kész, mikor Ő valóban megérkezett” (lásd Dallin H. Oaks: Felkészülés a második eljövételre. *Liahóna*, 2004. máj. 8.).

„Talán önző volt-e az öt eszes szív, hogy nem volt hajlandó osztozni, vagy inkább azt sugallták-e teljesen helyénvalóan, hogy a megtérés olaja nem vehető kölcsön? Átadható-e másoknak a parancsolatoknak való állhatatos engedelmségből fakadó lelki erő? Átengedhető-e egy szükségét látó személynek a szentírások szorgalmas kutatásából és átgondolásából származó tudás? Átruházható-e egy megpróbáltatásokkal vagy nehéz kihívásokkal küzdő emberre az a békesség, amelyet az evangélium a hithű utolsó napi szenteknek nyújt? Mindezen kérdésekre egyértelműen nemleges a válasz.

Amint azt az eszes szüzek helyénvaló módon hangsúlyozták, mindannyiunknak magunknak kell vennünk olajat. Ezek a sugalmazott nők nem egy üzleti tranzakcióról beszéltek, hanem kihangsúlyozták az arra irányuló egyéni felelősségünket, hogy bizonyosságunk lámpása mindig égjen, és mindig legyen elegendő tartalékunk a megtérés olajából. Ezt a drága olajat pedig cseppenként kapjuk meg – »sort sorra, előírást előírásra« (2 Nefi 28:30) –, türelemmel és állhatatosan. Nincs rövidebb út, és nem lehet az utolsó pillanatban kapkodva felkészülni” (David A. Bednar: *Megtérni az Úrhoz. Liahóna*, 2012. nov. 109.).

- Miért kell igyekeznünk a Krisztus második eljövételére való felkészülésünkkel?

Felírhatod a táblára a következő befejezetlen mondatot, és megkérheted a tanulókat, hogy gondolják át, majd írják le, hogyan egészítenék ki:

Krisztus második eljövételére való felkészülésem meggyorsításáért

_____.

Buzdítsd a tanulókat, hogy gondolják át, milyen konkrét módokon segíthetnének a családjuknak, barátaiknak vagy másoknak megérteni a Jézus Krisztus visszatérésére való felkészülés fontosságát. Buzdítsd a tanulókat, hogy kötelezzék el magukat az Úrnak abban, hogy meg fogják tenni azt, amire késztetést kapnak.

Tanulói olvasmányok

- Máté 25:1–13; Tan és a szövetségek 133:3–19.
- Dallin H. Oaks: Felkészülés a második eljövételre. *Liahóna*, 2004. máj. 7–10.

26. LECKE

Jézus Krisztus királyok Királyaként fog uralkodni és megítéli a világot

Bevezetés

A millennium idején Jézus Krisztus „királyok Királyaként kormányoz majd, és urak Uraként uralkodik, minden térd meg fog hajolni, és minden nyelv hódolattal szól majd Őelőtte. Mindegyikünk ott fog állni, hogy cselekedeteink és szívünk vágya szerint megítéljen minket” (lásd Az élő Krisztus: Az

apostolok bizonyossága. *Liahóna*, 2000. ápr. 3.). Az a lecke segíteni fog a tanulóknak megérteni, hogy nem kell a millenniumig várniuk, előbb is élvezetik annak néhány áldását.

Háttérolvasmányok

- 45. fejezet: A millennium. *Az evangélium tantételei* [2009]. 285–290.
- 46. fejezet: Az utolsó ítélet. *Az evangélium tantételei* [2009]. 291–297.
- Ha rendelkezésre áll: Chapter 37, “The Millennium and the Glorification of the Earth,” *Doctrines of the Gospel Student Manual*, 2nd ed. (Church Educational System manual, 2010), 104–6.

Javaslatok a tanításhoz

Tan és a szövetségek 65:1–6

Jézus Krisztus személyesen fog uralkodni a földön

Kérd meg a tanulókat, hogy soroljanak fel egy papírlapon néhány olyan dolgot, amiért vagy amiről rendszeresen imádkoznak. Kérd meg néhányukat, hogy ha szeretnék, mondják el, mit írtak.

Kérj meg egy tanulót, hogy olvassa fel a Tan és a szövetségek 65. szakaszának bevezetését. (Ha a tanulók nem rendelkeznek a szentírások 2013-as kiadásával, akkor magyarázd el, hogy ez a szakasz az imával kapcsolatos kinyilatkoztatás, mely Joseph Smith prófétán keresztül adatott.) Magyarázd el, hogy az Úr ebben a kinyilatkoztatásban mond nekünk valamit, amiért imádkozunk, különösen akkor, amikor tanúi vagyunk olyan események beteljesedésének, amelyek megtörténté az utolsó napokra van megítélendő.

Két tanuló egymást váltva olvassa fel a Tan és a szövetségek 65:1–2-t, az osztály pedig kövesse a szöveget, és nézze meg, mit mond az Úr az evangélium terjedéséről. majd kérdezd meg:

- Milyen messzire jut el Jézus Krisztus evangéliuma? (A tanulók határozzák meg a következő tant: **Jézus Krisztus evangéliuma egészen a földnek széleiig eljut.** Írd fel ezt a tant a táblára.)
- A 2. vers szerint mi a hegyből kéz nélkül kivágott kő?

Miután a tanulók válaszoltak, olvasd fel a következő idézetet Spencer W. Kimball elnöktől (1895–1985):

„Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza... az a királyság, melyet a menny Istene állított fel, és amely soha nem pusztul el vagy válik idejétmúlttá. [...] A tizenkilencedik század elején eljött a napja ...az egyház megszervezésének. Mindössze hat taggal ekkor még kicsi volt ahhoz a kőhöz képest, mely kéz nélkül vágatik ki a hegyből, majd darabokra zúzza a nemzeteket és továbbgördülve az egész földet betölti. ...ma ez a kő továbbgördül, hogy betöltsse a földet” (“The Stone Cut without Hands,” *Ensign*, May 1976, 8, 9).

- Mit jelent számotokra, hogy része vagytok Isten királyságának a földön?

Kérj meg egy tanulót, hogy olvassa fel a Tan és a szövetségek 65:3–4-et, valamint egy másikat, hogy olvassa fel az 5–6. verseket, az osztály pedig kövesse a szöveget és nézzék meg, milyen tanácsokat ad az Úr, miért imádkozzunk. Azután beszéljétek meg a következő kérdéseket:

- E versek szerint miért imádkozzunk, amikor felkészülünk a második eljövételre? (Miközben a tanulók válaszolnak erre a kérdésre, megkérheted őket, hogy hasonlítsák össze a 6. verset az Úr imájával Máté 6:10-ben.)
- Milyen két királyságra utal a 6. vers? (Isten királyságára a földön [vagyis az egyházra], és a menny királyságára.)
- Mit parancsolt meg az Úr, mit tegyen „Isten királysága”? (Miközben a tanulók válaszolnak, hangsúlyozd ki a következő tant: **Isten királysága a földön, vagyis Jézus Krisztus egyháza az egész világra kiterjed, és felkészíti a föld lakosait Krisztus millenniumi uralkodására.**)

(Megjegyzés: Kihangsúlyozhatod, hogy a millennium idején Jézus Krisztusnak politikai és papsági hatásköre is lesz az egész föld felett. [Ha rendelkezésre áll, lásd *Doctrine and Covenants Student Manual*, 2nd ed. (Church Educational System manual, 2001), 139–40.]

Rajzold fel a táblára a következő táblázatot, vagy add oda kiosztandó anyagként a tanulóknak (a zárójelben álló mondatok ne legyenek rajta):

Jézus Krisztus és a millennium		
Mit tesz majd Krisztus a millennium idején?	Ésaiás 9:6–7; 33:22; Jelenések 11:15; 1 Nefi 22:24	(Uralkodni fog Isten királysága felett a földön. Bíró és törvényhozó lesz, és megment minket.)
Hol lesz Jézus Krisztus a millennium idején?	Sófóniás 3:15–17; Tan és a szövetségek 29:11; 45:59	(A földön lakik majd, népe között.)

Jézus Krisztus és a millennium		
Hogyan uralkodik majd Krisztus a millennium idején?	Jelenések 19:15; Tan és a szövetségek 38:21–22	(Krisztus lesz a király és a törvényhozó.)
Milyen hatása lesz Krisztus uralkodásának?	Ésaiás 2:2–4; 1 Nefi 22:25–28; 2 Nefi 30:10–18	(Béke, egység és igazlelkűség alapíttatik meg a földön. Sátánnak nem lesz hatalma az emberek szíve felett.)

(Megjegyzés: Elmagyarázhatod, hogy ez a tevékenység szemlélteti, miért jó időnként témák szerint tanulmányozni a szentírásokat. Amikor témák szerint tanulmányozzuk a szentírásokat, tisztábban látjuk a részleteket, például a mintákat és a mondanivalót.)

Oszd négy fős csoportokra az osztályt. Add ki feladatul egy-egy tanulónak minden csoportból, hogy tanulmányozza a táblázat első sorában található utalásokat, és válaszolja meg az ott található kérdést, a csoportok többi tagja pedig tegye ugyanezt a második, harmadik, valamint negyedik sorral. Kérd meg a tanulókat, hogy fordítsanak különös figyelmet azokra a szavakra és kifejezésekre, amelyek segítenek megválaszolni a nekik jutó kérdést. Javasolhatod, hogy a tanulók jelöljék meg, amit találnak. Elegendő idő eltelte után beszéljék meg a csoportjuk többi tagjával azt, amit megtudtak.

(Megjegyzés: Ha a tanításra való felkészülésed során rendelkezésre áll, akkor nézd meg a következő kézikönyv megjegyzéseit 1 Nefi 22:26 vonatkozásában: *Mormon könyve tanulói kézikönyv* [Church Educational System manual, 2009], 48.)

Ezután tedd fel a következő kérdéseket:

- A megbeszéltek alapján mit vártok leginkább a millenniummal kapcsolatban? (Miután a tanulók válaszoltak, írd fel a táblára a következő tant: **A Szabadító a millennium idején személyesen uralkodik majd a földön.**)
- Hogyan tehetjük már most lehetővé a Szabadítónak azt, hogy személyesen uralkodjon az életünkben?
- Miben változhat meg az életünk, ha engedjük Krisztusnak, hogy uralkodjon az életünkben?

Olvasd fel Spencer W. Kimball elnök következő kijelentését:

„Amikor Sátán egy bizonyos otthonban megkötöztetik – amikor Sátán egy bizonyos életben megkötöztetik –, akkor abban az otthonban, abban az életben már el is kezdődött a millennium” (*The Teachings of Spencer W. Kimball*, ed. Edward L. Kimball [1982], 172).

Adj időt a tanulóknak, hogy átgondolják, mit fognak megtenni, amivel meghívják a Szabadítót, hogy személyesen uralkodjon az életükben és a családjukban.

János 5:22; Máté 12:36–37; Jelenések 20:12–13; Móziás 4:30; Tan és a szövetségek 137:9

Jézus Krisztus lesz a bíránk

Tedd ki a következő szentírás-utalásokat, vagy írd fel őket a táblára:

János 5:22

Máté 12:36–37

Jelenések 20:12–13

Móziás 4:30

Tan és a szövetségek 137:9

A tanulók képzeljék el, mit válaszolnának, ha egy barátjuk a következő kérdéseket tenné fel nekik: „Az ítélet napján ki lesz a bíránk?” és „Minek alapján leszünk megítélve?” Adj a tanulóknak jó néhány percet a táblán felsorolt versek tanulmányozására és ezeknek a kérdéseknek a megválaszolására. Néhány perc elteltével kérd meg a tanulókat, hogy beszéljék meg válaszaikat a mellettük ülővel, majd kérdezd meg az osztályt:

- Mit tudtatok meg az ítélet napjáról? (A tanulók fogalmazzák meg a következő tant: **Jézus Krisztus lesz a bíránk.**)
- Minek alapján ítél majd meg minket a Szabadító? (A válaszok között legyen ott a következő tan: **A Szabadító a szavaink, a gondolataink, a tetteink, valamint szívünk vágyai szerint fog megítélni minket.**)

Olvasd fel a következő idézetet Richard G. Scott eldertől a Tizenkét Apostol Kvórumából:

„Mesterünk tökéletes, büntelen életet élt, és ezért [mentes volt] az igazságosság követelményeitől. Tökéletes minden tulajdonságában, beleértve a szeretetet, könyörületességet, türelmet, engedelmisséget, megbocsátást és alázatot. [...]

Bizonyságomat teszem, hogy a felbecsülhetetlen értékű és felfoghatatlan nagyságú szenvedéssel és gyötrellemmel a Szabadító kiérdemelte a jogot arra, hogy Megváltónk, Közbenjárónk és Végső Bíránk legyen” (Az engesztelés biztosíthatja a békéteket és a boldogságokat. *Liahóna*, 2006. nov. 42.).

- Milyen hatással van a végső ítélettel kapcsolatos érzéseitekre annak tudata, hogy Jézus Krisztus lesz a „Végső Bíránk”?

Buzdítsd a tanulókat, hogy írják fel egy kartonra vagy papírlapra a következő kérdést, és tegyék ki valahová, ahol szem előtt van: Hogyan fogom ma lehetővé tenni Jézus Krisztus számára azt, hogy uralkodjon az életemben?

Tanulói olvasmányok

- Máté 25:31–46.
- 45. fejezet: A millennium. *Az evangélium tantételei* [2009]. 285–290.
- 46. fejezet: Az utolsó ítélet. *Az evangélium tantételei* [2009]. 291–297.

27. LECKE

Jézus Krisztus a világ világossága, élete és reménysége

Bevezetés

Jézus Krisztus „a világ világossága, élete és reménysége” (Az élő Krisztus: Az apostolok bizonyossága. *Liahóna*, 2000. ápr. 3.). Ez a lecke segít a tanulóknak megérteni, hogy

Krisztushoz jöve egyre nagyobb reménységet kapnak az örök életre, és elszántabbak lesznek az élet próbatételeiben való kitartásra.

Háttérolvasmányok

- Dieter F. Uchtdorf: Isten világosságának reménye. *Liahóna*, 2013. máj. 70., 75–77.
- Dieter F. Uchtdorf: A remény végtelen hatalma. *Liahóna*, 2008. nov. 21–24.

Javaslatok a tanításhoz

János 1:1–9; Tan és a szövetségek 88:6–13

Jézus Krisztus a világ világossága

Olvasd fel a következő idézetet Dieter F. Uchtdorf elnöktől az Első Elnökségből, és kérd meg az osztályt, hogy figyelje meg, milyen körülmények folytán érezheti valaki azt, hogy sötétség veszi körül:

„Az irodámban van egy általam nagy becsben tartott festmény, melynek címe: *A megvilágosodás küszöbe*. Egy dán művész barátom, Johan Benthin készítette, aki Koppenhága első cövekelnöke volt.

A képen egy sötét szoba látható nyitott ajtóval, melyen át világosság szűrődik be. Érdekesnek találom, hogy az ajtón át beszűrődő fény nem világítja be az egész szobát – csupán az ajtó előtti közvetlen teret.

Számomra a festményen ábrázolt sötétség és világosság az élet metaforája. Halandó állapotunk része, hogy néha úgy érezzük, sötétség vesz körül minket. Talán elvesztettük egy szeretettünket; egy gyermekünk letévedt a helyes útról; aggasztó orvosi diagnózist kaptunk; munkahelyi problémákkal küzdünk, és kétség és félelem gyötör; vagy talán magányosak vagyunk, és úgy érezzük, senki nem szeret minket.

De még ha elveszettnek is érezzük magunkat jelenlegi körülményeink között, Isten az Ő világossága reményét igéri nekünk – megígéri, hogy megvilágítja előttünk az ösvényt, és megmutatja a sötétségből kivezető utat” (Isten világosságának reménye. *Liahóna*, 2013. máj. 70.).

- Milyen körülmények miatt érezheti valaki úgy, hogy sötétség veszi körül?

- Mit mondott Uchtdorf elnök, mit tesz meg esetleg Isten, ha mi így érezzük magunkat?

Miután a tanulók válaszoltak, magyarázd el, hogy ez a lecke arra összpontosít, vajon hogyan kaphatunk a körülményeinktől függetlenül világosságot és reménységet Istentől.

Kérj meg egy tanulót, hogy olvassa fel a János 1:1–5-öt, az osztály pedig kövesse a szöveget, és nézzék meg, milyen szavakkal és kifejezésekkel jellemzi János a Szabadítót. Míg a tanulók elmondják, mit találtak, írd fel a táblára a következő tant: **Jézus Krisztus a világ világossága.**

Hogy segíts a tanulóknak még mélyebben megérteni ezt a tant, kérd meg őket, hogy olvassák el magukban a János 1:6–9-et, majd kérdezd meg:

- Mit tanítanak ezek a versek Jézus Krisztusnak a világ világosságaként betöltött szerepéről?
- Hogyan segíthet nektek a János 12:46 és a Tan és a szövetségek 84:46 megérteni, hogy mi módon lehet Jézus minden egyén számára a világ világossága?

Mondd el a tanulóknak, hogy a szentírások azt a világosságot, „a mely megvilágosít minden embert” (János 1:9), vagyis Krisztus világosságát „néha az Úr Lelkének, Isten Lelkének, Krisztus Lelkének vagy az Élet Világosságának nevezik” (*Hűek a hithez: Evangéliumi értelmező szótár* [2004]. 129.). Krisztus világosságáról szól a Tan és a szövetségek 88.

Kérd meg a tanulókat, hogy párokban dolgozva tanulmányozzák a Tan és a szövetségek 88:6–13-at, és nézzék meg, milyen módon a világosság és az élet forrása Jézus Krisztus. Elegendő idő után tedd fel a következő kérdéseket:

- Mi módon van hatással Krisztus világossága Mennyei Atyánk minden teremtményére?
- Mit sugallnak az ezekben a versekben feljegyzett igazságok, mit tehet meg Krisztus világossága az egyénért?
- Miért hasznos érteni azt, hogy a világegyetemet kormányzó világosság „ugyanaz a világosság, mely megeleveníti az értelmeteket” (T&Sz 88:11)?

Tedd ki a következő idézetet Dieter F. Uchtdorf elnöktől, és kérj meg egy tanulót, hogy olvassa fel:

„Isten világossága valóságos! Mindenki számára elérhető! Ez ad életet mindennek [lásd T&Sz 88:11–13]. Hatalmában áll a legmélyebb seb fájdalmát is csillapítani. Gyógyító balsam lehet lelkünk magányára és betegségeire. A kétségbeesés barázdáiban el tudja ültetni egy fényesebb reménység magjait. Be tudja ragyogni a bánat legmélyebb völgyeit. Meg tudja világítani az előttünk álló ösvényt, és át tud vezetni minket a legsötétebb éjszakán egy új hajnal ígretéhez.

Ez »Jézus Krisztus Lelke«, mely »világosságot ad minden embernek, aki a világra jön« [T&Sz 84:45–46]” (Isten világosságának reménye. *Liahóna*, 2013. máj. 75.).

Beszélgétek meg az osztállyal a következő kérdéseket:

- Uchtdorf elnök szerint milyen áldások erednek abból a világosságból, melyet Jézus Krisztus által kínál nekünk Mennyei Atyánk?
- Ti megtapasztaltatok-e már azokat az áldásokat, melyekről Uchtdorf elnök beszélt? Mikor?

Írd fel a táblára a következő befejezetlen kijelentést:

A világ világossága ad...

Kérd meg a tanulókat, hogy olvassák el újra a Tan és a szövetségek 88:13-at, és keressenek egy olyan kifejezést, mely kiegészíti a táblára felírt mondatot.

Kérdezd meg:

- Hogyan kapcsolódik a Szabadítónak a világ világosságaként betöltött szerepköre a világ életeként betöltött szerepköréhez?
- Milyen kapcsolódási pontjai vannak a világosságnak és ez életnek? (Rámutathatsz, hogy Jézus „azért a világ *élete*, mert feltámadt, és mert engesztelése a fizikai és a lelki haláltól is megment minket” [Dallin H. Oaks, “The Light and Life of the World,” *Ensign*, Nov. 1987, 65].)
- Mi lenne az eredménye annak, ha a Szabadító világossága és hatalma megszűnne minden dolgot fenntartani? (Nem lenne többé élet.)

Mondd el, hogy a szentírások példákat hoznak arra, ahogyan Jézus szó szerint a világ világossága. A Szabadító halálának idején három napos sötétség volt, mely azt jelképezte, hogy a világ világossága eltávozott a világból (lásd 3 Nefi 8:20–23). A Szabadító születését viszont egy csillag, és hatalmas égi fények megjelenése jellemezte, valamint két napig tartó világosság (lásd Hélamán 14:3–5; 3 Nefi 1:15, 21).

Zsoltárok 146:5; Rómabeliek 5:3–5; 15:13; Ether 12:4, 32; Moróni 7:3, 40–41

Jézus Krisztus a világ reménysége

Magyarázd el a tanulóknak, hogy a *reménység* szó sok mindent jelenthet. Jézus Krisztus evangéliumának szövegkörnyezetében a reménység „Az igazlelkűségért ígért áldások magabiztos elvárása, illetve az azok iránti vágyakozás” (Kalauz a szentírásokhoz: remény; scriptures.lds.org). A Szabadító azért neveztetik időnként a világ reménységének, mert Őáltala kapjuk meg az igazlelkűség megígért áldásait (lásd Az élő Krisztus: Az apostolok bizonyossága. *Liahóna*, 2000. ápr. 3.).

Tedd ki vagy írd fel a táblára a következő kérdéseket és szentírás-utalásokat:

Mire összpontosít az igazi reménység? (Ether 12:4, 32; Moróni 7:3, 40–41)

Mit eredményez számunkra ebben az életben a reménység? (Zsoltárok 146:5; Rómabeliek 5:3–5; 15:13)

Oszd kisebb csoportokra az osztályt, és kérd meg őket, hogy az egyes szentírásrészeket áttanulmányozva keressenek a reménységhez kötődő fontos szavakat és kifejezéseket, és beszéljék meg a kérdésekre adott válaszaikat. Elegendő idő eltelte után kérd meg a csoportokat, hogy fogalmazzanak meg egy vagy két olyan tant vagy tantételt tartalmazó kijelentést, amely összefoglalja, hogy mit tanultak a reménység tanáról. Kérd meg őket, hogy mondják el az osztálynak, mit fogalmaztak meg. Győződj meg róla, hogy a tanulók értik: **a reménység abba vetett bizalom, hogy Jézus Krisztus engesztelése és a parancsolatok iránti engedelmesség által meg fogjuk kapni Isten megígért áldásait, az örök életet is beleértve ebbe.** Ha az idő engedi, megbeszélhetitek az alábbi kérdéseket:

- Mit sugall nektek a *biztosan* szó a „biztosan remélhet egy jobb világot” (Ether 12:4) kifejezésben? (Megerősítést, meggyőződést, bizonyosságot. Javasolhatod, hogy a tanulók írják oda ezt a meghatározást a szentírásuk margójára Ether 12:4 mellé.)
- Az ezekben a versekben leírt reménység hogyan lehet horgonya „az emberek lelkének”, és tehet minket „biztossá és állhatatossá...”, mindig bővelkedvén a jó cselekedetekben”? (Ether 12:4).

Tedd ki a következő idézetet, és kérj meg egy tanulót, hogy olvassa fel:

„Amikor van reményünk, bízunk Isten ígéreteiben. Egy csendes bizonyosság van bennünk, hogy »aki az igazlelkűség cselekedeteit teszi, elnyeri jutalmát, méghozzá békességet ebben a világban és örök életet az eljövendő világban« (T&Sz 59:23). Mormon azt tanította, hogy az ilyen remény csak Jézus Krisztus engesztelése által lehetséges [lásd Moróni 7:41]” (*Hűek a hithez: Evangéliumi értelmező szótár* [2004]. 164–165.).

- Miért elengedhetetlen a valódi reménység kialakításához a Jézus Krisztusba és az Ő engesztelésébe vetett hitünk? Hogyan segít ez nektek megérteni, hogy miért Jézus Krisztus a világ reménysége? (Ha Jézus Krisztusban van a reménységünk, akkor a halandó gondok és bánat mögé tekintve az Ő engesztelése által elérhető áldásokra, például a feltámadásra és az örök életre tudunk összpontosítani.)
- Mit tehettek azért, hogy nagyobb reménységgel éljétek ezt az életet?

A Szentlélek készítésének megfelelően megkérheted a tanulókat, hogy meséljenek egy olyan időszakról, amikor nekik vagy másoknak áldást jelentett Jézus Krisztus általi reménységük a feltámadásban és az örök életben.

Tanulói olvasmányok

- Zsoltárok 146:5; János 8:12; Rómabeliek 5:3–5; 15:13; 1 Péter 1:3; Ether 12:4, 32; Moróni 7:3, 40–41; Tan és a szövetségek 88:6–13; 138:14.
- Dieter F. Uchtdorf: Isten világosságának reménye. *Liahóna*, 2013. máj. 70., 75–77.

28. LECKE

Személyes tanúbizonyság Jézus Krisztusról

Bevezetés

Az Első Elnökség és a Tizenkét Apostol Kvóruma kijelentette: „Felszentelt apostolaiként bizonyágunkat tesszük, hogy Jézus az Élő Krisztus, Isten halhatatlan Fia” (Az élő Krisztus: Az apostolok bizonyága. *Liahóna*, 2000. ápr. 3.). Ezen a kurzuson végig Jézus Krisztus örök szolgálatát

tanulmányoztuk, valamint a próféták bizonyágát Őróla. Mikor a Szentlélek által személyes bizonyágot nyerünk arról, hogy Jézus az élő Krisztus, felkészülünk rá, hogy másokkal is megosszuk a Szabadítóról való tanúságtételünket.

Háttérolvasmányok

- D. Todd Christofferson: Krisztus tanújává válni. *Liahóna*, 2008. márc. 58–63.

Javaslatok a tanításhoz

2 Nefi 25:26; Móziás 18:8–11

Krisztus tanújaként állni

Kérdezd meg a tanulóktól, hogy kerültek-e már olyan körülmények közé, hogy a környezetükben ők voltak az egyház egyedüli tagjai, vagy az egyetlen olyan személy, aki hajlandó volt képviselni az egyház normáit. Kérd meg őket, hogy válaszoljanak a következő kérdésekre:

- Milyen érzés volt, amikor Jézus Krisztus követőjeként reagáltatok erre a helyzetre?
- Ez az élményetek milyen szempontokból volt hasznos vagy kihívást jelentő?

Emlékeztess a tanulókat Alma történetére a Mormon könyvből, aki Abinádi tanításai révén tért meg. Megtérése után Alma prédikálni kezdte az evangéliumot. Móziás 18-ban olvashatjuk a keresztelés szövetségéről szóló tanításait. Kérj meg egy tanulót, hogy olvassa fel a Móziás 18:8–11-et, a többiek pedig kövessék a szöveget és keressenek olyan viselkedésmódokat és tetteket, amelyek jelzik, hogy valaki készen áll a keresztelés szövetségének megkötésére és betartására. Miután a tanulók válaszoltak, hívd fel a figyelmüket a 9. versben az „Isten tanújaként állni mindig és mindenben és minden helyen” kifejezésre, majd kérdezd meg:

- Mit jelent „mindig és mindenben, és minden helyen” az Atyaisten és Jézus Krisztus tanújaként állni? (Móziás 18:9).

Tedd ki a következő idézetet Dallin H. Oaks eldertől a Tizenkét Apostol Kvórumából, és kérj meg egy tanulót, hogy olvassa fel:

„Az apostolok kapták azt az elhívást és elrendelést, hogy Krisztus nevének különleges tanúi legyenek az egész világon (lásd T&Sz 107:23), azonban az egyház minden olyan tagjának, aki bizonyoságot kapott a Szentlélektől, kötelessége mindig és minden helyen tanúskodni és bizonyoságot tenni Krisztusról” (“Witnesses of Christ,” *Ensign*, Nov. 1990, 30).

- Oaks elder szerint kinek a feladata tanúságot tenni Jézus Krisztusról? (Győződj meg róla, hogy a tanulók felismerik a következő igazságot: **Az egyház minden tagja szövetséget kötött, hogy Mennyei Atyánk és Jézus Krisztus tanújaként fog állni.**)
- Hiteelveink és bizonyosságunk szóban történő megosztása mellett még milyen módokon állhatunk Krisztus tanújaként? (Hogy segíts a tanulóknak megválaszolni ezt a kérdést, megkérheted őket, hogy tanulmányozzák a Máté 5:14–16-ot és a 3 Nefi 18:24-et.)

Tedd ki a következő idézetet D. Todd Christofferson eldertől a Tizenkét Apostol Kvórumából, és kérj meg egy tanulót, hogy olvassa fel:

„A nyugati féltekén végzett szolgálata során a Szabadító ezt a parancsolatot adta: »Tartsátok fel... világosságokat, hogy világítson a világnak. Íme, én vagyok a világosság, amit fel kell tartanotok – az, amit engem cselekedni láttok« (3 Nefi 18:24). Az embereknek látniuk kell bennünk valamit Jézus Krisztusból. A tetteink, a beszédünk, a tekintetünk és még a gondolataink is Őt és az Ő útjait tükrözik majd” (Krisztus tanújává válni. *Liahóna*, 2008. már. 60.).

- Milyen módokon láttatok másokat úgy cselekedni, beszélni vagy kinézni, ami tükrözte a Jézus Krisztusba vetett hitüket?
- Mit javasolnátok valakinek, hogyan győzze le azzal kapcsolatos vonakodását vagy félelmét, hogy Jézus Krisztus tanúja legyen?

Írd fel a táblára a következő kifejezéseket:

Krisztusról beszélünk
Krisztusban örvendezünk
Krisztusról prédikálunk
Krisztusról prófétálunk
Krisztusról írunk

Kérd meg a tanulókat, hogy olvassák el magukban a 2 Nefi 25:26-ot, és magyarázzák el, hogyan oszthatja meg valaki a Jézus Krisztusról való bizonyosságát a táblán felsorolt módokon. Az osztályban folyó beszélgetés segítéséhez szükség

szerint használd fel a következő idézetet D. Todd Christofferson eldertől a Tizenkét Apostol Kvórumából:

„Nefi azon kijelentése, miszerint »Krisztusról beszélünk« [2 Nefi 25:26] azt sugallja, hogy a másokkal való beszélgetéseink során és a hétköznapi környezetünkben nem vonakodunk a Szabadítóval kapcsolatos érzéseinkről beszélni. Ezek gyakran olyan helyzetek, melyekben szemtől szemben, nyílt és barátságos módokon beszélhetjük meg, hogy ki Ő, mit tett és mit tanított, és biztathatunk másokat, hogy szeressék és kövessék Őt.

A »Krisztusban örvendezünk« arra utal, hogy általában vidám a megjelenésünk, ami tükrözi a Krisztusba vetett hitünket. Tudjuk, hogy »legendő szám[unkra] a kegyelme« ahhoz, hogy megváltassunk a haláltól és a bűntől, és hogy tökéletessé váljunk Benne (lásd Moróni 10:32–33). Miközben csalódással, sőt akár tragédiákkal szembesülünk, tudjuk, hogy Őmiatta biztosítva van az örök boldogságunk. Amint átragyog rajtunk a Jézus Krisztusba vetett hitünk, megmutatjuk mindazoknak, akik »megfáradtak és megterheltek«, hogy miképpen leljenek Benne nyugalomra (lásd Máté 11:28–30).

A »Krisztusról prédikálunk« kifejezés természetesen vonatkozik a teljes idejű és az egyháztág misszionáriusi munkára, de magában foglalja mindazt is, amit az istentiszteleten, a vasárnapi iskolai osztályokban és az ehhez hasonló környezetekben teszünk, ahol Róla tanulunk és oktatunk. Mind tanítókként, mind pedig tanulókként betöltött szerepünk részben azt szolgálja, hogy bizonyosságot tegyünk Órála. [...]

A »Krisztusról profétálunk« azt jelenti, hogy a Róla való bizonyosságunkat a Lélek hatalma által juttatjuk kifejezésre (lásd 1 Korinthusbeliek 12:3). »Jézus bizonyosságtétele a profétaság lelke« (Jelenések 19:10). Azokhoz hasonlóan, akik az ősi időkben az Ő első eljövételéről profétáltak, mi is megerősítjük szavainkkal és tetteinkkel az Ő második eljövételéről való proféciaikat. [...]

Az »és proféciaink szerint írunk« kifejezés annak bölcsességét sugallja, hogy tartós feljegyzést készítsünk a Krisztusról való bizonyosságunkról. Tudjuk, hogy a bizonyosságaink, melyeket megosztunk, »fel [vannak] jegyezve a mennyben, hogy reál[juk] tekintsenek az angyalok; és ők örvendeznek [miattunk]« (T&Sz 62:3). A saját utódaink és mások megnézhetik a Krisztusról szóló bizonyosságainkat, és örvendezhetnek azon dolgokban, melyeket nekik írtunk vagy vettünk fel” (Krisztus tanújává válni. *Liahóna*, 2008. márc. 62–63).

A lecke e részének zárásaként buzdítsd a tanulókat, hogy gondolják át a táblán lévő területek egyikét, és tűzzenek ki egy arra vonatkozó célt, hogy mit tesznek majd azért, hogy Jézus Krisztus erősebb tanúivá váljanak.

Bizonyosságtétel Jézus Krisztusról

Kérd meg a tanulókat, hogy gondoljanak vissza ennek a szemeszternek a kurzusára, és nevezzék meg Jézus Krisztus néhány olyan szerepkörét, illetve néhány olyan Őhöz kapcsolódó témát, amely szóba került az órákon. A tanulók válaszait összegezd a táblán. (A szerepkörök közé tartozhat a Szószóló, a Szabadító, a Kiengesztelő, az Egyszülött, Jehova, Messiás, Teremtő. A témák között pedig ott lehet Jézus Krisztus központi helye Isten tervében; a halandóság előtti szolgálata; annak valósága, hogy Ő él; a halandóság utáni szolgálata; a második eljövétel; milleniumi uralkodása; evangéliumának visszaállítása; az egyház vezetése; és hogy milyen tekintetben Ő a világ világossága és élete.)

Töltsd le és mutasd meg a következő felvételt Gordon B. Hinckley elnökről (1910–2008), amelyen megosztja bizonyosságát Jézus Krisztusról. Ha a videó

a ti nyelveteken nem áll rendelkezésre, akkor kérj meg egy tanulót, hogy olvassa fel az idézetet.

„Jézus a barátom. Senki más nem adott nekem ily sokat. »Nincsen senkiben nagyobb szeretet annál, mintha valaki életét adja az ő barátaiért« (János 15:13). Ő az életét adta értem. Megnyitotta az örök élethez vezető utat. Csak egy Isten tudta ezt megtenni. Remélem, méltó vagyok arra, hogy a barátja lehessenek.

Ő a példaadóm. Életmódja, tökéletesen önzetlen viselkedése, a szükséglet látókról való gondoskodása és végső áldozata mind példaként állnak előttem. [...]

Ő a tanítóm. Egyetlen más hang sem szólt oly csodás nyelven, mint a hegyi beszédé. [...]

Ő a gyógyítóm. Tisztelettel állok nagyszerű csodái előtt. [...]

Ő a vezetőm. Megtiszteltetés számomra, hogy azon hosszú díszmenet tagja lehetek, akik szeretik Őt, és akik a születése óta eltelt két évezred során követték Őt. [...]

Ő az én [Szabadítóm] és Megváltóm. Azzal, hogy életét adta fájdalomban és kimondhatatlan szenvedésben, lehajolt hozzám, hogy kiemeljen engem és mindannyiunkat, Isten minden fiát és lányát a halált követő örök sötétség szakadékból. [...] Hálám nem ismer határokat. Köszöneteimnek az én Uram iránt nincs vége.

Ő az én Istenem és Királyom. Királyok Királyaként és az Urak Uraként az örökkévalótól az örökkévalóig fog uralkodni és kormányozni. Az Ő uralmának nem lesz vége. Az Ő dicsőségére nem jó éjszaka" (Bizonyágom. *Liahóna*, 2001. júl. 85.).

Tárd a tanulók elé a következő helyzetet: Ha valaki megkérdezné tőletek, hogy miben hisztek Jézus Krisztust illetően, mi lenne az a három vagy négy dolog, melyet leginkább kihangsúlyoznátok? Adj időt a tanulóknak ötleteik leírására, majd kérd meg őket, hogy rendeződjenek párokba, és mondják el egymásnak a válaszaikat. Buzdítsd őket, hogy beszéljék meg, miért választották azt, amit választottak, és milyen élmények erősítették meg esetleg a Szabadítóról való ismereteiket vagy az iránta érzett szeretetüket. Elegendő idő eltelte után kérdezd meg a tanulóktól, hogy szeretné-e valaki megosztani az osztállyal bizonyosságát Jézus Krisztusról.

Befejezésként tedd saját tanúbizonyosságodat az élő Krisztus örök szolgálatáról. Kifejezésre juttathatod, milyen hálás vagy azért a sok fontos szerepkörért, amelyet az idők folyamán betöltött és betölt az Úr Jézus Krisztus. Azután tárd a tanulók elé a következő kihívást: E kurzus végeztével gondoljátok át, vajon melyik ismerősötöket erősíthetné meg az, hogy hallja bizonyágotokat a Szabadítóról. Döntsétek el, hogy a következő héten és azután kire lesztek hatással és hogyan fogjátok megosztani a tanúbizonyágotokat.

Tanulói olvasmányok

- Máté 5:14–16; 2 Nefi 25:26; Móziás 18:8–11; 3 Nefi 18:24.
- D. Todd Christofferson: Krisztus tanújává válni. *Liahóna*, 2008. márc. 58–63.

Anyagokat

Jézus a Krisztus mintái, árnyékképei és jelképei

Krisztus Ószövetség-beli mintái, árnyékképei és jelképei	Beteljesedésük Krisztus életében
1 Mózes 22:1–14	János 3:16; 19:16–18; Jákób 4:4–5
2 Mózes 3:7–8, 10–12	Máté 1:21; 2 Nefi 6:17
2 Mózes 12:3, 5–7, 13–14, 46	János 1:29; 19:14, 31–36; 1 Péter 1:18–19
2 Mózes 16:14–15, 18	János 6:5–10, 48–51
3 Mózes 8:15, 30; 17:11	Zsidók 9:22; 13:12
3 Mózes 16:2–6, 17	Zsidók 9:6–12; 10:11–12
3 Mózes 22:19–22	Zsidók 9:14; Tan és a szövetségek 20:22
4 Mózes 21:4–9	János 3:14–15; Hélamán 8:13–15
Jónás 2:1; 2:11	Máté 12:38–40

Jézus a Krisztus mintái, árnyékképei és jelképei

Krisztus Ószövetség-beli mintái, árnyékképei és jelképei	Beteljesedésük Krisztus életében
1 Mózes 22:1–14	János 3:16; 19:16–18; Jákób 4:4–5
2 Mózes 3:7–8, 10–12	Máté 1:21; 2 Nefi 6:17
2 Mózes 12:3, 5–7, 13–14, 46	János 1:29; 19:14, 31–36; 1 Péter 1:18–19
2 Mózes 16:14–15, 18	János 6:5–10, 48–51
3 Mózes 8:15, 30; 17:11	Zsidók 9:22; 13:12
3 Mózes 16:2–6, 17	Zsidók 9:6–12; 10:11–12
3 Mózes 22:19–22	Zsidók 9:14; Tan és a szövetségek 20:22
4 Mózes 21:4–9	János 3:14–15; Hélamán 8:13–15
Jónás 2:1; 2:11	Máté 12:38–40

A betegek meggyógyítása

Dallin H. Oaks elder a Tizenkét Apostol Kvórumából azt tanította, hogy a hit elengedhetetlen a csodák bekövetkezéséhez:

„A hit elengedhetetlen a menny hatalma általi gyógyításhoz. A Mormon könyve azt tanítja, hogy »amikor nincs hit az emberek gyermekei között, akkor Isten nem tud csodát tenni közöttük« (Ether 12:12) [lásd még 1 Nefi 7:12; T&Sz 35:9]. A betegek szolgálatáról szóló egyik figyelemre méltó beszédében Spencer W. Kimball elnök azt mondta: »Gyakran alábecsüljük a hit szükségességét. Úgy tűnik, hogy a beteg és családja sokszor teljes mértékben a papság hatalmára és a reményeik szerint a szolgáló férfitestvérek birtokában lévő gyógyítás ajándékára támaszkodik, holott a felelősség nagyobb része a megáldott személyen nyugszik. [...] Lényegi összetevő az egyén hite, amennyiben az illető tudatánál van, és felelősségre vonható. A Mester oly gyakran ismételte: 'a te hited megtartott téged' [Máté 9:22], hogy ez szinte refrénné vált« [”President Kimball Speaks Out on Administration to the Sick,” *New Era*, Oct. 1981, 47]” (A betegek gyógyítása. *Liahóna*, 2010. máj. 49.).

Dallin H. Oaks elder emlékeztetett minket továbbá arra is, hogy a hit meglétének fontos részét képezi az, hogy hajlandóak vagyunk elfogadni Isten akaratát:

„Isten papságának kétségbevonhatatlan hatalmát gyakorolva, és becsben tartva ígéretét, mely szerint hallja és megválaszolja a hit imáját, mindig szem előtt kell tartanunk, hogy a hit és a papság gyógyító hatalma nem eredményezhet annak akaratát ellenére

való hatást, akinek a papságát gyakoroljuk. Ezt [a tantételt] tanítja meg az a kinyilatkoztatás, amely arra utasítja az eldereket, hogy tegyék kezeiket a betegekre. Az Úr azt ígéri, hogy »akinek van belém vetett hite a gyógyuláshoz, és *nincs halálra szánva*, az meggyógyul« (T&Sz 42:48; kiemelés hozzáadva). Hasonlóképpen az Úr egy másik, napjainkban adott kinyilatkoztatásban kijelenti, hogy amikor valaki »Isten akarata szerint kér, ...úgy lesz meg, amint kéri« (T&Sz 46:30) [lásd még 1 János 5:14; Hélamán 10:5].

Mindebből megtudjuk, hogy ha még elegendő is a gyógyulásba vetett hit, az Úr szolgálói az Ő isten hatalmát gyakorolva nem adhatnak gyógyulást eredményező papsági áldást akkor, ha a gyógyulás nem az Úr akarata.

Isten gyermekeiként, ismervé az Ő hatalmas szeretetét s tudva, hogy végső soron Ő tudja, mi szolgálja leginkább örök jólétünket, bízunk Benne. Az evangélium első tantétele az Úr Jézus Krisztusba vetett hit, és a hit bizalmat jelent. Ezt a bizalmat éreztem ki abból a beszédből, melyet unokatestvérem egy komoly betegségben elhunyt tizenéves leány temetésén mondott. Ezekkel a szavakkal lepett meg, majd emelt fel engem: »Tudom, hogy az Úr akarata volt, hogy meghaljon. Kitűnő orvosi ellátásban részesült. Kapott papsági áldásokat. Neve ott volt a templom imajegyzékén. Imák százai hangzottak el egészsége helyreállításáért. És tudom, hogy ebben a családban van elég hit ahhoz, hogy biztosan meggyógyult volna, ha nem az Úr akarata lenne, hogy most vigye haza őt.« Ugyanezt a bizalmat éreztem ki egy másik, tizenéves korában rákban elhunyt kiváló leány apjának szavaiból. Kijelentette: »Családunk Jézus Krisztusba vetette a hitét, és ez nem függ a dolgok kimenetelétől.« Igaznak tartom ezeket az állításokat. Minden tőlünk telhető megteszünk szeretteink meggyógyításáért, majd pedig bízunk az Úrban az események kimenetelét illetően” (A betegek gyógyítása. *Liahóna*, 2010. máj. 50.).

Részletek Jeffrey R. Holland Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre című beszédéből.

„Ha az emlékezés a legfőbb feladatunk, vajon mi juthat eszünkbe, amikor felajánlják nekünk ezeket az egyszerű és becses jegyeket?

Emlékezhetünk a Szabadító halandóság előtti életére és mindenre, amiről tudjuk, hogy a nagy Jehovaként, a menny és a föld, és minden azokon lévő dolog teremtőjeként tett. Emlékezhetünk arra, hogy a mennyei nagy tanácsban is szeretett bennünket és csodálatosan erős volt, hogy ott is győzedelmeskedtünk, Krisztus hatalma és a Bárány vérébe vetett hitünk által (lásd Jel. 12:10–11).

Emlékezhetünk halandó születésének egyszerű fenségességére. [...]

Emlékezhetünk Krisztus csodáira, valamint tanításaira, gyógyítására és segítségére. Emlékezhetünk arra, hogy visszaadta a vakok látását, a süketek hallását, és meggyógyította a sántákat, a bénákat és a megnyomrodottakat. Így azokon a napokon, amikor úgy érezzük, hogy fejlődésünk megtorpant, és örömünk és tekintetünk elhomályosodott, állhatatosan törekedhetünk előre Krisztusban. [...]

Emlékezhetünk arra, hogy a Szabadító még egy ilyen komoly küldetés során is örömet lelt az életben; élvezte az emberek társaságát, és azt mondta a tanítványainak, hogy bizakodjanak és örvendezzenek. Azt mondta, hogy örvendjünk úgy az evangéliumnak, mintha nagy kincset találtunk volna, egy valódi nagy értékű gyöngyöt az ajtónk előtt. [...]

Emlékezhetünk rá, hogy Krisztus barátainak nevezte a tanítványait. [...]

Emlékezhetünk – és emlékeznünk is kell – mindazokra a csodálatos dolgokra, amelyek életünkben érték minket, és hogy »minden jó dolog Krisztustól származik« (Moró. 7:24). [...]

Lesznek olyan napok, amelyek okot adnak rá, hogy emlékezzünk rá, milyen durván bántak velem, milyen elutasításban volt része, és milyen igazságtalanságot – ó, milyen igazságtalanságot – szenvedett el. Amikor pedig mi is szembe találjuk magunkat ezekkel, emlékezhetünk arra, hogy Krisztust mindenütt nyomorgatták, de nem szomorkodott; problémák terhelték, de nem esett kétségbe; üldözték, de nem hagyták el; megtiporták, de el nem vették (lásd 2 Kor. 4:8–9).

Amikor ilyen nehéz idők jönnek, emlékezhetünk rá, hogy Jézusnak mindenek alá kellett szállnia, mielőtt föléjük emelkedhetett volna, és hogy mindenféle fájdalmat, megpróbáltatást és kísértést szenvedett el, hogy irgalom tölthesse el és tudhassa, hogyan segítse meg népét a gyengeségeikben (lásd T&Sz 88:6; Alma 7:11–12).

Akik megtántorodnak vagy megbotlanak, azok mellett ott van, hogy megtámassza és megerősítse őket. Végül pedig ott lesz, hogy megmentsen bennünket, és mind ezért az életét adta. [...]

Minderre emlékezhetünk, amikor egy térdelő fiatal pap arra szólít fel bennünket, hogy mindig emlékezzünk Krisztusra” (“This Do in Remembrance of Me,” *Ensign*, Nov. 1995, 67–69).

A halottakért végzett utolsó napi munka

John A. Widtsoe elder (1872–1952) a Tizenkét Apostol Kvórumából a következőket tanította előre elrendelt küldetésünkről, hogy segédkezzünk Isten fiainak és leányainak a szabadításában:

„A halandóság előtti állapotunkban, a nagy tanács napján megegyeztünk valamiben a Mindenhatóval. Az Úr javasolt egy általa alkotott tervet. Mi elfogadtuk. Mivel a terv minden emberre vonatkozott, mi is társultunk minden olyan személy szabadításának munkájához, aki szerepel a tervben. Akkor és ott beleegyeztünk abba, hogy nemcsak saját magunk szabadítói leszünk, hanem ...az emberiség egész családjának szabadítói. Társaivá váltunk az Úrnak. A terv kivitelezése ekkor már nem csupán az Atya és a Szabadító munkája, hanem a mi munkánk is lett. Közöttünk a legkisebb, a legalázatosabb is társa a Mindenhatónak abban, hogy elérje szabadítás örök tervével kapcsolatos céljait (*“The Worth of Souls,” Utah Genealogical and Historical Magazine, Oct. 1934, 189*)” (in *Doctrine and Covenants and Church History: Gospel Doctrine Teacher’s Manual* [1999], 173).

Richard G. Scott elder a Tizenkét Apostol Kvórumából arra buzdította az egyház fiataljait, hogy végezzenek templomi munkát a saját őseikért:

„A templomban végzett bármilyen munka hasznos időtöltés, de ha saját őseinkért részesülünk helyettesként a szertartásokban, akkor az még szentebbé teszi a templomban töltött időt, és még nagyobb áldásokat hoz. [...]

Fiatalok, szeretnétek biztos receptet arra, hogy életemből kizárjátok az ellenség hatását? Merüljétek

bele őseitek kutatásába, készítsétek elő neveiket a templomban rendelkezésre álló helyettes általi szertartásokra, majd menjetek el a templomba, és helyettesként részesüljétek a keresztelkedés és a Szentlélek ajándékának szertartásaiban. [...] Nem ismerek ennél nagyobb védelmet az ellenség hatása ellen az életemben” (A halottak megváltásának öröme. *Liahóna*, 2012. nov. 93–94.).

David A. Bednar elder, a Tizenkét Apostol Kvórumából a következő felhívást és ígéretet tette:

„Felhívom az egyház fiataljait, hogy ismerjék és tapasztalják meg Illés lelkét! Biztatlak titeket, hogy szerezzetek ismereteket, kutassátok fel őseiteket, és készüljétek fel arra, hogy helyettesítő keresztelkedéseket végezzetek az Úr házában a saját elhunyt rokonaitokért (lásd T&Sz 124:28–36). Arra is buzdítalak titeket, hogy segítsetek másoknak is felkutatni saját családtörténetüket.

Amikor hittel eleget tesztek e felhívásnak, szívetek az atyák felé fog fordulni. Az Ábrahámnak, Izsáknak és Jákóbnak tett ígéret a szívetekbe lesznek ültetve. A pátriárkai áldásokat, amely kijelenti leszármazási vonalakat, összekapcsol majd benneteket ezekkel az atyákkal, és nagyobb jelentőséggel fog bírni számotokra. Növekedni fog az elődeitek iránti szeretetetek és hálátok. A Szabadítóról való bizonyosságok és a Hozzá térés mély és maradandó lesz. És ígérem nektek, hogy védelmezve lesztek az ellenség egyre fokozódó hatásai ellen. Amikor részt vesztek e szent munkában és megszeretitek azt, védelemben lesz részetek ifjúságokban és egész életemben át” (A gyermekek szíve atyáikhoz fordul. *Liahóna*, 2011. nov. 26–27.).

A feltámadt Jézus Krisztus újszövetségi megjelenései

Hivatkozás	Meglátogatott személyek	Dátum vagy időpont	Helyszín	Mi történt
János 20:11–18; Márk 16:9				
Máté 28:1–10				
Lukács 24:34; 1 Korinthusbeliek 15:5				
Márk 16:12; Lukács 24:13–32				
Márk 16:14; Lukács 24:33, 36–49; János 20:19–23				
János 20:26–29				
János 21:4–23				
Máté 28:16–20; Márk 16:15–18				
Márk 16:19–20; Lukács 24:50–53; Apostolok cselekedetei 1:9–11				
1 Korinthusbeliek 15:6				
1 Korinthusbeliek 15:7				
Apostolok cselekedetei 7:55–56				
Apostolok cselekedetei 9:4–6; 1 Korinthusbeliek 9:1; 15:8				
Jelenések 1:13–18				

A Szabadító irányítja a visszaállítás munkáját

Az egyház tanai	Az egyház szertartásai	Az egyház vezetése
Tan és a szövetségek 76. szakasz fejléc és összefoglalás (a dicsőség királyságai, élet a halál után)	Tan és a szövetségek 20:37, 72–74 (a keresztelés kitételei és helyes módja)	Tan és a szövetségek 20:38–59 (papsági hivatalok kötelességei)
Tan és a szövetségek 84:33–39 (a papság esküje és szövetsége)	Tan és a szövetségek 20:70 (gyermek megáldása)	Tan és a szövetségek 20:61–62 (rendszeres egyházi konferenciák levezetése)
Tan és a szövetségek 128:1, 15, 18 (helyettes általi keresztelés a halottakért)	Tan és a szövetségek 20:75–77, 79 (az úrvacsora megáldása és kiosztása)	Tan és a szövetségek 26:2 (közös megegyezés)
Tan és a szövetségek 131:1–4 (celestiális házasság szükséges a felmagasztosuláshoz)	Tan és a szövetségek 124:33–39 (templomi szertartások)	Tan és a szövetségek 107:22–27, 33–35, 64–67, 85–91 (az egyházi vezetés kötelességei)
Tan és a szövetségek 137:6–10; 138:29–35 (lehetőségük lesz a megváltásra azoknak, akik az igazság ismerete nélkül halnak meg)	Tan és a szövetségek 132:7, 15–20 (örökkévaló házasság)	

- Mit állított vissza a Szabadító a földre Joseph Smith prófétán keresztül?
- Miért fontosak ezek a tantételek vagy eljárások?

Jézus Krisztus második eljövetele

Prófeciák a második eljövételről	Mit tudunk meg a második eljövételről
Tan és a szövetségek 49:6–7; Joseph Smith – Máté 1:40	
Ésaiás 40:5; Máté 16:27	
Ésaiás 52:10; Tan és a szövetségek 133:3	
Zakariás 13:6; 14:4; Tan és a szövetségek 45:48, 51–53	
Ésaiás 63:2; Jelenések 19:11–13; Tan és a szövetségek 133:46–48	
Apostolok cselekedetei 1:9–11; 1 Thessalonikabeliek 4:16	
1 Thessalonikabeliek 4:17; Tan és a szövetségek 88:96–98	
Jelenések 16:20; Tan és a szövetségek 133:21–24	
Tan és a szövetségek 5:19; 101:24–25; 133:41	
2 Péter 3:10; Joseph Smith – Máté 1:46–48	

Jézus Krisztus és a millennium

Mit tesz majd Krisztus a millennium idején?	Ésaiás 9:6–7; 33:22; Jelenések 11:15; 1 Nefi 22:24	(Uralkodni fog Isten királysága felett a földön. Bíró és törvényhozó lesz, és megment minket.)
Hol lesz Jézus Krisztus a millennium idején?	Sofóniás 3:15–17; Tan és a szövetségek 29:11; 45:59	(A földön lakik majd, népe között.)
Hogyan uralkodik majd Krisztus a millennium idején?	Jelenések 19:15; Tan és a szövetségek 38:21–22	(Krisztus lesz a király és a törvényhozó.)
Milyen hatása lesz Krisztus uralkodásának?	Ésaiás 2:2–4; 1 Nefi 22:25–28; 2 Nefi 30:10–18	(Béke, egység és igazlelkűség alapíttatik meg a földön. Sátánnak nem lesz hatalma az emberek szíve felett.)

Jézus Krisztus és a millennium

Mit tesz majd Krisztus a millennium idején?	Ésaiás 9:6–7; 33:22; Jelenések 11:15; 1 Nefi 22:24	(Uralkodni fog Isten királysága felett a földön. Bíró és törvényhozó lesz, és megment minket.)
Hol lesz Jézus Krisztus a millennium idején?	Sofóniás 3:15–17; Tan és a szövetségek 29:11; 45:59	(A földön lakik majd, népe között.)
Hogyan uralkodik majd Krisztus a millennium idején?	Jelenések 19:15; Tan és a szövetségek 38:21–22	(Krisztus lesz a király és a törvényhozó.)
Milyen hatása lesz Krisztus uralkodásának?	Ésaiás 2:2–4; 1 Nefi 22:25–28; 2 Nefi 30:10–18	(Béke, egység és igazlelkűség alapíttatik meg a földön. Sátánnak nem lesz hatalma az emberek szíve felett.)

IFJÚSÁGI ÉS
FELSŐFOKÚ HITOKTATÁS

AZ UTOLSÓ NAPOK
SZENTJEINEK
JÉZUS KRISZTUS
EGYHÁZA

HUNGARIAN

